

ఆంధ్రవిశ్వకళాపరిషత్సంఘము

(౨౧-వ ప్రచురణము)

వ్యాసమంజరి

క ర్

కట్టమంచి రామలింగారెడ్డి

035, 1M80, 1
G9R

వాల్మీకి

౧౯౩౯

PRINTED BY

MR. A. LAKSHMANASWAMY NAIDU

AT THE SARASWATHI POWER PRESS, RAJAHMUNDRI

ORDER NO. 1263-1989

సర్వస్వామ్యసంకలితము]

[మొదటి ౧-౨-౦.

035, 1M80, 1 T506
G9R

Reddy, Kottamanchi
Ramalinga.

Vyasmanjiri

$$\frac{S}{C}$$

CC-0. Jangamwadi Math Collection. Digitized by eGangotri

ఆంధ్రవిశ్వకళాపరిషత్సంఘము

(౨౧-వ ప్రచురణము)

వ్యాసముంజరి

కర్త

కట్టమంచి రామలింగారెడ్డి

వాల్తేరు

౧౯౩౯

PRINTED BY

MR. A. LAKSHMANASWAMY NAIDU

AT THE SARASWATHI POWER PRESS, RAJAHMUNDRI

ORDER NO. 1268-1989

సర్వస్వామ్య సంకలితము]

[వల రు ౧-౨-౦.

035, 1M80, 1
G9 R

SRI JAGADGURU VISHNU
JNANA SIMHASAN JANGAMWADI MATH
LIBRARY
Jangamwadi Math, Varanasi
Acc. No.7506.....

విషయ సూచిక

పుటలు

౧ పూర్వకవిఖండము :

అధ్యక్షుని వచనము	3-౪౦
కళాపూర్ణోదయము	౪౧-౮౮

౨ అభిజనఖండము :

శ్రీ కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారికృతులు ౯౧-౯౬	
భారతసార రత్నావళి } భాగవతసార ముక్తావళి }	౯౭-౧౨౨
వరద రాజ శతకము	౧౨౩-౧౩౧
నర్వలక్షణసారసంగ్రహము	౧౩౨-౧౪౧

౩ భాషాఖండము :

ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రము	౧౪౫-౧౫౦
ఆంధ్రభాషానుశాసనము	౧౫౧-౧౫౬

౪ ఆధునిక కవితాఖండము :

తొలకరి-తొలిపలుకు	౧౫౯-౧౬౪
శాలివాహనగాథాసప్తశతీసారము	౧౬౫-౧౭౬
కృషీవలుడు	౧౭౭-౧౮౪
అపూర్వసంఘసంస్కరణము	౧౮౫-౧౯౪
ఆంధ్రవీరులు	౧౯౫-౧౯౯
సునందిని	౨౦౦-౨౦౧

౫ సాంఘికఖండము :

విద్యాప్రవృత్తి	౨౦౫-౨౧౬
స్వయంవరములు రాక్షసవివాహము తానా ? కావా ? } హిందూమతపరిణామములో భజనకూటముల ప్రాముఖ్యము }	౨౧౭-౨౩౩
	౨౩౪-౨౩౯

ఉ పా డ్దా త ము

ఆంధ్రసారస్వతము, భారతరూపమున నుప్రతిష్ఠితమైనది మొదలు ఆజేడుశతాబ్దములు, బహుళముగా చంపూకావ్యములును, సకృత్తుగా నిర్వచనప్రబంధములును వెలసినవేకాని, పేరుగల ఒక్క వచనగ్రంథమైనను తలనూపలేదు. గద్యపద్యాత్మకములైన చంపువులు ఉభయ తారకములగును గదా యన్న నిబ్బరముచేతనో, గద్యము పద్యము వలె ధారణాయోగ్యము కాదన్న అనుమానముచేతనో, పద్యరచనవలె గద్యరచన యశోదాయకము కాదన్న నిరసనభావముచేతనో, మన పూర్వకపులు ప్రత్యేకవచనరచలను ఆదరింపరైరి. కానిచో, సంస్కృతమున ఉత్తమగద్యకావ్యములగు కాదంబరి దశకుమార చరిత్రలు నయితము, తెనుగున చంపువులుగానే అవతరించుటకు హేతువుండదు.

ఇట్లుండగా, వచనగ్రంథముల అభావమువలని లోటును గ్రహించి, దక్షిణాంధ్రకపులు ఆకొఱతను తీర్చనమకట్టిరి. మధుర, తంజావూరు, మైసూరు మొదలగు సంస్థానాధీశ్వరులు, 17, 18 శతాబ్దాలలో పెక్కువచన గ్రంథములు వ్రాయించుటే కాక, వారిలో కొందఱు స్వయముగా కొన్ని రచించిరి. కాని, అవి ఆంధ్రభారతభాగవతాది పురాణేతిహాసములకును, మఱికొన్ని పూర్వప్రబంధములకును దండా స్వయప్రాయములగు వచనరూపములే కాని, స్వతంత్రరచనలు కావు. అందుచే, వానికి, చారిత్రకప్రాధాన్యమున్నంత సాహిత్యప్రతిష్ఠలేదు.

అనలు స్వతంత్రవాఙ్మయశాఖగా పరిగణింపదగిన వచనావిర్భావము, మనభాషలో అధునాతనమే యని నిస్సంశయముగా చెప్పవచ్చును. ఆంగ్లేయులు మనకొనగిన విద్యాసంస్కారమువలన మనభాషకు కల్గిన మేలేమైన ఉన్నయెడల అది యిదొక్కటే. వారిభాషలో ఉన్నంత కావ్యప్రక్రియావైవిధ్యము మనభాషలో పూర్వములేదు.

వారి వాఙ్మయము చదివి, ఆరుచిగ్రహించిన పిమ్మటనే మనవారు తదనుకరణముగా, నవలలు—కథానికలు—వ్యాసములు మొదలగు నానావచనగ్రంథములను రచింపమొదలిడిరి. ఈ నూతనగద్య గంగావతరణమునకు చిన్నయనూరి భగీరథుని వంటివాడు. దాని నానాముఖాప్రతిహతప్రవాహగతికి కారణభూతుడు పీఠేశలింగముపంతులుగారు. వచనప్రపంచమున పంతులుగారు త్రొక్కని దారిలేదు. ధారాళమును, తేటతెల్లమును అయినవైలిలో వారు వ్రాసిన శతాధికవచనములు వారి గద్యతెక్కన బిరుదమును సార్థకముచేసెను. ఆ రచనలన్నిటిలో కవులచరిత్ర చిరస్థాయియై, వారికీర్తిని చిరస్థాయిగా కాపాడగలదు. పూర్వకవుల జీవితాంశములను, చారిత్రకపరిశోధనపూర్వకముగా నిర్ణయించు తలంపుతో పంతులుగారు నల్పిన కృషి అనన్యసామాన్యము. కాని వారాసించిన ముఖ్యప్రయోజనము ఆయాకవుల కాలనిర్ణయము మాత్రమే. ఆ కవుల గ్రంథవిమర్శనమునెడ వారికంత దీక్ష లేదు. ప్రసంగవశమున గ్రంథగుణమునుగూర్చియు ఏ కొలదిపాటి ప్రశంసయేని ఉన్నను, అది విమర్శనమనిపించుకొన దగినట్లుండదు. యథార్థమైన ఆంధ్రకావ్యవిమర్శప్రారంభము కవులచరిత్ర పుట్టుకకు తరువాత జరిగినది. ఆ మహారంభమునకు ప్రథమాచార్యులుగా పేర్కొనదగినవారు శ్రీ కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు.

శబ్దసాధుత్వాసాధుత్వనిర్ణయమే గ్రంథవిమర్శనమనెడిభ్రమతో పండితు లొకరితో నొకరు వాగ్యుద్ధములు చేయుదినములలో, భావుకులదృష్టిని శాబ్దికచర్చనుండి తాత్వికమీమాంసకు మరల్చిన రసికులు రెడ్డిగారు. కావ్యమునకు శబ్దము ఆధిభౌతికాంశము మాత్రము. అది బాహిరము. దాని ఆధ్యాత్మికాంశము తద్గతకళాసౌందర్యము. అది ఆంతరము. విమర్శమార్గమును బాహిరజగత్తునుండి ఆంతరజగత్తునకు కొనిపోయిన ప్రథమాంధ్రవిమర్శగ్రంథము రెడ్డిగారి కవిత్వతత్త్వవిచా

రము. మనభాషలో ఈ గ్రంథరాజమునకు ప్రతిబింబములుగా ఇటీవల అనేకతత్వవిచారములు వుట్టినవి. అవన్నియు ఇంచుమించు ఈ మాతృస్తస్యమును గ్రోలిన శిశువులే. కళాపూర్ణోదయపరామర్శమును నిమిత్తముగా గైకొని, వీరాగ్రంథమున మన కపూర్వములైన అనేక కళాధర్మములను ప్రతిపాదించి, వ్యాఖ్యానమొనర్చిరి. అట్లే ఆధునిక కవుల నాదరించి ప్రోత్సహించుతలంపున వారిఖండకావ్యములకు పెక్కింటికి తొలిపలుకులు వ్రాయుచు, విమర్శసారస్వతమును మఱికొంత వృద్ధికి తెచ్చిరి. ఒకవంక భారతకళాపూర్ణోదయాది ప్రాచీనకావ్యముల నారాధించుట, ఇంకొకవంక బాలకవుల భావగీతములను ఆదరించుట! ఈ ప్రాచీన నవీనతానమరనభావము నిజముగా ప్రశంసార్హము. దేశకాల నిరపేక్షమైన గుణగ్రహణప్రారీణత అచ్చపు సహృదయతగలవారికిగాని ఉండదు. అదిలేకయే ప్రాచీనతాభిమానులు నవ్యకవిత్వమును, నవీనతాభిమానులు ప్రాచీనకవిత్వమును నిరంతరము శపించుచున్నారు.

ఆధునికకవిత్వములో నైనను, సరసతతోపాటు నియమబద్ధత కలదానినే వీరు కొనియాడుదురుగాని, విశ్వంఖిల విహారమొనర్చు దానిని మెచ్చరు. నముచితనియమపరిపాలనము, నిరర్థకబంధవిచ్ఛేదము, అస్వతంత్రతాతిరస్కారము—ఇవియే వీరు పదించదిగా సాంఘికాచారవిషయమునను, కావ్యమర్యాదావిషయమునను బోధించుధర్మములు. వీరి ఉపన్యాసములలో, వ్యాసములలో, ఈ ధర్మత్రయమే ఆత్మగా భాసించుచుండును.

విమర్శకులలో వీరికెంత ప్రాధాన్యమున్నదో, వ్యాసరచయితలలోను అంత ప్రాధాన్యమున్నది. సాహిత్యాంగముగా పరిగణింపదగిన వ్యాసరచన ఆంగ్లభాషలోవలె మనభాషలో ఇంకను పరిణతావస్థకు రాకున్నను, జరిగినంతవరకు దానిపెంపునకు కారణభూతులైన విద్వాంసులలో వీరొకరు. గ్రంథములకు వీరికలు వ్రాసినను, పత్రికలకు వ్యాస

ములు వ్రాసినను, తాత్వికముగా విషయచాలనమొనర్చి, పటుత్వము గల భాషలో సాపవత్తికమైన సిద్ధాంతముచేయు నేర్పు వీరివాక్కునకు సహజగుణము. వీరివ్యాసములకు ఇదియే ప్రథమాలంకారము. రెండవది వానిశైలి. విషయాన్నత్యముతో పాటు అర్థగాంభీర్యమును, దాని కనుగుణమగు శైలియు ఉన్నప్పుడే, వ్యాసము సర్వాంగసుందరముగా నుండును. అర్థగాంభీర్యములేనిచో పేలవతయు, శైలీసంపన్నత లేనిచో సీరసతయు తటస్థించి వ్యాసమునకు తీరనిలోటు కలుగును. వీరి వ్యాసములలో అర్థమెంత గంభీరముగా నుండునో, శైలియు అంత నురుచిరముగా నుండును. ఆశైలియు, విషయవిభేదమునుబట్టి ఒక్కయెడ ఆలంకారికముగా, ఒక్కయెడ ప్రాస్తావికముగా, ఒక్కయెడ తార్కికముగా మారుచుండును. ఏ రూపముతాల్చినను, దానిపటుత్వము, సాగనుదనము, పోవు. నన్నయసూరసలను ప్రశంసించుచో, శైలియెంత ఆలంకారికముగా నున్నదో తాతతండ్రుల ముచ్చటలు చెప్పుచో అంత ప్రాస్తావికముగా నున్నది. ఇన్ని అనాంతరరూపభేదములు పొందుచున్నను, దానికి ఆత్మీయమైన మూలధర్మమును విడనాడదు. వీరిశైలికి ఆత్మీయాంశము బుద్ధిగమ్యత. నానాశాస్త్రనిష్ణాతమును, విజ్ఞానసాంద్రమును, సమ్యగ్యోజనాయుతమును ఐన మేధస్సున బుట్టిన భావములుగలరచన బుద్ధిగమ్యము గాక ఇంకొకవిధముగా నుండదు, ఉండదగదు.

నూతనశాస్త్రపరిచయమువలననో, అన్యసంప్రదాయసంపర్కమువలననో, ఒక సంఘములో గాని, ఒక వ్యక్తిలోగాని అపూర్వభావములు పొడమునపుడు వానిని వ్యక్తీకరించుటకు పూర్వస్థితమైన సాధారణభాష చాలదు. అట్టియెడ నూతనపదజాలము సృష్టించుటో అన్యదేశ్యములు ప్రయోగించుటో, పూర్వపదములనే, లక్షణార్థమున వాడుటో తప్పనిసరియగును. ఈ మూడుపద్ధతులలో అన్యదేశ్యపద

ప్రయోగము భాషాస్వచ్ఛతకు ఉపహాతికల్పించును. రెడ్డిగారు అట్టి స్వచ్ఛతాభ్రంశమును బొత్తిగా ఒల్లరు. మఱి, పూర్వపదములనే అపూర్వార్థములకు తగినట్లు మలతురు. ఈ దుర్ఘటనియమమును అసిధారా వ్రతముగా పరిపాలించుట చేతనే వీరు తమకై లిని స్వచ్ఛతామహితముగా నొనర్చగల్గిరి. అన్యభాషాపదకళంకితముకాని, అచ్చపు స్వభాషలో, శాస్త్రగ్రంథమైన అర్థశాస్త్రమునే చిన్ననాడు వ్రాయగల్గిన వీరికి వ్యాసములు వ్రాయుట యేమిలెక్క.

ఈ విధముగా నానాగుణశోభితములైన వీరి వ్యాసములన్నియు—అప్పుడప్పుడు అవసరమును బట్టి అనేకకాలముల వ్రాసినవి—ఒక్కచో చేర్చి, సమగ్రసంపుటముగా ప్రకటించుట భాషకు మేలునేతయని మిత్రులు హెచ్చరించగా, శ్రీరెడ్డిగారు ఆమోదించుటయే కాక, ఈ వ్యాసమంజరిని విశ్వకళాపరిషత్తునకు సొత్తుగా దానమొనర్చి, వారి కృతజ్ఞతకు పాత్రులైరి. మఱియు తమ తమ గ్రంథములకు పీఠికలుగా నున్న వ్యాసములను, ఈ సంపుటిలో చేర్చుకొనుటకు అనుమతించిన కవులకు విశ్వవిద్యాలయము పరమున కృతజ్ఞత తెలుపుచున్నాను.

ఈ వ్యాసములన్నిటిని నేకరించి, ప్రకటించుభారము నేను పూనితిని. వ్యాసములను విషయభేదమును బట్టి ఖండములుగా వర్గీకరించుటయు, వ్రాతపాఠములు దిద్దుటయు తప్ప నేను పడినపాటేమియు లేదు. నాకు అచ్చపూవులు దిద్దు నేర్పులేదు; అలవాటు అంతకు మున్నే లేదు. అయినను, శక్తివంచనలేక చేతనైనంతవఱకు, నవరించితిని. ఇంకేవేని పొరపాట్లున్న వేమో, పాఠకులు మన్నింతురు గాక.

వాల్మీకి }
22-9-1939

పింగళిలక్ష్మీకాంతం

పూర్వక విఖండము

శ్రీరాజరాజనరేంద్ర వర్ధంతి మహోత్సవము

అ థ్య యో ని వ చ న ము

నభాసదులైన రాజమహేంద్రవర మహాజనులకును, దక్కీన మహాశయులకును, నమస్కృతులు సమర్పించి చేయు విజ్ఞాపనము.

మన మిప్పుడు జరుపు వర్ధంతి హిందూజనులలో నపూర్వ మైనది. పురాణపురుషులఁ బూజించుట మన యాచారములలో నొక్కటియైనను, జాతిత్రకపాత్రల స్మరించుట కాదు. కావున నేటి యుత్సవ మపూర్వమైన యాచారపరిణామము. సత్యములైన చరిత్రాంశముల జ్ఞప్తికేఁ దెచ్చి వ్యాపింపఁజేయునట్టి మహోత్సవములఁ జేయుటలో మీరు మొదటివారు. మీరు చూపినమార్గము నెల్లరు ననుసరింతురుగాక ! కేవలపరార్థములైన పండుగలఁ జేయునట్లు మన మేల ఐహిక శ్రేయోనిమిత్తము లైనవానిని జేయమో తెలియకున్నది. మనయందుఁ జరిత్రజ్ఞానాన క్తి లేదనుట కిదియు నొక నిదర్శనమా ? ఇతముం దైన నీలోపము నివారిత మగునుగాక !

ఈ యపూర్వవర్ధంతినమయమున నన్నగ్రాసనస్థుని జేసి సత్కరించినందులకు మీకు మనఃపూర్వకముగ పంధనములఁ జేయుచున్నాను. “చెట్టు పెట్టి పెంచినవాఁ డొకఁడు : దాని ఫలము ననుభవించినవాఁడు వేటొకఁడు.” అన్నట్లున్నది. ఇప్పుడు మనకు నాశ్రయమైన యితిహాసవృక్షమును బెట్టి పోషించినవారిలో నే నొక్కఁడనుగాను. మఱియెవ్వరు ప్రముఖు లనినఁ బ్రథములు — అనఁగాఁ గాలక్రమముగాఁ బరిగణించినచో — కందుకూరి వీరేశలింగముగారు. వారి కవులచరిత్ర యితిహాసశోధనలకు దారిచూపిన యుద్యమములలో

మొదటిది. అట్టివారి జన్మస్థానమున నిట్టి పండుగ జరుగుట నిర్దేశము కము కానేరదుకదా! గుణమునుబట్టి చూచిన నగ్రగణ్యులనందగిన వారు ఆంధ్రులచరిత్ర కర్త లగు చిలుకూరి వీరభద్రరావుగారు. వీరి వలె నిష్పక్షపాత మైన విమర్శనశక్తిని బ్రకటించినవారు మన దేశమున ననేకులు లేరు. ఆ శక్తికిఁ దగిన శ్రమను దీసికొని యెంత చక్కఁగ, నెంత పూర్ణముగ మన చరిత్రమును సువ్యక్తము చేసి యున్నారో, దానిని దెలుపుటకు నాకు సర్వత చాలదు. వీరితోఁ దుల దూఁగఁ దగిన శోధకశిఖామణులు కొమఱ్ఱాజు లక్ష్మణరావు పంతులు గారును, జయంతి రామయ్యపంతులుగారును. ఈ సుదినమునఁ గుల దేవతలట్లు కొలువఁదగిన వార లింకను ననేకు లున్నారు గాని, వారి నందఱను బేర్కొని ప్రశంసించుటకుఁ జాలినంత జ్ఞానముగాని, కాలము గాని లేనందున విడువవలసినవాఁడ నైతిని; క్షమింపుడు. రాజరాజ నరేంద్రుని గూర్చియు, నతనికాలమున దివ్యతేజ సున నొప్పియున్న నన్నయభట్టిని గూర్చియు, నీ విద్వత్ శోధకులు శాసనాదిపరీక్షలఁ జేసి, నిర్ధారణచేసిన విషయములుకదా, యీనాఁటి విందు! ఈయుత్సవ మను కృతికి నాయకులు రాజరాజును, నన్నయ్యయు : కృతికర్తలు మీ యైతిహాసికమండలివారు. వారి కృతియు, నన్నయయొక్క కృతి వలె సూతనప్రపంచము నొండు సృష్టికిఁ దెచ్చునుగాక !

“నిత్యమైన ధనము నిర్మలకీర్తియ” అనియు,

క. “ఇలఁ గీర్తి యెంతకాలము

గలిగి ప్రవర్తిల్లు నంతకాలంబును ని

త్యులకారె కీర్తిగల వు

ణ్యులు, కీర్తివిహీనుఁ డెందునుం బూజ్యుండె?”

అనియు నన్నయ వ్రాసిన భారత భాగమునఁ జెప్పబడి యున్నది. కీర్తియ యమృతత్వమని వీరి తాత్పర్యము. శాఢ్యుల

యొక్కయు మతమునందు నిదియ యమృతత్వమని యున్నది. కీర్తిచే శాశ్వతులైన వారిలో రాజరాజోక్కడు. సప్తసంతానములలో, ననఁగాఁ బేరును నిలుపు వస్తువులలోఁ, గావ్యము స్థిరతమము. అందును నన్నయభట్టి యొక్క కృతివంటి దాని యమృతత్వమును వర్ణింప సాధ్యమా! ఒక్క చావే కాదు, ముదిమియు లేనిది. నవ్యతయను గుణముచే రామణీయకమును వహించి నిత్యయావన మయినది. ఈ కావ్యము తేజస్సు తనయందుఁ బ్రతిఫలించుటఁ జేసి రాజనరేంద్రునిపేరు పూర్ణిమాచంద్రబింబమువలె ఆంధ్రప్రపంచమున వెలుఁగుచున్నది. భాషతో గాని యయ్యది యస్తమింపదు.

ఆ చాళుక్యరాజును గుఱించి నేనెక్కువగఁ జెప్పఁదలచుకొన లేదు. నేనయి కనిపెట్టిన నూతనాంశము లెవ్వియును లేవు. ఒరులు చెప్పినది చెప్పుట యీ సభకు మర్యాద కాదు. నందంపూడి శాసనము మొదలగు నాధారముల వల్లఁ దేలు విషయము లివ్వి:— తండ్రి విమలాదిత్యుఁడు; తల్లి చోళరాజు పుత్రియైన కుండవాంబ; భార్యయుఁ జోళవంశజయ; ఆపె పేరు అమ్మంగదేవి; పట్టాభిషేక దినము ౧౦౨౨ వ సంవత్సరము, ఆగష్టునెల ౧౬ వ తేది; రాజ్య మేలిన కాలము ౧౦౬౩ వ సంవత్సరము వఱకు. ఇతనికిఁ బూర్వము వేంగీదేశము చోడుల యధీనములోఁ గొంతకాల మున్నట్లును, బిమ్మట నరాజకతా బాధితమైనట్లును దెలియవచ్చెడిని. ఆ కాలమున నొక్క రాజ్యతంత్రముల యంద కాదు, సంఘ మతాది ప్రకృతుల యందును గల్గోలములు ప్రబలియుండినవి. విజాతీయులైన శత్రువుల దండయాత్రల వల్ల నేమి, బాద్దజైనాది మతముల వ్యాప్తిచే నేమి, వేదతిరస్కార భూయిష్టములైన కౌత్సచార్యాకాది వాదములచే నేమి, హిందూమతము యొక్క ప్రాణము లనఁదగిన వర్ణధర్మములు కష్టస్థితికి వచ్చినవి. రాజరాజు యొక్క పరిపాలనము బ్రాహ్మణమత

పునరుద్ధారణ కాలముతో సమన్వయించినది. పునరుద్ధారణకు నీతఁడు సర్వవిధముల సహాయము చేయుటయకాక, రాజ్యము యొక్క విస్తీర్ణమును బెంచినవారిలో నొక్కఁడై రణకీర్తి గడించిన వాఁడని యందఱు, దానికే దగిన యాధారములు లేవు. నిజమే కాని, భారతములో “పరమండలంబుల ధరణిపతుల | నదిమి కప్పంబుల ముదముతోఁ గొనుచును బలిమి సీయని భూమి వలయ పతుల | నుక్కడఁగించుచు ” అనియు, నందంపూడి శాసనములో “యస్యస్సార భుజాకృపాణ దళితారాతీభ కుంభస్థల | ప్రోన్ముక్తామల వృత్త మౌక్తిక చయస్సంగ్రామ రంగాంతరే ” అనియు వర్ణన లుండుట; ఇవి మామూలు ప్రశంసలని తోచెడిని. తన పరాక్రమ శక్తిని వినియోగించినవాఁడని చెప్పుటకుఁ దగిన నిదర్శనములు లేవు. వీని బిరుదము లన్నియు మనకుఁ దెలియును. “సర్వలోకాశ్రయ - శ్రీవిష్ణువర్ధన మహారాజాధిరాజ - రాజపరమేశ్వర - పరమభట్టారక - పరమమాహేశ్వర - ” ఇత్యాదులు. ఇవన్నియును వంశమునకుఁ జెందినవే కాని తనయందు మాత్రము ప్రయుక్తములైనవి యెవ్వియుఁ గానము. క్రొత్తరాజ్యములు సంపాదించిన వాఁడైనచో, దానిని నూచించెడు విశేష బిరుదములను దాల్చి యుండును. అది యాచారము. అట్టిది లేనందున, రణ ఘోరతచేతఁ బ్రసిద్ధికి వచ్చిన వాఁడని జెప్పుటకు సాధ్యము కాదు. •

మఱి నందంపూడి మొదలగు శాసనములలోను, భారతము లోను గల వీని వర్ణనములఁబట్టి చూచిన, వర్ణధర్మముల పునరుజ్జీవనము తనయొక్క ముఖ్యవ్యాపార మైనట్లనుమానింపవలసి యున్నది. • రాజరాజెట్టి మాహాత్మ్యము కలవాఁడనగా “వివిధాగమవిహితశ్రముఁడు,” “సమస్త వర్ణాశ్రమధర్మార్హణ మహామహిముఁడు,” “విప్రకులము నెల్లఁ బ్రోచుచు, నగ్రజన్ములకు ననుగ్రహమున మహాగ్రహారంబు ” లిచ్చువాఁడు. దీనికిఁ దాత్కారణముగా మనకు దొరకిన వీని ముఖ్య

శాసనము లన్నియు బ్రాహ్మణదాన శాసనములే. మఱియు నందం
పూడి శాసనములో “నిజపవిత్ర చరిత్రతోయైః ప్రక్షాళయంతి కలి
కాల కళంకపంక,” మనియు, భారతములోను, నారీతినె “కలికాలజ
దోషతుషార సంచాతినీ”దన యుదయ ప్రభావమున దవ్వుగఁజోపి”
అనియు నొక్క వక్కాణింపఁబడి యున్నది. “ఆదిరాజనిభుఁడు,”
“ఆదిక్షత్రి చరిత్ర” “కలియుగ పవిత్ర” ఇత్యాది విశేషణములును
ఆ యర్థము నూచించుచున్నవి. కలియుగ మనఁగా, బ్రాహ్మణ తిర
స్కారము, శూద్రవిజృంభణము—ఇత్యాది వర్ణధర్మ భంగములు
గల కాలము కాని, వేఱుకాదని చరిత్ర వేదులకఁ జెప్పవలయునా?
కలికాలముయొక్క పాపములలో నిదియ ప్రధానము. చూడుఁడు,
ఆరణ్యపర్వములోఁ గలియుగ ధర్మవర్ణనము (ఇక్కడ ధర్మ మనఁగా
స్వభావము కాఁబోలు.)

“వైరమున నశేషవర్ణులు నన్యోన్య

పీడసేయుచును విభిన్నబుద్ధి

నొక్కఁ డొకని మేరనుండక వర్ణ సం

కరము సేయఁగలరు కలియుగమున.”

మఱియు, “ద్రవిడాభీరతురుష్కబర్హరపుళింద వ్యాప్తిదుష్ట” మగునట.
క్షత్రియులు నశింతురు. బ్రాహ్మణులు వాణిజ్యము, వ్యవసాయముఁ
జేతురు. చాలీచాల నందులకు “హేతుప్రత్యయవాద వి । చేతనులై
వేదనింద ” బ్రాహ్మణులే చేయుదురు. (వేదములఁ దిరస్కరించుట
గోపదబ్రాహ్మణమునుండి వచ్చెడు సనాతనధర్మమేకాని సూతన
సంస్కారము కాదు.) పురాణేతిహాసములలో వెదచల్లఁబడియుండు
కలియుగ ప్రళంస చూచినయెడల నీ నిర్వచనము సప్రమాణ మని
యొప్పుకొనక తప్పదు. విజాతీయదండయాత్రలు, బౌద్ధాదిమతములు,
నిరీశ్వరవాదములైన సాంఖ్యాదిదర్శనములు, వేదముల ప్రమాణము

నంగీకరింపని కౌత్సుని తర్కములు, న్యాయాదిశాస్త్రములు మొదలగు కారణములచే వర్ణధర్మములకు భంగము కలుగుచుండఁగా దానిని నివారించుటకుఁ బ్రయత్నించినవారిలో రాజరాజోక్కడైయుండెననుట స్పష్టము. ఆదిపర్వమున సందర్భానుసారముగ వేంగీదేశమును వర్ణించుచు, దానియొక్క ముఖ్యవిభవము “శిష్టాగ్రహణభూయిష్టమై, ధరణీసురోత్తమాధ్వరవిధానపుణ్యసమృద్ధమై” యుండుట యని నన్నయ తృప్తితోఁ దెలిపియున్నాఁడు. మాతృకలో లేని యీ విషయమును సంఘటించి యుండుటచేత నది యెంత ముఖ్యమైనదిగా భావింపఁబడి యుండవలయును ! ఊహింపుడు.

హిందూపునరుద్ధరణము దాల్చిన తెఱఁగులు రెండు. పూర్వమీమాంసాపద్ధతి; వేదాంతపద్ధతి. వీని తారతమ్యముల వివరించుట ప్రస్తుత మనావశ్యకము. ఒక్కభేదము మాత్రమీచర్చకు ముఖ్యము. పూర్వమీమాంసకులు యజ్ఞములు, హోమములు మొదలగు వైదిక క్రియలు అవశ్యానుష్ఠేయము లని గ్రహించిరి. అవి యాకాలమునకే యాచరణలో సామాన్యముగ లేకపోవుటచేతను, వానిని బునరాచరణమునకుఁ దెచ్చుట యసాధ్యమని తోచినందునను, వైదిక క్రియలలో గ్రహింపఁబడిన బలివిధానము లహింసాధర్మమునకుఁ బ్రతికూలము లగుటచేతను, ఈ యహింసాధర్మము బౌద్ధమతప్రభావముచే నర్వవ్యాప్త మగుటయు, శంకరాచార్యులు మొదలగు వేదాంతులు వానికిఁ బ్రాధాన్యము నీయరైరి. ఎట్లును వేదములయందు మనకు భక్తియున్నను, వైదికమత మేమో యెన్నిశతాబ్దములక్రిందనో నశించినది. ప్రకృతము మనము గమనింపవలసిన విషయ మేమనఁగా నాంధ్రమండలములో వ్యాప్తిపొందినది పూర్వమీమాంస, అనఁగా వైదిక క్రియానిరతి. హిందూపునరుద్ధారకులలో శంకరాచార్యులకుఁ బూర్వమునకును, నతి ముఖ్యుఁడును నయినవాఁడు కుమారిలభట్టు. ఈతఁ

డాండ్రుడు. ఈతడు ప్రసిద్ధికి దెచ్చినది పూర్వమిమాంసాపద్ధతి. అట్లగుటఁ దెలుగుదేశములో నీతని పద్ధతిని విశేషముగ నవలంబించిరి. దీనికి దృష్టాంతము పై నుదాహరింపఁబడిన “అధ్వరవిధాన పుణ్యసమ్మద్ధి” మొదలగునవి. నన్నయభట్టియు “అవిరళజవహోమ తత్పరుఁడు” వరమవైదికి. ప్రకృత మభావసిద్ధిని వహించిన వైదిక క్రియ లాకాలమునఁ బునఃప్రచారమునకు వచ్చుట కారంభించెననియు, దీనికిఁ గారణభూతులలో ముఖ్యుఁడైన కుమారిలభట్టును ననుసరించిన వారిలో రాజరాజు నొక్కఁడనియు నా యూహ. ఈ యూహ రాజయొక్క చరిత్రమును విశదపఱచుచున్నది.

మఱియు నీయూహ సరియైనపక్షమున “ఆంధ్రవాఙ్మయ మప్పు డేల సృష్టికి వచ్చెను? తత్పూర్వ మేల రాకయుండెను,” అను సమస్యలను విడఁదీయును. నన్నయకుఁ బూర్వ మాంధ్రమునఁ బద్య శేచన యుండెను; ఛందస్సు నుండెను. కావ్యములు మాత్రము లేవు! ఈవంత కేమికారణము? నన్నయకుఁ బూర్వము తెనుఁగునఁ గవిత్వమే లేదనియు నతఁడు మొట్టమొదట లక్షణముల నిర్మించి లక్ష్యములఁ దీర్చి వాఙ్మయమును సృష్టించెననియు నమ్మువా రెవ్వరు నీనాటికిఁ గానరాదు. “మహి మున్ వాగనుశాసనుండు సృజియింపన్” అనుమాట, కవుల సామ్రాజ్యమునకుఁ జేరిన యతిశయోక్తి; చరిత్రకారు లాదరింపఁ దగినది కాదు. యుద్ధమల్లుని బెజవాడ శాసనము మొదలగు దృష్టాంతములచే నన్నయ సృష్టి రద్దుపడినది. అయినను “ఆతనికిఁ బూర్వము గొప్పకృతులు వ్రాయఁబడెనా? వ్రాయఁబడియున్నచో వానిగతి యేమయ్యెను?” అను ప్రశ్నములు తట్టకమానవు. వీనికేమి యుత్తరమిత్తము? “మహమ్మదీయులు తగులఁ బెట్టిరి.” అని పూర్వమన్ని సమస్యలకు నొకే యల్పసమాధానముతో దృష్టిపడయు చుంటిమి. హేతువాదము ముదిరినయీకాలములో నది

సరిపడనేరదు. భారతము నన్నయ్యకుఁ బూర్వము తెనిగింపఁబడియుండలేదు. ఉండినచో దా నుపక్రమించి యుండఁడు. ఇట్టియుద్గ్రంథమును వదలి చిల్లరపుస్తకములఁ గాల్చుకొనుచుఁ జలిఁ దీర్చికొనుచుండిరనుట హాస్యరసమునకు లక్ష్యము. మఱియుఁ దెనుఁగులోని మతగ్రంథములు సంస్కృతమాతృకలు గలయవి. తల్లులను విడచి కూతులను మాత్రము చెఱవట్టిరనుట వారికి లేని రసికత్వమును గల్పించుట. నాకుంజూడ నన్నయ్యకంటె ముందుగఁ దెనుఁగునఁ గావ్యరచన లేదని తోచుచున్నది. కారణములు :—

(౧) పూర్వము విద్యయనఁగా సంస్కృతవిద్య. అది మంత్రములరీతి బ్రాహ్మణాధీనము. శ్మశ్రియులకుఁ గొంతప్రవేశముండఁగాని, యితరవర్ణులు విద్యాబహిష్కారము ననుభవించుచుండిరి. అగ్రవర్ణులు దేశభాషలయందును బ్రవీణులు. అయినను మతము మొదలగువిద్యలు హీనకులులకుఁ దెలియకుండునట్లు గోప్యముగనుంచి రక్షించుకోవలయునని యెంచి ప్రవర్తించుచుండినవారగుట, వారు సామాన్యముగ వాడుకలోనుండు భాషలో గ్రంథములు వ్రాయకయుండిరి. వారికి, దేవభాషయ కాని దేశభాష పనికిరాదు. తుదకు దానశాసనములను నయితము తఱుచు సంస్కృతముననే కల్పించిరి.

అట్లయిన రాజరాజకాలములోఁ దెనుఁగున భారతమువంటి ప్రమాణగ్రంథము, అనఁగా హిందూమతము ప్రకారము ప్రమాణమైనది, రచింపఁబడుట యెట్లు సంభవించెను? బౌద్ధులు, జైనులు, మొదలగు వేదనిరాకరణవాదులు తమతమ మతములలో జనులను జేర్చికొనవలయునను నుద్దేశముతో మాతృభాషలలో గ్రంథములు వ్రాసి వానికి వ్యాప్తిని బ్రసిద్ధిని బడసియుందురు. బౌద్ధులగ్రంథములనేకములు మాగధియను ప్రాకృతభాషలో వ్రాయఁబడియుండుట దీనికొక దృష్టాంతము. ఆంధ్రులలో ననేకులు బౌద్ధజైనమతముల

నవలంబించినవారై, బ్రాహ్మణమతమును విసర్జించి యుండుట నుప్రసిద్ధము. అన్యమతముల నవలంబించినవారో, వానియం దభిమానము దాల్చినవారో యైనయీజనుల మరల హిందూమతములోఁ జేరువారిని గాఁ జేయవలయునన్నను, ఉండుహిందువులు తమవర్గమును వదలి పోకుండునట్లుంచవలయునన్నను, దేశభాషామూలక ప్రచురణము లని వార్యము లయ్యెను. ఇదియ యాంధ్రవాఙ్మయస్పృష్టికి మూలకారణమని నాయూహ. శ్రీ భావరాజు కృష్ణారావుగారు ప్రసంగవశమునఁ జెప్పినకొన్నియంశములు నాయందీ భావములు పుట్టుటకుఁ గారణములు. ఇది సిద్ధాంతముగాఁ దేలినట్లయిన దానిగుణము కృష్ణారావుగారి కారోపిత మగునుగాక! తమమతమును రక్షించుకొనుటకును, దానితో పాటు అగ్రవర్ణుల యధికారము పదిలపఱచుటకునై ప్రాచీనమతగ్రంథముల దేశభాషలలోనికిఁ బరివర్తింపఁజేసిరి. వర్ణాశ్రమపరాయణులును, దమవైరులు ప్రయోగించిన దేశభాషాప్రకటనాస్త్రమే తామును ప్రయోగింప వలసినవారైరి. ఇదియ కాఁబోలు, దొలుదొల్తన పంచమవేదమును స్పృశించుటకు హేతువు. అనలువేదమైన ఋగ్వేదమును, దానిననుసరించి కల్పింపఁబడిన తక్కినమూఁటిని జనులకుఁ గనఁబఱచుట పాతకముకదా! పాతకముగాకున్నను లాభకరము కానేరదు. ఋగ్వేదమును విచక్షణతతోఁ జదివినవారు వర్ణధర్మముల నంగీకరింతురనుట నిశ్చితార్థముకాదు. కావునఁ బంచమవేదమే ప్రయోజనకారి యైనకృతి. దానిన మొట్టమొదటఁ దెనిఁగించిరి.

ఇక పౌద్ధులు, జైనులు వ్రాసినదేశభాషాగ్రంథము లేమాయెను? ఆమతములు దక్షిణదిక్కునకు వ్యాపించునప్పటికి వానికిఁ బాతకభాష పాపనభాషగా నేర్పడినందున బహుశః తెనుఁగున నెక్కువగ వ్రాయరైరేమో! వ్రాసిన కొన్నింటిని ఆమతస్థుల రూపుమాపినట్లే మనవర్ణధర్మరక్షకులు ధ్వంసము చేసియుందురు. వేఱు కారణములు మృగ్యములు.

(౨) నన్నయకు ముందునాళ్లలో దెనుఁగుకృతులు లేవనియు, జాభుక్యుల యాశ్రయమున నాంధ్రకవిత్వము (అనఁగా గొప్పగ్రంథముల రచన) సృష్టికి వచ్చెననియుఁ జెప్పట కేయనుమానమునకుఁ బాత్రముకాని ప్రత్యక్షసాక్ష్యమే యున్నది. ఆసాక్ష్య మమోఘము. నన్నెచోడకవిశిఖామణి నన్నయకుఁ దరువాతివాఁడు. కాలమునుబట్టి చూచిన సమీపస్థుఁడు. తిక్కనకుఁ బూర్వుఁడు. బ్రహ్మణేతరుఁ డౌటఁ దనస్తుతిని దరువాతికవులు చేయకున్నను, వానికాలనిర్ణయమున కిత రాధారములు కలవు. అతఁడు తనకుమారసంభవమున నిట్లు వచించి యున్నాఁడు.

క. మునుమార్గకవిత దేశం

బున వెలయఁగ దేశికకవితఁ బుట్టించి తెనుం

గును నిలిపి రంధ్రవిషయం

బునఁజనఁ జాభుక్యరాజు మొదలుగఁ బలువుర్.

“పుట్టించి” యనఁగా నూతనముగ సృష్టికిఁ దెచ్చియని యర్థము. ఇక్కడఁ బేర్కొనఁబడిన చాభుక్యరాజు, రాజరాజు గాక, యింకొకఁ డనుట యసాధ్యమైనకార్యము. పూర్వము సంస్కృత కవిత్వము వ్యాప్తిలో నుండెననియు, రాజరాజు మొదలగు చాభుక్యులు దేశికవిత, యనఁగాఁ దెనుఁగుకవిత్వమును గృతీరచనను, బుట్టించి నిలిపి రనియు, నన్నెచోడునిసాక్ష్యము. (శ్రీ మానవల్లి రామకృష్ణకవిగారు పై పద్యములో “సత్యాశ్రయుని దొట్టి చాభుక్యనృపుల్” అను పాతాంతర మున్నదని వ్రాసియున్నారు. కాని వారేమాతృకనుబట్టి యట్లు వ్రాసిరో దానిని బండితుల శోధనకు యాచితులయ్యు నర్పింపరైరి. కాన వారిమాట విశ్వసనీయంబుకాదు.) కావున నాంధ్రకవిత్వమును బ్రచారమునకుఁ దెచ్చినవారు చాభుక్యులని స్పష్టమగుచున్నది.

నన్నయభట్టు, మన కాదికవి యని పారంపర్యముగా వచ్చుమాట నత్యము. ఉద్దేశము బ్రాహ్మణమతోద్ధారము.

ఈవాదమునకుఁ బోషకములైన మఱికొన్ని సంగతుల నివేదించెదను.

(౧) వర్ణధర్మములఁ గాపాడుటయం దనురక్తులై యుండవలయు నను నాశచే నేజాతియందుఁ బుట్టినవారైనను సరే రాజులై రేని, వారికి సూర్య చంద్ర వంశోత్పత్తిని గల్పించుట మన సంప్రదాయములలో నొకటి. శూద్రుడైన శివాజిని సయితము పట్టాభిషేకమునకు ముందు నాఁడు యజ్ఞోపవీతధారణము చేయించి, కాశినుండి దీనికొఱకు రప్పింపఁబడిన విప్రవర్యునిచే మంచి వంశావళిని సృష్టిచేసి క్షత్రియునిగా మార్చియుండుట చరిత్రములోఁ బ్రసిద్ధము. చళుక్యులకును ఈ మర్యాద తప్పినదికాదు. వారు చంద్రమండలమువఱకు వ్యాపింప వలసినవారైరి.

మహమ్మదీయులు వచ్చువఱ కిట్టితంత్రములచేత హిందూజాతి తనయైక్యమును, దార్ఢ్యమును రక్షించుకొనుచుండెను. హూణులు, పష్టావులు, శకులు మొదలగు విదేశీయులను మనజాతిలోనికిఁ జేర్చుకొనుచుంటిమి. అట్లు చేరుట వారికిని లాభకరముగ నుండెను. ఎట్లన, క్షత్రియులుగా గణింపఁబడుట యొకటి; ఈదేశము నివాసభూమిగాఁ జేరినవారగుట దేశస్థులతోఁ గలసిమెలసి విప్లవములులేక యేలుట రెండు; హిందువులనమ్మిక ననుసరించి రాజులగుటతోఁగూడ దేవతలగుటయు సంభవించును గదా! దానిచేత వారికి గౌరవాధిక్యము కలుగుట మూడు. మహమ్మదీయు లన్యమతద్వేషులు. ఇంగ్లీషువారీదేశనివాసమును గోరరైరి. క్రైస్తవులగుట వారును జాతిప్రధానమైన మతమును వరింపరు. అట్లగుటఁ బూర్వ మెట్లెట్లో యుద్ధరింపఁబడుచుండినదేశ మైక్యమును గోల్పోయినది.

మఱియు బ్రాహ్మణులయందుఁ జాభ్యుక్తులకు భక్తి యొక్కవగ నుండవలయునని వారివంశస్థాపకుఁడు బ్రాహ్మణాశ్రయమునఁ బెరిగెనని యొకపురాణమును గల్పించిరి. త్రిలోచనవల్లభుఁ డనుమూలపురుషుఁడు యుద్ధములోఁ జావఁగా, వానిభార్య, గర్భిణి, కడవజిల్లాలోని 'ముడి వేము' అను గ్రామమున విష్ణుభట్టు అనుబ్రాహ్మణునింట సురక్షితు రాలై యుండి బిడ్డను గనెనట. ఆబిడ్డకుఁ గృతజ్ఞతార్థము విష్ణువర్ధనుఁ డనుపేరిడఁబడెనట. వాఁడు పెద్దవాఁడై పార్వతీదేవిని గుఱించి చభ్యుక్య గిరిలో తపస్సుచేసి దివ్యసాధనములు వడసి శత్రువుల నోడించి రాజ్యము స్థాపించెనట. ఈకట్టుకథ నందంపూడిశాసనాదులయొక్క పీఠిక. విష్ణు వర్ధనుఁడనుపేరును, "చభ్యుక్య" యనుపేరును ఈవంశమునఁ బ్రసిద్ధము లగుటచేత నాబ్రాహ్మణుని, ఆపర్వతమును వానింబట్టి సృష్టించిరని చరిత్రపాఠకులకు వేఱుగఁ జెప్పవలయునా ?

కాఁబట్టి భారతగ్రంథరచనయొక్క యుద్దేశము వర్ణధర్మక్షణముగాక వేతేమియుండును. భాషనే పరమార్థముగ భావించి నేవించుచిత్తప్రవృత్తి యాకాలమున లేదు. ఉండినచో మతగ్రంథములు తప్ప నితరము లేలవ్రాయఁబడక పోయినవి.

ఆంధ్రకావ్యరచన యప్పటికి నవీనసంస్కార మనుటకు మఱి కొన్ని ప్రమాణములున్నవి.

(౧) నన్నయ్యకు, శ్రీనాథునికి మధ్యస్థమైన కాలములో నప్పు డప్పుడు సకృత్తుగ నాంధ్రకావ్యములు వెలువడుచుండెనేకాని తదనంతర మట్లు పుంఖాను పుంఖములుగను నిరంతరధారగను రాలేదు. కారణ మేమయియుండనగును? ఆంధ్రకవిత్వము పూర్వాచారము కామియు, నూతన సంస్కారమగుటయు. మనవారు నవీనములపొంతఁ జూపరు, పాపమనిశంకింతురు. ఇదియకదా కారణము. తుదకు భారతము పూరింపఁబడుటకును ౨౦౦ ల సంవత్సరములు పట్టుట, గ్రంథము

పూర్తియగుటకు మున్నే నన్నయ్య చచ్చుట, భారతరచనాపాపమున కారోపించియుండురు. తిక్కన పాపపరిహారార్థము కాబోలు యజ్ఞమునుజేసి పిమ్మట బంచమ వేదములో మిగిలిన భాగమును దెనిగించుట కారంభించెను. ఎట్టన తన పేరుపెట్టిన నెట్లోయని, నన్నయ్య పేరిట ఆరణ్య పర్వశేషము “తద్రచనయతాః” బూరించెను. వేదమును పేరుపహించిన దానిని దెలుగుచేయుట యనఁగా నాకాలమువారి మతప్రకారము దోషముగాఁ దోచియుండునేమో? ఈనాటికిని సంస్కృత పాఠశాలలలో శూద్రులను జేర్చుట యక్రమమని యాక్షేపించు వైదికులున్నారే! ఆనాటిగతి యేమిగానుండవచ్చును? తిక్కన్నయు జైనులు మొదలగు నాస్తికులతో, అనఁగా వేదముల నిరాకరించువారితో, వాగ్యుద్ధములు చేసినవాడని సోమదేవరాజీయమువలనఁ దెలియుచున్నది. అతఁడును వైదికక్రియలను, వర్ణధర్మములను ఉద్ధరించుటకే భారతమును దెనిగించియుండును.

(౨) ఆదికాలము కృతులన్నియు మతసంబంధములుగా నున్నవి.

(౩) ఈగ్రంథము లన్నింటిలోను వర్ణధర్మములే ప్రధానతత్త్వము.

పూర్వమిమాంసకులకుఁ గావలసినవి రెండు :—యజ్ఞములు, బ్రాహ్మణపూజ. వేదములకు మించిన “నత్తు” ఉండఁగూడదని కాబోలు, వారు, దేవుఁడుకూడ లేడు, వేదములు శాశ్వతములు, వేదములే సర్వమని సిద్ధాంతీకరించిరి. మఱియు నొక విశేషము. ఈగ్రంథములలోఁ బదేపదే “వేదముల నిట్లు చెప్పియున్నది, అట్లు చెప్పియున్నది” యని తమ యా దేశముల కన్నింటికి వేదము లాధారములని వ్రాయఁబడియున్నది. నిజము పరికించి చూచిన నూటికిఁ బదింటికైన వేదములలో నేయాధారము నుండదు. ఈ వేదఘోషముక్కాలు ముప్పీసము నిరాధారమును, అసాక్షికమును. ఇట్లు వేద

ముల నిచ్చవచ్చిన చోటులనెల్ల సాక్ష్యమునకుఁ బిలుచుట యప్పటి వారి కసాయములేని యుపాయము. జనులకు వేదములఁజూపరు, చెప్పరు. “అసలు” తమ యధీనము. వారు కల్పించిన “నకళ్ల” నమ్మవలసినవారు జనులు!

వాదములకు, బహుళః అపవాదములకు, నాకరములైన చరిత్ర విచారణల నింతటితోఁ జాలించి క్రీడాభిరామమైన సాహిత్యగోష్ఠికిఁ గడఁగుదము.

నన్నయ్య కళాకౌశలమును గూర్చి యెందఱో వ్రాసియున్నారు. వారికంటికిఁ గనఁబడనివియు, వారిచే వర్ణింపఁబడనివియు నైన విలాసము లెవ్వియు నుండవుకాఁబోలు! విమర్శనము శిల్పమునకు, శాస్త్రమునకు మధ్యవర్తియై, రెండింటియు గుణములు చాల్చినకళ. భావపూర్ణముగ నుండినచో శిల్పమేనాఁడును బ్రాతవడదు. చర్చితచర్చణము గానేరదు. సదా నవ్యముగ నుండును. ఏలన, భావములును, రసములును, బ్రతివ్యక్తియందును వేర్వేరుగనుండును. వాని ననుసరించి రచించినయెడల నారచనయు వ్యక్తిత్వముఁ చాల్చియుండును. అయ్యది విశేషముగా నుండును, సామాన్యముగా నుండదు. సహజమును నకృత్రిమమును అగు రచన యనన్యసామాన్యము. కావునఁ బ్రతిరసికుఁడును దనతన భావముల ప్రకారము విమర్శించుట యధిక ప్రసంగము కానేరదు.

నన్నయ్యయొక్క శైలి మిక్కిలి మనోహరమైనది. అనన్యతుల్యము. దానివంటిది వేఱొండులేదు. సంస్కృతపదభూయిష్టమై యున్నను సర్థకాఠిన్య మేమాత్రము లేనిది. అతఁడుపయోగించు తత్సమము లితరు లనేకులు వాడు తెలుఁగుపదములకంటె శబ్దమునందును, అర్థమునందును సరళములు. సాధారణముగా సంస్కృతపదములను, సమాసములను బ్రయోగించువా రాడంబరములఁ బ్రకటింతురు; ఆ

పద్ధతికి ననుకూలించిన స్థలములమాత్ర మట్టిశైలిని వ్రాయదురు. నన్నయ్యయొక్క జాలమేమనగాఁ దత్సమపదభూయిష్టమైన శైలికిని, మృదుత్వము మాధుర్యము మొదలగు కోమలములైన గుణములకును సంయోగము స్థాపించుట. ఈ మాహాత్మ్య మితని యందట్ల, ఎఱ్ఱ న్నలోఁ గలదు. నన్నయ్యలో సాంస్కృతికాస్వయములు తఱచుగాఁ గలవు. అవియును బద్యమును గంభీరముగ శబ్దించునట్లు చేయునేకాని విషయవైశద్యమునకు నర్థస్పష్ట్యమునకు నే మాత్రము భంగకరములు గావు. సులభగ్రాహ్యమైన, సాంస్కృతికశైలి కొక యుదాహరణము :—

చం. అలఘుఘణీంద్ర లోకకుహరాంతర దీప్త మణిస్ఫురత్ప్రభా
వలిగలదాని శశ్వదుదవాస మహావ్రత శీతవీడితా
చలముని సౌఖ్యహేతు విలనద్బడబాగ్ని శిఖాచయంబులన్
వెలిఁగెడు దానిఁగాంచి రరవిందనిభాననలమృహోదధిః.

(అదిపర్వము, ఆశ్వా ౨; పద్యము ౨౨)

భారతకవులలో శ్లేషయొక్క ప్రాచుర్యేని పూర్ణోపమలుమెండు. మధ్యకాలపుఁ గవులలో నట్టి సందర్భముల శ్లేష నాధారముగాఁ జేసి కొనుట పద్ధతి :—

మ. అమితాఖ్యానక శాఖలంబొలిచి వేదార్థామలచ్ఛాయమై
నుమహావర్గ చతుష్క పుష్పవితతిన్ శోభిల్లి కృష్ణార్జునో
త్తమ నానాగుణ కీర్తనార్థఫలమై ద్వైపాయ నోద్యానజా
త మహాభారత పాఞాత మమరున్ ధాత్రీసురప్రార్థ్యమై.

(అదిపర్వము, ఆశ్వా ౧-పద్యము ౬౬)

మధ్యకవులు (అనగా రామరాజభూషణుఁడు మొదలగువారు) ఇట్టి వర్ణనచేసియుండిరేని బ్రాహ్మణులు, పక్షులు అని రెండర్థముల నిచ్చుపదములు మొదలగువానిని వాడి యుందురు,

ఉ. సాత్యవతేయ విష్ణుపదసంభవమై విబుధేశ్వరాభి సం
గత్యుపశోభితం బయి జగద్విదితంబగు భారతీయ భా
రత్యమరావగౌఘము నిరంతర సంతతపుణ్యసంపదు
న్నత్యభివృద్ధి చేయు వినినం గొనియాడిన నెల్లవారికిన్.

(ఆదిపర్వము, అశ్వా ౧. పద్యము ౭౩)

తిక్కన్నయు నిట్టిపూర్ణోపమలను జిత్రించుటలో మిక్కిలి సమ
ర్థుడు. భీష్ముని మరణమును విని ధృతరాష్ట్రుడు పలవించుఁడు
చూడుడు :—

ఉ. అంచితతాలకేతు కిరణాలిమెఱుంగులు గాఁగ, మార్విమ్రో
యించుట గర్జచందముగ, నేచి విరోధిదవానలంబు మా
యించు శితాశ్రువర్షమున, నిట్టిద భీష్మమహాబ్ర మెట్లడం
గించె నొకో శిఖండియనుకృత్రిమవాయువు దాకి యక్కటా!
(భీష్మపర్వము, అశ్వా ౧. పద్యము ౧౨౦.)

ఉ. వీరరసాంబుపూరమును విశ్రుతబాహుమహోగ్రనత్వమున్
జారుగదాధ్వజాచలవిశాలము, నంబకజాలవీచికా
స్ఫారము నైనభీష్ముడను సాగరముం గడవంగ నీదఁగా
నేరిమి యెట్లాతో కలుగనేర్చె శిఖండికి నేమి నేయుదున్.
(భీష్మపర్వము, అశ్వా ౧. పద్యము ౧౪౮.)

ఇట్లనుటచే బూర్ణోపమలు ప్రశస్తములని నా యభిప్రాయము
కాదు.

నాకుఁదెలిసినమట్టునకు భారతమున క్లేష, యొక్కచోట మాత్ర
ముపయుక్తమై యున్నది. దాని బాధ్యత. బూస వలసినవాడు
నన్నయ్య. ఆ యొక్కచోట సభంగాభంగముల రెంటినివేసి తన
సర్వతోముఖచాతుర్యము ప్రకటించి యున్నాడు.

“కద్రుపయు, వినతయు వినోదార్థంబు విహించువారు *
* * * * *

ఉద్యానవనంబునుం బోలె బహువిద్రుమ

లతాలంకృతంగై నదాని, నాటకప్రయోగంబునుం బోలె ఘనరసపాత్రి
 శోభితరంగరమ్యంబైన దాని, దివంబునుం బోలె నహిమకరభరితంబైన
 దాని. ”

(ఆదిపర్వము, ఆశ్వా ౨. పద్యము ౨౭)

ఇతనికి బహుప్రీహిసమాసమునందుఁ బ్రీతి యెక్కువ; “ అతి ”
 యని చెప్పవచ్చును. ఇదియుఁ దా నుపయోగించునన్వయములమాడ్కి
 సంస్కృతపాండిత్యముచేఁ గలిగినవానన. తుదకు వచనము వ్రాయు
 నప్పుడుకూడ “ అలబ్ధనన్నిధానుండ నైతి ” నని బహుప్రీహిని దఱచు
 తడవుచుండును. సంస్కృతసంపర్కమువలనఁ గాఁబోలు సంబోధనము
 పద్యాది యందుఁగాని, యంతమందుఁ గాని యొక్కచోటఁ జేయక,
 కందమువంటి చిన్నపద్యములయందు నయితే మక్కడక్కడగా రెండు
 మూడు పర్యాయములు వాడును.

ఆ. వె. చనునె నీకు నిట్టిసాహసక్రియ నేయ

నెల్లవారికంటె నెఱుక గలవు

గురుభుజుండ ! నాకుఁ గూర్చేని చేయకు

మయ్య యిట్టిచెయ్యు లనఘ ! యింక.

(ఆరణ్యపర్వము, ఆశ్వా ౩. పద్యము ౩౭౭)

పద్యమునందంతట నెదచల్లఁబడిన స్త్రీకార్థసూచకములైనపద
 ముల ప్రయోగమున కొక దృష్టాంతము :—

“ * * అంతఁ దరుణి, పాంచాలి, బీభత్సు

కడకు నరుగుదెంచి కమలసేత్ర

యరిజయార్థ మరుగు నాతనియుత్సాహ

మెఱిగి యిట్టులనియె నిందువదన. ”

(ఆరణ్యపర్వము, ఆశ్వా ౧. పద్యము ౨౮౩)

కొన్నిచోట్ల నర్థగాంభీర్యము, శబ్దగాంభీర్యమును హెచ్చునట్లు
 “ పల్లవిగాఁ ” బదముల పునఃప్రయోగమునేయును. ఇది పునరుక్తి

దోషము కాదనియు, మధ్యకవు లాసించిన యేకధ్వని గల శబ్దాడంబ
రము కాదనియు, పాఠకులు గ్రహింతురు :—

సీ. కమనీయ ధర్మార్థకామమోక్షములకు
నత్యంత సాధనం బయినదాని

వేడ్కతోఁ దవిలి తన్ వినుచున్నవారల
కభిమతశుభకరం బైనదాని

రాజుల కఖిలభూరాజ్యాభివృద్ధి, ని
త్యాభ్యుదయప్రదం బయినదాని

వాఙ్మనఃకాయ ప్రవర్తితానేకజ
న్యాఘనిబర్హణం బయినదాని

ఆ. వె. సత్యవాక్రబంధ శతసహస్రశ్లోక
సంఖ్య మయినదాని సర్వలోక
పూజ్య మయినదాని బుధనుతవ్యాసమ
హామునిప్రణీత మయినదాని.

(ఆదిపర్వము, ఆశ్వా ౩. పద్యము ౯)

మఱియు,

చ. బహువనపాదపాద్ధికులపర్వత పూర్ణసరస్వరస్వతీ
సహిత మహామహీభర మజస్రసహస్ర ఘణాళిఁదాల్చి దు
స్సహతరమూర్తికిఁ జలధిశాయికిఁ బాయక శయ్యయైన, య
య్యహిపతి దుష్కృతాంతకుఁ డనంతుఁడు మాకుఁబ్రసన్నుఁ
డయ్యెడున్.

చ. అరిది తపోవిభూతి నమరారులబాధలు వొందకుండఁగా
నురగులనెల్లఁ గాచినమహోరగానాయకుఁ డానమత్సరా
సురమకుటాగ్రరత్నరుచిశోభితపాదున కద్రినందనే
శ్వరునకు భూషణంబయిన వాసుకిమాకుఁ బ్రసన్నుడయ్యెడున్.

ఉ. దేవమనుష్యలోకములఁ ద్రిమృదుచున్ విపులప్రతాప సం
భావితశక్తిశైర్యులు నపారవిహితృటకోపవిస్ఫుర
త్సావకతాపితాఖిలవిపక్షులు నైనమహానుభావు లై
రావతకోటి ఘోరఘోరాజులు మాకుఁ బ్రసన్నులయ్యెడున్.

ఉ. గోత్రమహామహీధరనికుంజములన్ వివినంబులన్ గురు
క్షేత్రమునం బ్రకామగతి ఫేలననొప్పి నహశ్వసేనుడై
ధాత్రిఁ బరిభ్రమించు బలదర్పవరాక్రమదక్షుఁ డీక్షణ
శ్రోత్రవిభుండు తక్షకుఁడు శూరుఁడు మాకుఁ బ్రసన్నుడయ్యెడున్.
(ఆదిపర్వము, అశ్వా ౧. పద్యములు ౧౦౧-౧౦౨.)

ఈ పద్యములు సముద్రమట్లు గంభీరములు. కొందఱు విమర్శ
కులు ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ, తారచించిన ఆరణ్యపర్వశేషములో నన్నయ్య
యొక్కతైలిని అనుకరించినాడనియు, నన్నయ్య ధోరణి యతని
వ్రాతలో నద్దమునందువలెఁ బ్రతిబింబితమైనదనియు వ్రాసియున్నారు.
ఈ భ్రమకు ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడయే కొంతవఱకుఁ గారణభూతుఁడు. ఆరణ్య
పర్వాంతమున “దత్కవి తారీతియుఁ గొంతఁ దోఁపఁ” దానును బూరిం
చినట్లు వ్రాసికొనియుండుటఁజూచి, యా “కొంత” యను నుపాధిని
మఱచి “పూర్ణముగా” నని సంకల్పించు కొన్నారేమో? రెండవది :
నన్నయ్యను అనుకరించిన ట్లెల్లరకుఁ దెలియుటకై యాతనిపద్యములఁ
గొన్నిటిని నిర్లక్ష్యములైన మార్పులతోఁ దనభాగమున వేసికొని
యుండుట :—

చ. రయవిచలత్తరంగమ తరంగములన్ మదనాగనక్ర సం
చయముల సంచలచ్చటులసైనికమత్స్యములన్ భయంకరం
బయి, యదు వృష్టి భోజ కుకరాంధకవారిధియుం గలంగె ని
ర్దయతరరోషమారుత నితాంతసమీరితమై క్షణంబునన్.
(సభాపర్వము, అశ్వా ౨ - పద్యము 33)

చ. రయవిచలత్తురంగమ తరంగములన్ మదనాగనక్ర సం
చయములఁ జంచలచ్చటుల సైనికమత్స్యములన్ మహాన్నతం
బయి కురురాజచంద్ర నుదయంబునఁ దద్దయుఁ బొంగె బ్రస్ఫుర
ద్యయదమనోహర ప్రకటభంగులఁ దదభటవార్ధి యుద్ధతిన్.

(ఆరణ్యపర్వము, ఆశ్వా ౬ - పద్యము ౫౦)

శైలి యనుకరుణమునకు ; నన్నయ్యవి :—

మ. సరచాపప్రవిముక్తదారుణ బృహన్నారాచధారల్ భయం
కరదైతేయ నికాయకాయములపైఁ గప్పెన్ దిశల్ నిండ బం
ధురధాత్రీధరతుంగశృంగ తటనందోహంబుపైఁ గప్పు దు
ర్ధరఖారాధరముక్త సంతతపయోధారావళిం బోలుచున్.

మ. పతదుర్వీధరధాతునిర్దురజలాభంబై మహాదేహని
ర్గతసాంద్రారుణపూర మొక్క మొగి నొల్కం ద్రెస్సి నారాయణో
న్నతదోర్దండవిముక్తచక్రనిహతిన్ నాకద్విషన్తస్తక
ప్రతతుల్ ఘోరరణంబునన్ బడియె భూభాగంబు గంపింపఁగన్.

(ఆదిపర్వము, ఆశ్వా ౨ - పద్యములు ౨౩, ౨౪)

ఎఱ్ఱన్నవి :—

మ. అమరాసీక విసృజ్యమాన బహుశస్త్రాస్త్రాహతిచ్చిన్న దే
హములై ఘోరమదేభముల్ బహులరక్తాంగంబులై తూలఁ దీ
ప్రమహావాతనిపాతజాతరభనవ్యాధూత సంధ్యారుణా
భ్రములో నా నవశంబులై యొఱలుచుం బ్రత్యర్థి సైన్యంబులన్.

మ. పురుహూతాగ్రసరప్రభూతబలసంభూతాస్త్రనిర్ధూతమై
తిరిగెన్ బమ్మరి దైత్యవాహినుల నుద్వృత్తాశ్వికశ్రేణి వి
స్ఫురితోత్పాతనమీరవేగవిముఖ భూతాకృతిం దూలు భీ
కరరత్నాకరజాతసంతతతరంగవ్రాతముం బోలుచున్.

శా. గీర్వాణప్రవిముక్తబాణపటల క్రీడాఃఖిలూనంబులై
గర్వోన్నద్ధసురాశీర్షములు వీరకన్ డొల్లె గల్పచ్చిదా
నిర్విద్ధాంబుదమండలోద్గతమహానిర్హాతపాతావధూ
తోర్వీభృద్ధుసగండశైలములతో నూహింపఁ దుల్యంబులై.

(ఆరణ్యపర్వము, ఆశ్వా ౫ - పద్యములు ౨౭౩, ౨౭౪, ౨౭౬)

అన్వయ సాదృశ్యమునకు :—

ఉ. ఏము తపంబు నేసి పరమేశ్వరు నీశ్వరుఁ బార్వతీమనః
కాముకుఁ గామవైరి నవికారుఁ బురాంతకుఁ బ్రీతుఁజేసినం
గామితదాయియైన శితికంతుఁడు నిన్ను నృజించి యిచ్చె, ను
ద్దామదయావిధేయుఁడు ముదంబున మాకు నధీశ్వరుండుగాన్.

(ఆరణ్యపర్వము, ఆశ్వా ౬ - పద్యము ౪౩)

అన్నింటికైన నదృశ్యమైన యనుకరణము ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ వ్రాసిన
భాగములోని ప్రారంభపద్యములు. నన్నయ్యపద్యములతో సంపూర్ణ
ముగ నమ్మేళించి యనవసితధారగా నొకేనోటినుండి ప్రవహించు
నట్లున్నది. నన్నయ్యయొక్క కడపటిపద్యము :—

ఉ. శారదరాత్రు లుజ్జ్వలనత్తరతారకహారపంక్తులం
జారుతరంబులయ్యె వికనన్నవక్తైరవగంధ బంధురో
దారసమీరసౌరభముదాల్చి సుధాంశువికీర్యమాణ క
ర్పూరపరాగపాండురుచిపూరము లంబరపూరితంబులై.

(ఆరణ్య, ఆశ్వా ౪ - పద్యము ౧౪౨)

ఎఱ్ఱన్నయొక్క మొదటిపద్యము :—

చ. స్ఫురదరుణాంశురాగరుచిఁ బొంపిరి వోయి నిరస్తనీరదా
వరణములై దళత్కమలవైభవజృంభణ ముల్లసిల్ల ను
ద్ధురతరహంససారసమధువ్రతనిస్వనముల్ సెలంగఁగాఁ
గరము వెలింగె వాసరముఖంబులు శారదవేళఁ జూడఁగన్.

(ఆరణ్యపర్వము, ఆశ్వా. ౪. పద్యము ౧౪౩)

అయినను సంపూర్ణమైనయనుకరణము రెండు హేతువులచేత
 నసంభవము. నన్నయ్య యొక్క ప్రతిభ యసాధారణము, దానినంటి
 మూర్తిని సృష్టింప నేరికి దరముకాదు. ఇంక నెట్టిన్న యన్ననో,
 తానును సామాన్యఁడు కాఁడు; అనిరోధ్యమైన సహజ ప్రతిభాశాలి;
 స్వతంత్రఁడు. భావము ప్రధానమైనచోట్ల నసితరతుల్యమయినమార్గ
 మున వెళ్లువాఁడు. ఆంధ్రరసికులయొక్క భాగ్యమే భాగ్యము, కవి
 త్రయమువారిని నొండురులతోఁ బోల్చి చూచుట కవకాశములుండుట
 వలన. ఇట్లనుటచే గురులఘుత్వనిర్ణయము సాధ్యమని యెన్నఁ
 బోకుఁడు. ఒకపువ్వుసాగను వేటొకపువ్వున కుండదు. రెండును
 సమానసౌందర్యములుగా నుండవచ్చును. ఇంచుమించుగ విషయము
 సామాన్యముగనుండుఘట్టముల వారు వ్రాసియున్నారు. వానిని బట్టి
 వారియొక్క కవితారీతులఁ గనుఁగొనవచ్చును.

నన్నయ్య ఎట్టిన్నల పోలికల నరయుట కనువైనఘట్టము, కర్ణుని
 జననమున వానిని విడువవలసినవిధికై కుంతిచేయువిలాపము :—

నన్నయ్య :—

తరువోజ.

ఏల యమ్ముని నాకునిచ్చె నిమ్మంత్ర మిమ్మంత్రశక్తియేనెఱుగంగ వేడి
 యేలపుత్రకుఁ గోరి యెంతయు భక్తి నినుఁదలంచితి బ్రీతి నినుఁడును
 నాకు

నేల సద్యోగర్భమిచ్చెఁ గుమారుఁడేల యప్పుడ యుదయించె

నింకెట్లు

లీలోకపరివాద మేనుడిగింతు నింతకు నింతయు నెఱుగరే జనులు.

వసంతతిలకము.

ఈబాలునెత్తికొని యింటికిఁ జిన్ననన్నున్

నాబంధులందఱు మనంబున నేమనా రె

ట్లీబాలు సూర్యనిభు నిట్టుల డించి పోవం
గాబుద్ధిపుట్టు నని కన్య మనంబు లోనన్.

(అదిపర్వము, అశ్వా ౫-పద్యములు ౨౮, ౨౯)

ఎఱ్ఱన్న :—

ఆ. వె. కొడుక నిన్నుఁ గాంచుకొఱత నోములకాని

పెంచి గారవించి పేర్తి నీదు

ప్రోవుఁ గుడువఁ గాంచుపుణ్యంబు దుదిముట్ట

నేల చేయనైతి నేను గుఱ్ఱ.

(అరణ్య; ఆ ౩-ప. ౩౪౨)

మ. నెఱయుం బున్న మచందురుం జెనయు నీనెమ్మోమునం దియ్యమై
చిటునవ్వాప్పఁగఁ జూడనీక పులకల్ సెల్వొంద నిన్ గ్రుచ్చి య
క్కఱదీఱం బొరి నక్కునం గరము వీకంజేర్ప నీకెమ్మియిన్
వఱదం ద్రోవఁగఁ జేసెనే యకట దైవం బెందుఁజొత్తు నుతా!

(అరణ్య. ఆ. ౩ ప. ౩౪౩)

సీ. ఏపుణ్యనతికి నీవింకఁ జేపడియెదో

యెక్కడఁ బడియెదో యేనెఱుంగ

నేపుణ్యరాలొకో యిప్పుడు నినుఁ బుత్తు

గాఁ గాంచుటకు మేలికలను గాంచు

లలిఁబాంనుకేళి నల్లన నడపాడుచు

నవ్యక్తమధురవాక్యామృతంబు

వీనులఁ గురియుచు వెడఁదకన్నులుఁ బిన్న

నవ్వును శుభలక్షణములు నమరఁ

దేజరిల్లు నిన్నుఁ దెఱవ యెవ్వత యొక్కొ

యడరఁ గ్రుచ్చి యురమునందుఁ జేర్చి

వేడ్క మిగిలి వేనవేలభంగులఁ గొని

యాడి యాడి ముద్దులాడుఁ గొడుక !

ఉ. లాలితయాపనోజ్జ్వలవిలాసమునం దిలకించి నుండరా
భీలవిచేష్టితం బమర భీమవనోద్భవ సింహరేఖ మై
వ్రాలవె యింక నీవెలమి వామవిలోచన లంగజన్తలీ
లాలనలై విపక్షులు భయాలనులై ధృతి యేది చూడఁగఁ.

ఆ. వె. ఎచటనున్ననైన నెల్లప్పుడును నిన్నుఁ

గన్నులారఁ జూడఁ గాంచుఁగానఁ

దనయ నిన్నుఁగనిన తపనుండు గడుధన్యుఁ

డయ్యె మందభాగ్యునైతి నేను.

చ. ఇనుఁ డటచేతమాటువడు పెన్నఁడుఁ గల్గునె నిన్ను నెమ్మి నేఁ
గనియెదఁ గాక యింక నొకకాలము నందయినం దనూజ, నీ
వినుతశరీరభావమును వీనుల నన్తఃకుండలంబులు
ఘనతరవజ్రవర్తముఁ బ్రకాశత నొందక యుండనేర్చునే.

చ. దివి భువి సంతరిక్షమున దిక్కుల గాడ్చున నగ్నియందు న
ర్ణవములయందు ఘోరవిపినంబులయందును నీకు నెల్లడఁ
శివమగుఁ గాక, దిక్పతులు సిద్ధులు సాధ్యులు రుద్ర లాశ్వినుల్
పవనులుఁ బుత్ర! నిన్నుఁగృహభాయకయెప్పుడుఁ గాచుచుండెడున్.

(అరణ్య. అశ్వా ౩-పద్యములు ౩౪౨-౪౮)

భావములు పొంగిపొరలినట్లుగా నన్నయ్యతక్కదక్కిన కవులు
వ్రాయుదురు. కష్టము లెన్నియున్నను గాంభీర్యమును వదలినట్లు
నన్నయ్య, పాత్రములఁ బ్రదర్శింపఁడు. భావప్రకటన మమితముగాఁ
జేయఁడు. మఱి వానిప్రవాహమున కడ్డుగ “గరువతనమను బలితంపుఁ
గట్టఁ” గట్టియుంచును. దీనిచేత వానిభాగములోని స్త్రీపురుషులు
గాంభీరస్వభావులుగఁ గనఁబడుదురు. “గంగ పాటుచుండుఁ గదలని
గతితోడ ముఱికికాల్వపాటు మ్రోత తోడ.” నన్నయ్యయొక్క
నాయికానాయకులు గంగవంటివారు. అగాధమైనభావమును దమ

ముచే నిగ్రహింపఁబడిన భావప్రకటనమును గలవారు. ఈ లక్షణము నన్నయపాత్రలయందున్నంత సాంద్రముగ నితరకవులపాత్రలయందు లేదనినానమ్మకము. అట్లనుటచే నాయితరులకు లఘుత్వారోపణము నేతకాదు. పాత్రములప్రవృత్తి ననునరించి భావప్రకటనము మితముగాఁ జేయవలయునో, యడ్డు హద్దు పద్దు లేని యనర్గళధారగాఁ జేయవలయునో నిర్ణయింపవలయు. జనమేజయుని గూర్చినయొకానొక సంభాషణములో “మితహితసత్యవాక్య” యని నన్నయ వ్రాసియున్నాఁడు. మితవాక్యఁడుగా నుండుట గొప్పతనముగలవానిలక్షణమని నిరూపించుట కితరసాక్ష్యములును నున్నవి. తనపాలికి వచ్చినస్త్రీ పాత్రములు సయితము గంభీరవర్తనములు. శకుంతల, దమయంతి మొదలగు మహాత్మలగరువతనమునకు, నన్నయ్యయొక్క మితభావ ప్రకటనలకు నెంతచక్కఁగ నన్వయము కుదిరెనో రసికు లాదరింతురుగాక.

నన్నయ్యిక్కన్నలరీతులఁ బరామర్శించుట కనుకూలములైన ఘట్టములు రెండు. ఒకటి, ఆదిపర్వములోని కణికుని రాజసీతియు, ఉద్యోగపర్వములోని విదురసీతియు. నాకుంజూడఁ దిక్కన యీనందర్థమున నన్నయ్యను నాదర్శముగా నిడికొని వ్రాసియుండునని తోచును. ఈరెండుఘట్టముల యసామాన్యలక్షణము లేవనఁగాఁ, గందపద్యము లెక్కువ. నీతికే గంద మనుపానము గాఁబోలు! సాగసైన సామాన్యోపమానములు మెండు. ఉపన్యాసవిస్తరభీతిచే నాపద్యముల నిటఁ జేర్పలేదు. రెండవది, ద్రావది తాఁబడిన భంగపాటు కృష్ణునితోఁ జెప్పి మొఱపెట్టికొనుట :—

“వ. నీయంతఃకరణప్రవృత్తి కగోచరం బెద్దియు లేదయినను నాపడినపరాభవంబెఱింగించెద.

సీ. పార్థివప్రభుడైన పాండుమహీపతి

కోడలనయి యుద్ధకుశలులయిన

పాండుతనూజుల భార్యనై పూజ్యుడ

వైన సీసఖయునై యధికశక్తిఁ

బరగు ధృష్టద్యుమ్ను భగినినై ధృతరాష్ట్ర

పట్టిచే నభఁ దలపట్టి యీడ్వఁ

బడి పావకర్తుచేఁ బరిధాన మొలువంగఁ

బడి దారుణంబైన పరిభవంబు

పడితి నట్టినన్నఁ బాండవుల్ నూచుచు

నుండి రొరులువోలె నుక్కుదక్కి

యావగాతనూజుఁ డాదిగాఁగలవృద్ధ

బంధుజనులు నూచి పలుకరయిరి.

క. శరణనినవారిఁ గరుణా

కరులయి రక్షించువురుషకారాన్వితులే

శరణని యఱచిన నాలిం

పర, భీమార్జునుల బాహుబల మేమిటికిన్.

వ. భ్రాతృపుత్రబంధుజనంబులు నాకుంగలిగియు లేనివారయి
రట్టియెడం గర్హండు నన్నుం జూచి నగియె.

ఆ. వె. కర్ణునగవు లోకగర్హితుండఁగు దుస్స

సేను చెయిదికంటె శిఖయ పోలె

నడరి నామనంబు నతిదారుణక్రియ

నేర్చు చున్నయది మహీధరుండ.

ప. తొల్లి వేదాధ్యయనంబునేయుచు బాలకేళీవినోదంబున
నున్న కాలంబునఁ ప్రమాణకోటియందు సుప్తుండయిన భీమసేను
నంటఁగట్టి గంగమడుపునం ద్రోపించియు, విషంబుఁ బెట్టియు విషనర్పం

బులం గఱపించియు, జనసేనహితులైన యేవురను వారణావతంబున లక్కియిల్లు సొనిపి యందు దహనంబుఁ బ్రయోగింపం బంచియు ననేకంబులయిన యవకారంబులు నేసి యిప్పుడు దుర్యోధనుం డధర్మ ద్యూతంబున రాజ్యంబు నవహరించి రాజలోకసమక్షంబునం దమ్ము నిరాకృతులం జేసినను బరాక్రమ పరాజ్ఞులులైన పాండవులు నాపరిభ వంబు నెట్లుదలఁగెద రని బాష్పధారాన్నపితపయోధరయయి పాణి పల్లవంబుల నయనసమ్మార్జనంబు నేయుచున్న పాంచాలిం జూచి వాను దేవుండేట్లనియె.

(ఆరణ్య, ఆశ్వా ౧-పద్యము ౧౩౬, ౧౪౦)

ఇకఁ దిక్కన్నరీతి యెట్టిదనిన :—

చ. వరమునబుట్టితిన్ భరతవంశముఁజొచ్చితి, నందు పాండుభూ వరునకుఁ గోడలైతి, జనవంద్యులఁ బొందితి నీతి విక్రమ స్థిరులగు పుత్రులన్ బడసితిన్ సహజస్థుల ప్రాపుఁ గాంచితిన్ సరసిజనాభ యిన్నిటఁ బ్రశస్తికి నెక్కినదాన నెంతయున్.

ఉ. నీవు సుభద్రకంటఁ గడునెయ్యము గారవముం దలిర్ప నం భావన నేయు దిట్టిననుఁ బంకజనాభ యొకండు, రాజనూ యావభృథంబునందు శుచియై పెనుపొందినవేణిఁబట్టి యీ యేవురుఁ జూడఁగా నభకు నీడ్చె కులాంగన లిట్టి దోర్తురే.

(ఉద్యో, ఆశ్వా ౩-ప. ౧౦౫, ౧౧౦)

భావప్రకటనమున ఎఱున్నకు నన్నయ్యకు నుండుతారతమ్యమే తిక్కన్నకు నన్నయ్యకు నుండునట్లున్నది. తిక్కన్నయొక్కద్రావది డగ్గుత్తికతో వెక్కి వెక్కి యేడ్చుచు మనకు దుస్సహనంతాపముఁ గలిగించు చున్నది. నన్నయ్యయొక్కద్రావది ప్రయత్నించి తన్నుఁ దానువశమించుకొనుచుఁ దనకు నాపరాక వెలికి వచ్చిన శోకము మాత్రము నూపుచు నాపెయొక్కగరువతనముచే మనమెప్పు

నాకర్నించెడును. మఱియుఁ దనచింతతోఁ బ్రారంభించినను భీమసేనునికిఁ దక్కినభర్తలకును గలిగినకష్టములను మఱవలేదు. “పాణివల్లవంబుల నయననమ్మార్జనంబు నేయుచు” ననువర్ణనము ద్రాపదీదేవియొక్క పరివేదనాతప్తమూర్తిని మనకండ్లయెదుట సాక్షాత్కరింపఁ జేసెడును గదా! ఎట్లును శృంగారము, శోకము మున్నగురసముల వర్ణించుటలో మహాకవులైనకవిత్త్రయమువారు మొత్తముమీఁద మితము ననుసరించి చిత్రింతురు. విపరీతపుమాటలకుఁ జేష్టలకు నెడమియ్యరు. కీచకుని కామము వర్ణించుటలోఁ దక్కిన పచ్చిగావ్రాసియున్నాఁడు. కాని యది వానిసీచతను విశదపఱుచుటకని తానే తెలిపియున్నాఁడు. కవిత్త్రయము వారిపాత్రము లాత్మనిగ్రహములేని మృగప్రాయములుకావు. తిక్కన్న ఎట్టున్నల తారతమ్యనిరూపణమునకుఁ బనికివచ్చుఘట్టములు కొన్ని యున్నవి కాని వానిప్రశంస కిటఁబ్రవేశము లేదు.

సన్నయ్య “గురుపద్యవిద్యకు నాద్యుఁ” డగుట కాదు, గద్య విద్యకు నాతఁడాద్యుఁడు. ఆంధ్రమున వఛనము నితఁడువ్రాసినంత మనోహరముగ వ్రాసినవా రొరులు లేరు. చిన్నయ్యసూరి యితనిజూచియ తనరమణీయమైనమిత్రలాభమునురచించియుండు నని తోచెడిని. ఈ క్రిందియుదాహరణముల శైలినిజూడుడు. మిత్రలాభముయొక్క మాతృకలిట్టివి :—

“ప. అని దీనవదనుండై యాక్రోశించువానికి నాకాశంబున నుండి యొక్కదేవదూత యిట్లనియె నయ్యా! కాలవశంబయిన నెవ్వరికిం దీర్పఁదరంబుగా, దొక్కయుపాయంబు గలదు. చేయనోవుదేనిఁ జెప్పెద వినుము. నీయాయుష్యంబునం దర్థం బిక్కనృక్తిమృగిన రుర్ముడట్లచేయుదు నని తనయాయుష్యంబునం దర్థం బిక్కనృక్తి కిచ్చిన నక్కోమలి దొల్లింటి కంటె నధికశృంగారసమన్వితయై విషనిర్ముక్తయయ్యె; నట్లుదేవదూత ధర్మరాజానుమతంబునఁ దనచెప్పినయుపా

యంబునం బ్రమద్వరసు బంచత్వంబు వలనం బాపె. రురుండును దాని వివాహంబై యిష్టోపభోగంబుల ననుభవించుచు నుండి. ”

(ఆదిపర్వము, ఆశ్వా ౧ - ౧౫౧)

“వ. అయ్యా! నీవు బ్రాహ్మణుండవు. భృగువంశసముత్పన్నుండవు. సర్వగుణానంపన్నుండ, విదియేమి దొడంగి తిట్టి దారుణక్రియారంభంబు క్షత్రియులకుం గాక బ్రాహ్మణులకుం జనునే? బ్రాహ్మణులహింసాపరు, లొరులు సేయుహింసల వారించు పరమకారుణ్యపుణ్యమూర్తులు, జనమేజయుండనుజనపతి చేయు సర్పయాగంబునందుఁ గద్రాశాపంబున నయ్యెడుసర్పకుల ప్రళయంబును భవత్పితృశిష్యుండయిన యాస్తీకుండను బ్రాహ్మణుండ కాఁడె యుడిగించె నని చెప్పి సహస్రపాదుండు రురునకు సర్పఘాతంబునం దువశమనబుద్ధి పుట్టించె ననిన విని శౌనకాదిమహామును లక్కఱకున కిట్లనిరి. ”

(ఆది. ఆశ్వా ౧ - ౧౫౨)

వీరిగద్యముయొక్కమాధుర్య మవచనీయము. అర్థపుష్టియు మృదుత్వమును, ఇట్లునంయోగించి యుండుట నేనింకెయ్యెడనుగాన. మృదుత్వ ముండుచోట సర్థ మబలముగానుండును. అర్థము ఘనమైనచోట్ల శైలి గడును వాఱును. ఈ కొఱత భారతకవులలోను, నన్నెచోడునిలోను గాన్పింపదు.

వీరేశలింగము మొదలగువిమర్శకులు కొందఱు ఆరణ్యపర్వము నందు శైలి బలము తగ్గియున్నదనియు, సవసానకాలముయొక్క లక్షణము లందుఁ గానఁబడుచున్నవనియు వ్రాసినారు గాని యుదాహరణములఁ జూపరైరి. “లోకో భిన్న రుచిః ” నేను నావల్లనై నంత యక్కఱగాఁ జదివితని గాని ఆరణ్యపర్వమున క్షయలక్షణము లెవ్వయుఁ నాకుఁ గనఁబడలేదు. ఆదిపర్వముయొక్క కడపటిభాగములలోను, సభాపర్వములోను నీరసమైనపద్యము లక్కడక్కడ నున్నవి. పదముల

కూర్పుబిగువు తప్పినస్థలములు కలవు; మదితప్పినమాటలు లేక పోలేదు. దోషవిచారము మంచిదికాదు. కావునఁ గొన్ని నిదర్శనములతో దీనిని వదలెదను.

(౧) చ. ధరణి నతిప్రతాపబలదర్పములన్ విన నేనపెద్ద నె

స్వరికిని ముక్త భయంపడనివాడ, భయార్తుడనైతి నిష్టు పం
కరుహదళాయతాక్షి దయఁగావుము నన్ను భవన్నిమిత్తదు
ర్భరతరపంచబాణహతిఁ బంచతఁ బొందక యుండునట్లుగాన్.
(ఆదిపర్వము, సప్తమాశ్వాసము ౩౯)

(౨) “పుష్పమాల సేతఁ గొని పుష్పసాయకు కునుమేతరంబైన” ఎన్నిపుష్పాలు! “ధవళాక్షి రంగమధ్యంబునఁ దనుమధ్యతానొప్పి పాంచాలతనయయున్న” రెండుమధ్యలు; ఏకార్థవాచకములు మూఁడు! ఈ పద్యము నందే ద్రాపది “అమలినాంగి” యని వర్ణింపఁబడియున్నది.

(ఆది. ఆశ్వా ౩ - ౧౬౮)

(౩) కర్ణార్జునుల ద్వంద్వయుద్ధఘట్టమున అర్జునుఁడు చెప్పుచున్నాఁడు,

“ఏను నీచెప్పినవారిలో నెవ్వఁడఁ గాను. కానీన.....” అని.

(ఆది, ఆశ్వా ౩ - ౨౦౨)

కానీన! యనఁగా కన్యాకుమారా! యని యర్థము. కర్ణుఁడు కానీనుఁ డగుట అర్జునున కావేళ కెట్లు తెలిసెను? ఇది సందర్భశుద్ధిలేని సంబుద్ధి. తిక్కన్నయందు విజువు లుండవు—శైలియందుగాని, విషయమందుగాని.

ఆరణ్యపర్వముశైలి బహువక్యముగ నున్నదని నాయభిప్రాయము. ఇందుఁజేయఁబడియుండు ప్రకృతివర్ణన లనితరసాధ్యములు. ఈవిషయము “కవిత్వతత్త్వవిచారము” న విపులముగఁ బ్రశంసింపఁ

బడియున్నది. సౌగంధికహరణము, నలోపాఖ్యానము మొదలగు మహోత్తరఘట్టము లుండుభాగమిది.

సన్నయ్య తన సీసపద్యములఁ దఱచుగ ఆటవెలఁదులతో ముగించును. గీతము వాడుట యరిది. ఆటవెలఁదుల మీఁద వేమన్నకు నితనికి నుండిన యభిమాన మింకేకపులకును లేదు. తరువోజి, అక్బరలు మొదలగు ప్రాతేతరహా పద్యములు సన్నయ్యకు వెనుక సంతగ వాడు కలో నిలువక పోయినవి. వానియొక్క శ్రావ్యతను దలఁచుకొంటిమేని యిట్లేల యాయెనో యని వితర్కింప వలసినవార మౌదుము.

సన్నయ్య కవిత్వముయొక్క జీవకళ యెయ్యది? అనఁగా నేగుణము తక్కిన యవయవముల కన్నింటికిఁ జైతన్యమును, దేజస్సును నిచ్చి ప్రధానతత్త్వమై శోభిల్లు చున్నది? నాకుఁ జూడ గాంభీర్యము. గాంభీర్య మనునది యితనిశైలియొక్క ప్రాణము. అట్లనుటచే శైలి యేకగతిని వహించిన దనుట కాదు. సందర్భానుసారముగ సన్నయ్య యొక్కశైలి మనోహరముగ మాఱుచుండును. అయినను గాంభీర్య మును వదలదు. ఇతనిశైలిని మూడుజాతులుగా విభజింపవచ్చును:—

(౧) ఆఖ్యానశైలి—అనఁగా నిట్టిట్లు జరిగెనని వృత్తాంతములఁ జరిత్రకారునట్లు వ్రాయుట. ఇది రసప్రధానము కానేరదు. ఎండిన ట్లుండును.

(౨) పాత్రల సంభాషణలు—ఇవి యెంతయు సహజములు; కావున హృదయరంజకములు. ఒక్క బకాసురఘట్టము నం దెన్ని మనోహరములైన పద్యములున్నవో చూడుడు:—

సీ.....ఇక్కన్య యతిబాల యిందుద్భవంబగు దాహిత్ర
లాభంబు దలుఁగనెట్లు

ఆ. వె. దీనిఁ బుత్తు, మఱి మదీయపిండోదక

నిధిఁ దనూజుఁ గులము నిస్తరించు

వానిఁ బితృగణంబువలనిఋణంబుఁ బా
చిన మహాపాపకారిఁ జిలుతవాని.

ఆ. వె. ఎట్టు నూచి చూచి యిది పాప మనక య
య్యసుర వాతఁ ద్రోతు నదయ వృత్తి,
నరిగి యేన యిప్పు డసురకు సాహస
మగుదు వీరిఁబుచ్చ నగునె నాకు.

(అది, ఆశ్వా ౬ - ౨౫౧, ౨౫౨)

కూతురు తన్నుఁ బంపుడని పితరులతోఁ జెప్పమాట

ఆ. వె. ఒలసి యెంతకాలముండిన నేను మీ
దానఁగాన యెరులధనమ, నన్ను
నెన్నఁడయిన నొరులకిచ్చుచో నసురకు
భోజనముగ నిచ్చి పుచ్చుఁ డిపుడ.

(ప. ౨౬౦)

తే. గీ. బాలకుం డొక కొండుకకోల చేతఁ
బట్టికొని యేన రక్కసుఁ గిట్టి చంపి
చులుక వత్తు మీరేడ్వఁగా వలవ దనుచుఁ
గలయ నూరాచ్చెఁ దనతోక్కుబలుకులాప్పు.

(ప. ౨౬౩)

ఇట్టి వెన్నియో యీఘట్టమున నున్నవి. ఇతరఘట్టము లందును
నీవిషయమున నేకొఱతయును లేదు. శైలి యకృత్రిమముగ నుండు
టయకాదు, పాత్రలయాకృతుల నెదుటఁ నిలుపఁగలఁడు. సంభాషణ
సమయముల సాంస్కృతికశైలి ప్రక్షిప్తమాను, సహజములైన తెలుఁగు
మాటలు మెండుకొనును.

(3) ప్రకృత్యాది వర్ణనలు—ప్రకృతివర్ణనమున నితఁడును,
ఎఱ్ఱన్నయు నగ్రగణ్యులు. ఆరణ్యపర్వములోని గంధమాదనయాత్ర

మొదలైన ఘట్టములఁ దిలకింపుఁడు. వీరివర్ణనలలోని విశేష మేమనఁగా వానిని నిరలంకారములుగాఁ దీర్చియుండుట. ఇది యత్యద్భుతమైన శక్తి. ఎఱ్ఱున్న యొక్క ప్రకృతివర్ణన ప్రభావము తెలియవలయునన్న హరివంశమును జిత్తగింపుఁడు. అన్నిరీతులకైలులును గాంభీర్యమయములు. వీరినాయకలనంభాషణలు గరువతనము గలయవి. శృంగారముకూడ గౌరవభావముతో నమన్వితము. గౌరవబుద్ధితేని మోహము తుచ్ఛమును క్షణికమును. అట్టి దిందు మృగ్యము. శకుంతల, దమయంతి మొదలగు స్త్రీలనుగూర్చి చదువునపుడు ఆకారముతోఁ గూడ వర్తనమును, గుణములు, మనస్సు నాకర్షించును. ప్రీతితోడ భక్తియు స్ఫురించును. ప్రేమతోడఁ బూజయుఁ బుట్టును. భారతస్త్రీలు క్రీడాగౌరవరికరములు కారు. మనుష్యప్రకృతిలోని దేవత్వమును బ్రకాశింపఁజేయువారు.

గాంభీర్యము ప్రధానగుణ మనియెంచుటకు ఎఱ్ఱాప్రగ్గడవంటి మహాసీయుఁ డాధారము. అతఁడు నన్నయను భద్రకుంజరముగాను, వానికైలి నిరంకుశగతి కలదియనియు సుప్రసిద్ధమైన యీక్రింది పద్యమునఁ దెలిపియున్నాఁడు.

ఉ. ఉన్నతగోత్రసంభవము నూర్జితసత్త్వము భద్రజాతి సం
పన్నము నుద్ధతాన్యపరిభావిమదోత్కటము న్నరేంద్రపూ
జోన్నయనోచితంబు నయి యొప్పెడు నన్నయభట్టకుంజరం
బెన్ననిరంకుశోక్తిగతి నెందును గ్రాలుటఁ బ్రస్తుతించెదన్.

(హరివంశము.)

గాంభీర్యగుణశోభితములైన ఘట్టము లెన్నియో నన్నయ కృతియందుఁ గలవు. ముఖ్యముగా నేటియుత్సవమునకు నాయకుఁడైన రాజరాజును గూర్చిన ప్రశంసలును నట్టివయగుట వాని నారయుదముః—

ఉ. రాజకులైకభూషణుఁడు రాజమనోహరుఁ డన్యరాజ తే
జోజయశాలి శౌర్యుఁడు విశుద్ధయశశ్శరదిందు చంద్రికా

రాజతనర్వలోకుఁ డపరాజత భూరిభుజాకృపాణధా
రాజలశాంతశాత్రవపరాగుఁడు రాజమహేంద్రుఁ డున్నతిన్.

కం. విమలాదిత్య తనూజుఁడు

విమల విచారుఁడు గుమారవిద్యాధరుఁ డు

త్రమచాళుక్యుఁడు వివిధా

గమ విహితశ్రముఁడు తుహినకరుఁ డురుకాంతిన్.

చ. ఘనదురితానుబంధ కలికాలజ దోషతుషారసంహతిం

దన యుదయప్రభావమున దవ్వుగఁ జోపి జగజ్జనాను రం

జనమగు రాజ్యసంతత వసంతనితాంతవిభూతి నెంతయుం

దనరుఁ జళుక్యమన్తఘఁడు ధర్మనిబద్ధ దయార్ద్రబుద్ధియై.

ఉ. ఆశ్రితపోషణంబున ననంతవిలాసమునన్ మనీషివి

ద్యాశ్రమ తత్త్వవిత్త్వమున దానగుణాభిరతిన్ సమస్త వ

ర్ణాశ్రమ ధర్మరక్షణ మహామహిమన్ మహినోష్ఠ సర్వలో

కాశ్రయుఁ డాదిరాజనిభుఁ డత్యకలంకచరిత్రనంపదన్.

(ఆది, ఆశ్వా ౧ - పద్య 3౬)

వీనియందును విపరీతాతిశయోక్తులు లేవు. వర్ణనములు సత్య
సామీప్యములు. సత్యవిదూరములై నవి కృత్రిమములుగఁ దోచును.
రసోత్పత్తి కవి తగవు.

కవియొక్కస్వభావమునకును, వానిరచనయొక్క రీతికిని సంబం
ధము లేక పోలేదు. తిక్కన్నను గుఱించి కేతన చేసిన నిరూపణమును
జదివినవారికి, నట్టివాఁడు గాక తక్కురుఁడు విరాటోద్యోగపర్వముల
వ్రాసియుండఁ జాలఁడని తోచకమానదు. అట్లే సన్నయ్యయొక్క
శైలి గాంభీర్యమునకు మూలము, వానిస్వభావగాంభీర్య మని చెప్ప
వచ్చును. ఇతఁడు గంభీరస్వభావుఁ డనుటకుఁ గలకారణము లెవ్వి
యనిన :—

(౧) గాంభీర్యము వినయముతోఁ గూడుకొనియుండును. నము ద్రమును గంభీరమందుము. ఏల ? అగాధమును, అనంతతరంగజాలమును నైయున్నను గట్టను మీఱి పొంగదు. తీరమునకు విధేయమై దానిచేతఁ బంధింపఁబడినదిగాఁ దోచును. మితిలేకున్న గాంభీర్యముండదు. నన్నయ మహావినయపరుఁడు. మనలోఁ బండితు లాత్మస్తుతిపరాయణులుగను, నీర్వాళువులుగను బహుళముగ నుండుట శోచనీయమైనసంగతి. గ్రంథాదిని “నేను నేను,” అని యుత్తమపురుషగా నాత్మవర్ణనము జగుప్ప కలుగునట్లు చేయువారు. నన్నయ్య తన్నుఁగూర్చి చెప్పి కొన్నపద్యమొక్కటే. అందును బ్రథమపురుషముగా నెవ్వడో త్రోవను బోవువానిని గుఱించి వ్రాసినట్లు వ్రాసియున్నాఁడు. అతిశయోక్తిలేదు. విపరీతవర్ణనలు లేవు. అహంకారములేదు.

సీ. తనకులబ్రాహ్మణు ననురక్తు, నవిరళ

జపహోమతత్పరు, విపులశబ్ద

శానను సంహితాభ్యాసు బ్రహ్మాండాది

నానాపురాణ విజ్ఞాననిరతుఁ

బాత్తు నాపస్తంబనూత్తు ముద్గలగోత్ర

జాతు సద్విసుతావదాతచరితు

లోకజ్ఞ నుభయభాషాకావ్య రచనాభి

శోభితు సత్ప్రతిభాభియోగ్యు

ఆ. వె. నిత్యసత్యవచను మత్యమరాధిపా

చార్య సుజను నన్నపార్యఁ జూచి

వరమధర్మవిదుఁడు వరచతుక్యాన్వయా

భరణుఁ డిట్టులనియెఁ గరుణతోడ.

(ఆది. ప్రథమ. ప. ౯)

కృతి రచింపుమని రాజు వేడికొనఁగాఁ దనబలము తానెఱుంగని
హనుమంతునివలె నాచేత సాధ్యమా యని,

చ. అమలినతారకాసముదయంబుల నెన్నను సర్వవేదశా

స్త్రుముల యశేషపారము ముదంబునఁ బొందను బుద్ధిబాహువి.

క్రమమున దుర్గమార్థజలగౌరవభారతభారతీనము

ద్రము దఱియంగ సేదను విధాతృనకైనను నేరఁ బోలునే.

అని సంశయాత్ముడై వితర్కించి,

“ అయినను దేవా ! నీయనుమతంబున విద్యజ్ఞనంబుల యను
గ్రహంబునఁ జేసి నానేర్పువిధంబున నిక్కాన్యంబు రచియించెద ” నని
యిష్ట దేవతాస్తుతికిఁ బ్రారంభించెను. తెనుఁగున నేకావ్యముయొక్క
భూమికయు సత్యవిస్ఫురణయందును మితవాక్యప్రయోగమందును
దీనికి దీటురాదు.

(౨) మఱియు గంభీరుఁడు గాన నన్నయ్య ఈర్వావంతుఁడు
గానేరఁడు. దీనికి నిదర్శనము తాను హృదయపూర్ణముగఁ దనకు
సహాయభూతుడైన నారాయణభట్టును గుఱించి చేసినప్రశంస—

ఉ. పాయక పాకశాసనికి భారతఘోరరణంబునందు నారా
రాయణు నట్లు వాసిగ ధరామరవంశవిభూషణుండు నా
రాయణభట్టు వాఙ్మయధురంధరుఁడుం దనకిష్టుఁడున్ సహా
ధ్యాయుఁడు నైనవాఁ డభిమతస్థితిఁ దోడయి నిర్వహింపఁగాన్.

(ఆది. ప్రథమ. పద్య. ౨౫)

నందంపూడి శాసనములోను వానిని వర్ణించినవిధానము
“ సంస్కృత కర్ణాటప్రాకృతపై శాచికాంధ్రభాషా సుకవిరాజశేఖర ఇతి
ప్రథితః సుకవిత్వవిభవేన...” “ కవీభవబ్రాంకుశనామసార్థమ్.....”
“ సకలజగదభినుతగుణశాలినే సరస్వతీ కర్ణావతంసా యాష్టాదశావ
ధారణచక్రవర్తినే.....”

ఒకానొకరు భారతములోని పద్యమును స్తుతినించాలంకార మనియు, గృష్ణుడేమియు జేయక యుండినట్లే నీవు నుంటివనుధ్వని యున్నట్లు వ్యాఖ్యానము చేయవచ్చుననియు జెప్పిరి. నమకాలికులగు గొప్పపండితులతో వివాదము నావంటివానికిఁ దగదుగాన నేనేమియు జెప్పఁ జాలను.

నన్నయ్య యౌర్వలేనితనము కలవాడని వదంతిలో నుండు కథలన్నియు బూతులు. అతఁడు నిజమైనవైదికి, పరచింత యెక్కువ యైనవాడు.

ఇట్టిమహనీయుఁడు కవిత్వమంద పేక్షించినసిద్ధులెవ్వి? వానిని గడించెనా? ఆదిపర్వములోని ప్రథమాశ్వాసమున ౨౫వ పద్యమును బరికించిన “అక్షరరమ్యత” ఒకటి; దానికంటెను శ్రేష్ఠమైన “ప్రసన్న కథాకలితార్థయుక్తి” రెండు. కథ సాక్షాత్కరించినట్లు చేయుశిల్ప నైపుణి యితఁడు చూపెనా? అట్లు సాక్షాత్కరించినమూర్తిని మనోహరమైనశైలియను వస్తువుమును ధరించినదిగాఁ జేసినాడా? తనకథ సాగనై నబహిరాకారమును, నత్వగరిష్ఠమైనజీవకళను గలదిగాఁ దీర్చినాడా? ఈప్రశ్నల కన్నింటికి నుత్తర మొక్కటియ—నిస్సందేహముగ, విస్పష్టముగ సంతర్బహిఃకళల రెంటిని సాధించె ననుట.

ఆకాలమున శౌద్ధజై నమతములు ప్రభావవంతములుగా నుండె ననుటకును, వానిని మనపండితులు లెక్కకుఁ గొన్నారనియు సరసితిమి కదా! ప్రాకృత పైశాచీ భాషలు వేంగిలోఁ గృషి చేయఁబడుచుండి నట్లు శాసనములవల్లఁ దెలియ వచ్చెడిని. వానియందుఁ దఱచు వ్రాయఁబడిన గ్రంథములు వేదనిరాకరణమతములకుఁ జేరినవి. మఱియు శౌద్ధలలో “సంఘం శరణం గచ్ఛామి” యనునాదేశము ప్రకారము సభాస్తుతి నేయుట యాచారముగా నుండెను. నన్నయ్యయు నాపద్ధతి ననుసరించియే కాఁబోలు సభాస్తుతి నేసి యున్నాడు. ఇంకే తెలుఁగు

కవియుఁ జేసినట్లు కానము. ఈవర్ధంతి కొఱకునై నిచ్చటనాసీనమై
యున్నమహానభయు సర్వవిధముల సేవ్యము కావున నాపద్యము నిటఁ
బొందించెదను.

చ. పరమవివేక సౌరభవిభాసితనద్గుణపుంజవాఃజో

త్కరరుచిరంబులై నకలగమ్యసుతీర్థములై మహామనో

హరసుచరిత్రపావనపయఃపరిపూర్ణములై న సత్సభాం

తరసరసీవనంబుల ముదంబానరం గొనియాడి వేడుకన్.

(ఆది. ప్రథమ. ప. ౨౪)

నేనును ఈమహానభ నభినందించుచు విరమించువాఁడను.

రాజమహేంద్రవర మానాఁడును సనేకకవులకు వాసస్థాన
ముగా నుండెను. “రాజమహేంద్ర కపీంద్రసమాజసురత్త్వాజ” యని
యొకానొక రాజరాజనంబుద్ధి. “ఆనాఁడును” అని యనుటచే
“సీనాఁడు” మీయూరు కవినమృద్ధమగుట యేర్పడును. అందులో
నొకవిశేషము—ఈవర్ధంతిసమయమున నిచ్చట నాసీనులై భారతము
నెక్కువపూర్ణముగ బహుచక్రనిశ్చైలితోఁ దెనిగించుచుండెడు శ్రీకృష్ణ
భారతకర్తలు శ్రీపాద కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారుండుట, యొక్కనందర్భ
శుద్ధియే కాదు, ఈయుత్సవమునకు శోభావహమును.

౨ కళాపూర్ణోదయము పీఠిక

(కవిత్వతత్త్వవిచారమునుండి సంగ్రహితము)

కళాపూర్ణోదయము రచించినమహాకవి పింగళి నూరన్న. ఇతఁడు శ్రీకృష్ణదేవరాయలకాలమునకుఁ దరువాతి వాఁడు; ప్రాయశః రామరాజభూషణకవికిఁ బూర్వుఁడు; మఱియు నింగ్లాండుదేశములోని కవులలో నగ్రగణ్యుండైన షేక్స్పియరునకు నమకాలికుఁడై యునికియు నుసాధ్యమే.

ఆకాలమున నాంధ్రదేశమునఁ బ్రబలముగా నుండినకవితారీతి, ప్రబంధరచన. ప్రబంధకవులకు మధ్యకవులనియుఁ బేరు గలదు.

పింగళి నూరనార్కుఁడు మధ్యకవులకుఁ జేరినవాఁడు గావునఁ బ్రాచీనగ్రంథములను, ముఖ్యముగా భారతమును, బహుశ్రద్ధతోను, భక్తితోను బఠించియుండును. ఇందులకమృహేతిహాసములోని గుంభనల జ్ఞప్తికిఁ దేఁ జాలినంతసాదృశ్యముగల రచనలఁ దాఁ జేసియుంట యొకసాక్ష్యము. చూడుఁడు :— *

కణ్వాశ్రమవర్ణనావసరమున నాదివర్వములోని :—

సీ. “శ్రవణనుఖంబుగా సామగానంబులు

చదివెడుశుకములచదువుదగిలి

కదలక వినుచుండు కరులును గరికర

శీతలచ్ఛాయఁదచ్చీకరాంబు

* నాకవిత్వతత్త్వవిచారమునందలి ముఖ్యాంశములు మాత్రమిం దెత్తఁబడినవి. విస్తరముగా నందుఁ జూడఁదగును.

కణముల చల్లనిగాడ్చినపడి వానిఁ

జెంది నుఖంబున్న సింహములును

భూసురప్రవరులు భూతబలుల్ దెచ్చి

పెట్టు నీవారాన్న సిండతతులు

తే. గడఁగి భక్షింప నొక్కటఁ గలసియాడు

చున్నయెలుకలుఁ బిల్లులు నొండునహజ

వైరివర్గంబులయు సహవాసమవుడు

చూచి మునిశక్తికెంతయుఁ జోద్యమంది. ”

అనుపద్యమును జూచి మణికంధరుని తపోవనము వర్ణించుచుఁ
బింగళి సూరన్న పైరీతి ననుకరింపఁ జూచియు యమకమునకై స్వార
స్యముఁ జెడఁగొట్టుకొన్నాడు.

“సీ. ఆవులునాఁకఁ గన్నరమోడ్చువులులును

బులుల చన్గుడువంగఁ బోవులేళ్లు

లేళ్ల చెర్లాట రంజిల్లెడుహరులును

హరులుగోళ్లను గోఁక నలరుకరులు

కరులకటాల్లివైఖరి నాడు పాములు

పాముల లాలించు బ్రభుతతులు

బ్రభుతతులప్రక్కఁ బాయనియెలుకలు

నెలుకలఁ బెంచుపిల్లులును గలిగి...”

భీష్మాటోపమును వర్ణించుచున్న భారతములోని కొన్ని వచనముల
ననుసరించి కళాపూర్ణోదయములో నష్టమాశ్వాసమునందలి “ఇత్యైతం
గున సప్పార్థివోత్తముడు ” ఇత్యాది దీర్ఘవచనములు వ్రాయఁబడి
యున్నట్లు దోచెడిని. మరియు “సూరనార్యుడు కొన్ని టెడల
నన్నెచోడుని ననుకరించి యున్నాడని ” శ్రీ మానవల్లి రామకృష్ణ
కవిగారు వ్రాసియున్నారు ; కాని, సందర్భము లభిన్నముగనుండుచోట్ల

భావయుఁ గొంత సాదృశ్యముఁ దాల్చుట యప్రకృతము గాదు. కావునఁ బోలికలఁ బట్టి చొర్యము నొడిగట్టుట తగదు.

ఇట్లు మనసూరన యుత్కృష్టమైన గ్రంథకర్తల జాడల నెఱిగిన వాడయ్యుఁ గొంతవఱకు నంతమంచివికానిమార్గముల నవలంబించి యున్నాఁడు. దీనికిఁగారణము సమకాలికుల మెప్పింపఁ జూచుట. మఱియు మనకవి మిగుల బీదవాఁడు కాఁజోలు. కుటుంబరక్షణార్థము ద్రవ్యార్జనకై యత్నించుట దోషము కాదు కదా! ఆకాలమున నిప్పటియట్లు ప్రజలు పుస్తకములు గొనుటచే నాదాయము గడించి జీవింపఁ జూచుటకు వీలు శుద్ధముగ లేమిం జేసి యతఁడు రాజుల నాశ్రయింప వలసినవిధికి లొంగిన వాఁడాయెను. ఇతఁ నారాజుల యిష్టానుసారము వ్రాయక యేమి చేయును? పరిపాలనకార్యమునఁ దగిలి కాలము గడుపురాజులు స్వబుద్ధితో విమర్శింపఁ జాలినంతపండితులగుట యరిది గావున నట్టివా రాచారముం బట్టి గుణదోషనిర్ణయముఁ జేయుట నైజము. సూరసకాలమునఁ బ్రాచుర్యమునకు వచ్చినకవితారీతి ప్రబంధరచన. కావునఁ దానును బ్రబంధధోరణినే వ్రాయవలసిన వాడయ్యెను. ఐనను భావగంభీరుఁడును వివేకవంతుఁడు నగుటఁ బట్టి పూర్తిగఁ బ్రబంధకూపంబునఁ బడలేదు. రాజుల యిష్టమునకుఁ దన యిష్టమునకును నడుమ నిలిచి కవితాస్వర్గమునఁ ద్రిశంకుస్థితిం దాల్చి యున్నాఁడు. తనకు శరణ్యులైన ప్రభువుల చిత్తవృత్తి ననుసరించు వాడనుటకుఁ గళాపూర్ణోదయమునుండియే యొక యుదాహరణముఁ జూపవచ్చును. చూడుఁడు :—కృతికర్తకైపుఁడు ; ఇందు కితఁడు దార పుత్రాదిబాధలేనియావనకాలములో వ్రాసినదని యూహింపఁ దగిన రాఘవపాండవీయమున నితనిని చినవేంకటాద్రి “లలాటేక్షణ భక్త శీల ” యని సంజోధించుటయే సాక్షి. ఇతఁ కళాపూర్ణోదయభర్తలైన నంద్యాలవారన్ననో వైష్ణవము కొంత ముదిరిన మహనీయులు.

అందును గృతిపతియగు కృష్ణమహిపాలుఁడు వైష్ణవమతశీలుఁడు. తిరుమలతాతార్యవంశీయుఁడగు శ్రీనివాసగురువు శిష్యుఁడు. కావుటంబట్టియే రాఘవపాండవీయ ప్రభావతీప్రద్యుమ్నములలో శివస్తుతితోఁ గావ్యారంభముఁ జేసినభక్తుఁడు కళాపూర్ణోదయమున విష్ణువునకు నగ్రార్చనం జేసెను. తుదకు వైష్ణవమతప్రధానతత్త్వమును బోధించు 'లక్ష్మీనారాయణసంవాదము' చే బ్రబంధమును ముగించెను! పాపము! దారిద్ర్యముచే గుండింపబడనివాఁడెవఁడు? ఇట్లు యౌవనమున స్వాతంత్ర్య మవలంబించి యున్నను మధ్యకాలమున దారపుత్రాదిపోషణమునకు పీలులేక చాలకాలము పారతంత్ర్యప్రవృత్తుఁడై యుండి విసివినవాఁడవుటఁ గాఁబోలు వార్ధకమునందుఁ బ్రభావతీప్రద్యుమ్నమునందు స్వాతంత్ర్య మవలంబించుటయ కాదు, గంభీరముగ నిట్లు వాక్రుచ్చుటయు :—

“మ. జనములైచ్చగ మున్నచించితి నుదంచద్వైఖరిం గారుడంబును, శ్రీ రాఘవపాండవీయముఁ గళాపూర్ణోదయంబున్ మఱిన్ దెనుఁగుం గబ్బము లెన్నియేనియును, మత్పిత్రాది వంశాభివర్జన లేమిం బరితుష్టినాకవి యొనర్పం జాల వత్సంతమున్. ”

ఈపద్యముఁ జదువునపుడు కవి యాదిని బడినపాట్లకు దుఃఖమును, దుదకు నిరంకుశక్రీడకుఁ జొచ్చెఁ గదా యని సంతసమును బొందక మానము. ఈధైర్యమహిమచే నితఁడు సర్వజనశ్లాఘనీయుఁడు.

కళాపూర్ణోదయ మాంధ్రమున సద్వితీయమైన గ్రంథము. భారత మనుచరిత్రాది గ్రంథములవలె బరివర్తనము గాని, ప్రాచీన కథామూలకము గాని కాదు; మఱి కవియొక్కస్వసృష్టి. ప్రబంధకవులెవ్వరియందును గనఁబడనిప్రతిభయు, భావనాశక్తియు, సందర్భ

శుద్ధియు, బాత్రోచితపద్యరచనయు నిందు సుప్రసిద్ధములు. ఐనను గాలదోషము తప్పించుకొనరాని దగుటచే బ్రబంధకవులయందలి స్థాలిత్యము లిందును బెక్కులు గలవు; కాని దోషములకంటె గుణము లెన్నియో మడుంగు లెక్కువ. సూరన రచించిన గ్రంథము లలో నెల్ల నిది యుత్తమోత్తమము. ఐనను రాఘవపాండవీయమును బ్రశంసించినంత సూరన దీనిని బ్రశంసంపకపోవుటచే కళాపూర్ణోదయముకంటె రాఘవపాండవీయమే ప్రశస్తమని తలచెనేమో యని సందేహింప వలసియున్నది. కాని రాఘవపాండవీయరచనా నంతరము శ్లేష సంతగా వాడక చాలించుటం జూడ దానియం దితనికి శక్తియున్నంత రక్తిలేదని మన మూహించుట యుక్తము.

ఈకావ్యముయొక్క గుణదోషములు రెండింటికి నాస్పదమైనది, సూరనార్యుడు ప్రారంభమునఁ జేసికొన్న ప్రతిజ్ఞయ. చూడుడు:—
 “నకల లక్షణ లక్ష్మితంబైన మహాప్రబంధంబు కీర్తికారణం” బని తలచి “అపూర్వకథా సంవిధానవైచిత్రీ మహనీయంబును, శృంగార రసప్రాయంబును, బుణ్యవస్తువర్ణనాకర్ణనంబును నగు కళాపూర్ణోదయం బను మహాకావ్యంబు” రచింపఁ గడంగెను. కవియొక్క యద్వైతమే యీ గ్రంథ మిన్నిలక్షణములు గల్గియుండ వలెనని. కవి తనయభి మతము నెఱవేర్చి కొన్నాడు గాని, యిట్టిపంతముఁ బట్టి వ్రాసి నందున నిష్కళంకమైనకృతి యేర్పడినదా యనుటసందేహము. కథయుఁ బ్రకృతియందలివస్తువులవలెఁ దనంతఁ దనయందలిసత్త్వముం బట్టి పుట్టి పెరుగు గుణము గలది. దానిని సాజముగఁ బెరుగనిచ్చి యప్పు డప్పుడు నవరించుచు సంస్కరించుచు దోహదముచేయుచు వచ్చిన మేలా? మొదటినుండియే యీ యీ రసములు తప్పక యీగల దానిని గల్పించెదనని సంకల్పించుకొని పిమ్మట దానియత్పత్తిఁ జేయఁ జూచుట మేలా? యోజింపుడు.

సూరనార్యున కీయద్యమముచేఁగలిగిన మేలుగీడు లెవ్వయిన : అపూర్వకథాసంవిధానముం బూనుటచే నుపజ్ఞకును భావనాశక్తికిని మంచిప్రవేశము దొరకినది. కళాపూర్ణోదయము సామాన్యప్రబంధములకంటె నెక్కువ రసవంతముగా నుండుట కిది యొకకారణము. మఱి భారతమంతనరసము గానిదగుటకు మూల మేదనఁగా, నర్వలక్షణములును బలాత్కారముననైనఁ దెచ్చి రాశివేయవలయునని నమయముఁ జేసికొన్నవాఁడగుటచేఁ గథను నహజముగఁ బక్కతకు రానియ్యక యచ్చటచ్చట నూదర వేసియుండుట. అయిన నొక్కటి, ప్రబంధములలోఁ గథ, కంటికిఁ గానరానంత కృతత్వముఁ జెందియుండును. ఈలోపమును జాలమట్టుకుఁ బూరించి యీకావ్యములోని కథను బుష్టికిఁ దెచ్చినతంత్రములలో నకలలక్షణసంపన్నతానమయము ప్రముఖము. ప్రబంధములలో శృంగార మనఁబడు నొకరసము తక్కుఁ దక్కినరసములు సామాన్యముగ మృగ్యములు. మనసూరన కవి కళాపూర్ణోదయమున నన్నిరసములకును స్థానమేర్పఱచుకోరిక గలవాఁడగుటచే వానికన్నింటికిని జోటు దొరకునంత విశాలమగు కథను గల్పింపవలసిన వాడయ్యె. కావున నిందు కథ తుచ్ఛము కాదు; మఱి మిక్కిలి ప్రబలము; అయిన నొకదురదృష్టము, ఒకే కథలో నన్నిరసములు నిమగ్నవలయు నన్న నాకథను దాఱుమాఱుగ నీడ్వనిది గాదు. అనఁగా ససంగతములైనయంగములఁ దెచ్చిపెట్టి సారస్యము నక్కడక్కడఁ జెడఁగొట్టి కథకు వికారము గల్పించి నాడని నామనవి. అయినను ఈసంకల్పము లేకున్నఁ గళాపూర్ణోదయము సామాన్యప్రబంధములలోఁ జేరినగ్రంథముగా నుండియుండు నేమో? కావున నాదుర్గతికిఁ దప్పించినమంత్రము నింద్యమనరాదు.

కల్పనాసామర్థ్య మికవికిఁబలె నాంధ్రులలోమఁతెవ్వరికిఁ గానము. తిక్కనాదుల కుండవచ్చునేమో? సూరనయందుఁ బ్రబంధ

కవులకుం గలవర్ణనాశక్తితోడ వారికిలేనికథాకల్పనాశక్తియు, వివిధములైననందర్భములను సంధానమునకుం దెచ్చుప్రతిభయు, సహవాసములు ; మఱియు భావనాశక్తికిఁ దోడుభాషాశక్తియునీతనికిఁగలదు. కవితాస్వరూపమును బ్రభావమును వర్ణించుచు వ్రాసినయాపద్యమిందులకునిదర్శనము.

లయవిభాతి :—

చలువగలవెన్నెలల చెలువునకు సౌరభము
గలిగినను సౌరభము చలువయుఁ దలిర్పం
బొలుపెనఁగు కప్పురపుఁ బలుకులకుఁ గోమలత
నెలకొనిన సౌరభముఁ జలువపనయుం గో
మలతయును గలిగి జగముల మిగులఁబెంపెనఁగు
మలయపవనంపుఁగొడమలకు మధురత్వం
బలవడిన నీడుమఱి కలదనఁగవచ్చుఁగడు
వెలయుఁగల యీనుకవి పలుకులకు నెంచన్.

(ఆ. గ. ప. ౮౨.)

భావము శైలినిమించినదా? శైలి భావమును మించినదా? యని వెఱఁగొనరించు నగ్రగణ్యపద్యములలో నీదియొకటి! మఱియు నూరన, తననమకాలికుఁ డైనపేక్స్పియరువలె, నందందు శైలిం గూర్చిన విచారములను దనకును గథకును భంగము రానిమాడ్కిఁ బాత్రముల చాటునఁ జేసి యున్నాఁడు. బయటఁ బడకయ తనకృతిని దానే విమర్శించి యున్నాఁడనుట. దృష్టాంతము మణికంఠరుఁడు చేసినదండకరూపమగు కృష్ణస్తవముం గూర్చి కలభాషిణి ప్రశంసించిన తెఱంగు :—

సీ. పానఁగముతైపునరుల్ పోహళించినలీలఁ
 దమలోనదొరయు శబ్దములఁ గూర్చి
 యర్థంబు వాచ్యలక్ష్యవ్యంగ్యభేదంబు
 లెఱిగి నిర్దోషత నెనఁగఁ జేసి
 రసభావములకు నర్హంబుగ వైదర్భి
 మొదలైన రీతు లిమ్ముగ నమర్చి
 రీతుల కుచితంబులై తనరారెడు
 ప్రాణంబు లిమ్ముగాఁ బాదుకొల్పి

తే. యనుర నుపమాదులును యమకాదులు నగు
 నట్టి యర్థశబ్దాలంక్రియలు ఘటించి
 కవితఁ జెప్పంగ నేర్పు నత్కవివరునకు
 వాంఛితార్థంబు లొనఁగనివారు గలరె?

(ఆ. గ. ప. ౮౧.)

ప్రభావతీప్రద్యమ్నమునందును ఇట్టిదొకటి గలదు; కాని
 కథలో నీపద్యమునకున్నంతకలయిక దానికి లేదు. ఇందుఁడు శుచి
 ముఖని గొనియాడుచు నాడినపద్యము:—

సీ. శబ్దనంస్కార మెచ్చటను జాఱఁగ నీక
 పదమైత్రీ యర్థసంపదలఁ బొదల
 దలఁపెల్ల నక్లిష్టతను బ్రదీపితముగాఁ
 బునరుక్తి దోషంబు పొంతఁ బోక
 యాకాంక్షితస్ఫూర్తి యాచరించుచును శా
 భాచంక్రమక్రియఁ గడవ జనక
 ప్రకృతార్థభావంబు పాదుకోనదుకుచు
 నుపపత్తి యెందు నత్యుర్జితముగ

తే. నొకటఁ బూర్వోత్తరవిరోధ మొందకుండఁ
దత్తదవయవ వాక్యతాత్పర్యభేద
ములు మహావాక్యతాత్పర్యమునకు నొనరఁ
బలుక నేర్చుట బహుతపఃఫలముగాదె !”

(ప్రభా. ఆ. ౨. ప. ౩)

ఈరెండుపద్యములం బోల్చి చూచితేమేని, రెండవపద్యము రచించులోపలఁ గవి కొంతమట్టుకు వైలిం గూర్చినయభిప్రాయము మార్చికొనినాఁడనియుఁ జెప్పట కవకాశమయ్యెడిది. కళాపూర్ణోదయ పద్యముం బట్టిచూచినఁ గవి యర్థాలంకారములు మాత్రమే కాక శబ్దాలంకారములును అవశ్యానుష్ఠేయములని భావించినట్లు కనఁబడి యెడి. రెండవపద్యములో నేయలంకారములను ధ్యానింపలేదు. భావములు, అర్థములు, అవయవసంయోగము మొదలగుతలపులతోఁ జేరినలక్షణముల మీఁద నేకాగ్రమగుదృష్టిని నిలుపుట యుత్తమమని యెంచినేమో ! కావుననే ప్రభావతీప్రద్యమ్నమునఁ జిత్రకవిత్వమిండు మిండు శూన్యము. కళాపూర్ణోదయమునఁ గొంత యధికమే. ప్రభావతీప్రద్యమ్నము రచనావిషయమునఁ గళాపూర్ణోదయముకంటె మిన్న కాని, భావనాశక్తి కొఱవడినది. కవి వయసుముదిరినవాడైనందున రాగములు కృశించెఁ గాబోలు. కళాపూర్ణోదయమునందుఁగల నూతన కల్పన లిందులేవు. విషయముఁ బట్టిచూచినఁ గళాపూర్ణోదయము సాటిలేనిది ; కాని వైలి ప్రబంధనంబంధి. శ్లేషము, అత్యప్రాసము, యమకము, భాషాద్వయానులోమవిలోమశ్లేషచిత్రములు మొదలగు నవి కళాపూర్ణోదయమునఁ దఱచు ప్రయోగింపఁ బడినవి. రగడలును దండకములును లేకపోలేదు.

కథను వివరించుపద్ధతులు రెండు :—విషయముల జరిగినట్టికాల క్రమానుసారముగాఁ జెప్పట, కాలక్రమమును వదిలి సరసమగు నే

సందర్భముననై నఁ బ్రారంభించి పిదప వెనుకముందుగాఁ గథను బెంచి పూర్తిచేయుటయు : మొదటిది కాలక్రమమనియు, రెండవది కార్య కారణక్రమమనియుఁ బేర్కొనఁబడవచ్చును. వస్తుతత్త్వపరిశీలకశాస్త్రములలోఁ గాలక్రమమునకుఁ బ్రసిద్ధి యెక్కువ. కావ్యములందు రసము ప్రధానముగాన మొత్తముమీఁదఁ గాలక్రమమును వినర్జించిన బాగు. కార్యకారణక్రమముగఁ గథను వర్ణింపజేసిన వారు, ఆంధ్రకవులలో నాకుఁ దెలిసి సూరన్న తప్ప నింకెవరును లేరు. ఈమార్గసంచారము నకును మొదలిడిన వాఁ డితఁడేయేమో ! స్వతంత్రముగ నవీనభంగుల రచించుట మహాకవియొక్క ప్రతిభకు ఫలమును సాక్షియును.

కాలక్రమముంబట్టి చూచిన సీకథకు నాదిమభాగము పంచమాశ్వాసములోని సరస్వతీచతుర్థులు లీలాకేళి. అనఁగా సామాన్య కవులు వ్రాసియుండినఁ బంచమాశ్వాసము ప్రథమాశ్వాసమై యుండును. చూచితిరా ! ఈకవియొక్కకూర్పులోఁ గథాప్రారంభము నకుఁ గావ్యప్రారంభమునకు నెంతదవో! ఇట్లు దూరస్థములయ్యు నల్లక చెదరక జిగిబిగిగా నున్నందున నియ్యవి గాఢాశ్లేషముం గాంచి యున్నవి. కథ పూర్తిగాఁదెలియుటకు నై దాశ్వాసములు చదివి తీట వలయు. ఇఁకఁ గథ నెఱుంగవలెనన్నకుతూహల మన్ననో ప్రథమాశ్వాసములోనే యంకరితము ! రంభానలకూబరులవలనఁ గడపట వినంబడినవాక్యం బొక్కటిఁ దలంచికొని కృతాంజలియై కలభాషిణి నారదునితోఁ దావిన్నప్రకారంబు సీరీతి విన్నవించుచున్నది.

సీ.

.....

ఏనువృథాభ్రాంతి నింతనంతను దాని

వెంబడిఁ జని పల్కు వింటి నొకటి

వినుఁడది యర్థేశతనయుఁ డోయబల ! యి

స్నానదుమాటల నడుపు వేట

తే. పొడమ నేమయ్యె నల కశాపూర్ణునిది
కడమ చెవుమన్న రంభ యవ్వుడ తెలువనె
నీకు మఱి చెప్పరాకుంట నీకథయును
నీకు నాతోడును ముబ్బనీకు మనియె.

(కశా. ఆ. గ. ప. ౮౬)

ఇదియే కశాపూర్ణుని గూర్చినతొలుతటిప్రస్తావన. ఔత్సు
క్యముఁ బ్రేరేపించువిధములు చూడుఁడు. రంభ తనప్రియునికైనఁ
జెప్పరానికథ యెట్టిది? ఏకారణముచేత నామె మానధారిణి యాయె?
అను మొదలగుప్రశ్నలు తమంతట నావిర్భవించి, సమాధానము
దెలియువఱకుఁ గథనుండి మనలఁ గన్నెత్తనీయకుండఁ జేయును. కావ్య
ములలోని యేకీభావ మనఁబడు గుణమదియ. అనఁగా నొకపట్టున, నొక
గ్రుక్కగా సర్వముఁ గ్రోలమేనిఁ దనివి నీయమి. భాగభాగములుగాఁ
జదువఁబోయినఁ దృప్తిలేదు. ఏలన, సమాప్తి వఱకు నేభాగమును
అఖండముగాఁ దెలియఁబడమిచే.

తే. ఏనెఱుఁగ వేడ్కవడుచున్నదాననో, త
పోధనోత్తమ, యాకశాపూర్ణు డనఁగ
నెవ్వఁ డాతనినుద్ది మున్నేమి చెప్పె
నెద్ది చెప్పరాదనియె నాయిగురుఁబోఁడి.

(కశా. ఆ. గ. ప. ౮౭)

అని పలికినకలభాషిణి పలుకు లాయమవే కాదు, మనవియును.
మండుకొఱవి నెగఁద్రోసికట్లు నారదుఁడు “ఇదియంతయు నపూ
ర్వంబు నాకునుం జెప్పరాదు.” అని యానతిచ్చు తఱికి మనయుద్రేక
మాఁవరాని దయ్యెడు. నారదు డీకథ యత్యపూర్వమనుటయును, గవి
పాత్రముల మూలమునఁ దనకృతిని దానే యటనట విమర్శించుట
కింకొక ప్రమాణము. రంభానలకూబరులకు నీ యపూర్వపుత్రాంతముం

SRI JAGADGURU VISHWARADHYA

JNANA SIMHASAN JNANAMANDIR

CC-0. Jangamwadi Math Collection. Digitized by eGangotri

LIBRARY

Jangamawadi Math, Varanasi

గూర్చిన ప్రసంగమయమును వివరించుచు నారదుడు కలభాషిణితోఁ
దనస్త్రియునకైనఁ దాఁదెల్పుమికి నాయుపురన చెప్పినవిధంబు వినుమని
యిట్లనియె :—

సీ. ... ఓపారుషాభరణ తత్కథలు వ

చ్చిననేమి యంటేని వినుము తెలియ

నాకథలిఁకఁ జెప్పినట్టివారును విని

నట్టివారును ధాత్రియందుఁ బుత్ర

పాత్రప్రపాత్రాదిబహునంతతీయుఁ దన

ర్పుచుఁ జరకాలంబు ప్రచురనంప

దభివృద్ధికోభితశుభసౌఖ్యములు గాంతు

రనుమాట యున్నది యాదియంద

తే. యేను నీకది చెప్పిన దీనికొఱకు

నవనిఁ బుట్టంగవలయునోయని వెఱచెదఁ

బ్రాణవల్లభ ! యవి తావకాంగసంగ

సౌఖ్యమునఁ బేర్చునాకు నిష్టంబులగునె.

తే. అదియు వింటివిగద యని యనియె దేని

యేను వినినట్టిపిమ్మట నిట్టిమాటఁ

బలికె నొక్కయమోఘవాగ్విలననుండు

గావున వచింప విన నిఁకఁ గాదు నాకు.

(కళా. ఆ. ౧. ప. ౯౬-౯౭)

ఈమాటలతో మనయుత్తంత గొంతునకుమీఁదుగాఁ బోవును !
ఉత్కంఠకుఁ దోడద్భుతమును వచ్చిచేరును. ఎట్లన : కేవల నిర్భక్తవ్యా
ఖ్యానమైన ఫలశ్రుతిఁగూడఁ గథలో ముఖ్యాంగముగఁ జేర్చినాడే యను
విస్తయ మొక్కటి. మఱి, యీఫలములు దేవతల కశుభము లగుటచే
దేవత లీకథను వక్కాణింపరు. మనకు శుభములు గావున వినవలయు

ననునంభ్రమ మింకను నుద్గాఢమగును. ఒకపక్షమువారికి మేలుగను, మఱియొకపక్షమువారికి గీడుగను నవతరించిన యీచరిత్ర మేరీతి భూలోకములో వ్యాపింపఁగలదని యాశ్చర్య పడమా ! కథ దేవ లోకములోఁ బుట్టియుండుట యీవఱకే స్పష్టము. ఇక దేవతలు దెల్పునిది మనకుఁ దెలియు లేభంగిని ? కథ యేమో తెలిసియే యున్నది. లేకున్న నీకావ్యమెక్కడిది ? నారదుఁడును,

తే. “ అతివ విను రంభకును గలయట్టిభయము
నాకుఁ గల్గుటఁ దత్కథ నీకుఁ జెప్పఁ
గూడ దట్లయ్యు మిక్కిలి కువలయమున
వెలయఁగల దది వెలయు త్రోవలును గలుగు. ”

(కళా. ఆ. ౧. ప. ౯౯.)

అని చెప్పుచున్నాఁడు. అతనివాక్య మమోఘము. అట్లగుట నెవ్వరికి నసాయంబు నాపాదించని యేఘంత్రముచేఁ గవి యీక్రియ నమర్థించునో యని యబ్బురపాటును దొట్టుపాటును జదువరులకుఁ దలమున్న లగునుగదా ! మనల నేకాగ్రవధానులం బరాశ్రవ్యచిత్తులం జేయుటకంటె శిల్పసాధాగ్య మెయ్యది ? కల్పనయనఁగా నిట్లుండునదే కల్పన. ఊపిరియాడకుండునంత యుద్వేగముం గల్గించునది.

షష్ఠాశ్వాసములోని 189 వ. పద్యము వఱకు నుండునంత ప్రాధముగఁ దరువాతిభాగములు లేవు. ఈగ్రంథ మంతటితో నమాప్తిఁ జేసియున్న సమ్మాన్యతరమై యుండును. ఏడవ, యెనిమిదవ యాశ్వాసములలో భావనాశక్తి, ప్రతిభ మొదలగు కవిత్వమూలశక్తులు బల హీనములు. తుదకు మధురలాలసాపరిణయాదులు వర్ణింపఁబడకున్నను దత్పూర్వకథచే నూహ్యములు కావున వానిని బొందించి యుంట పున రుక్తిఁ జోలినది. ప్రధానాశ్వాసముతో నైక్యము వీసికత్సల్పము.

అట్లయ్యును ఈనిరర్థక ప్రస్తావనకుఁ గవి యేల ప్రవర్తించినాఁ డనుట చింతనీయము.

కథాంగము లేక భావముందాల్చి యొకశరీరముగా నేర్పడి యున్నఁ గళకు ప్రాశస్త్యము. అట్టి గాఢసంయోగమునకు షష్ఠాశ్వాస ములోని పూర్వోదితపద్యమునకుఁ దరువాతిభాగములన్నియు విచ్ఛేద హేతువులు. ఇది యెఱింగి ప్రతిక్రియ చేయ నెంచినవాఁడై కాఁబోలుఁ, గథయొక్క యాదినండి యంతమువఱకుఁ బూసలలో దారమిమిడియుం డునట్లు మణిహారవృత్తాంతముం గూర్చియున్నాఁడు. ఈ హరివృత్తాంతముం దిలకింపుడు :—

మణిహారవృత్తాంతము.

దీనికి నాదిమప్రభువు విష్ణువు. అతనిని దవస్సుచే మెప్పించి దానిని బడసినవాఁడు సుగ్రహుఁడు. పిమ్మట బ్రాహ్మణశాపమున నతండు దనతొల్లటి యెఱుక యంతయు హాశంబు కాఁగా, నూతనావతార మెత్తినవానియట్లు సత్వదాత్ముడను పేరఁ బరఁగి రాజుగాఁ గొంతకాల ముండి పిమ్మటఁ గళాపూర్ణునికి మంత్రిగాఁ గుదిరె. సుగ్రహుఁడు మున్ను దేవతాలయములోఁ బెట్టి మఱచినయామణిహారమును మధురాపురపు బ్రాహ్మణుఁ డొకఁడు తీసికొనిపోయి తనయింట బహువర్షములు పూజ నేయుచు నుంచికొని ద్వారకకరిగి శ్రీకృష్ణునకు సమర్పించెను. శ్రీకృష్ణుఁడును “దండ కాకృతి సముజ్జ్వలసంస్తవలీలకెంతయున్, ఘనముగ మెచ్చి యిచ్చె మణికంధరనామునకున్.” మణికంధరుఁ డలఘువ్రతు నకు, నతఁడు కళాపూర్ణునకును, నాతఁడు శిశుప్రాయయగు మధురలాల నకుం గ్రమముగ నొనంగిరి. అట్లుగుట నీహారమును సరస్వతీ చతుర్ముఖ విలాసక్రీడయుం బోలెఁ గథ నేకీభూతముం జేయుకల్పనలలో నొక్కటి. పూర్వోత్తరభాగంబు లన్నిటికి నీహారము సామాన్యము. కథనెల్లఁ బ్రాణియుండుతీగవంటిది.

ఈరీతి నీకల్పన మహోత్తరమైనదయ్యు నిష్కళంకము గాదు. ఎట్లన : ఆహారముయొక్క నాయకమణి యెవ్వరిహృదయస్థలంబున నెంతవఱకు సోకియుండునో, యంతతడవును వారికి సర్వజ్ఞత్వము, వాక్పటుత్వమును సిద్ధించునని విష్ణువువరము. దానిసత్యము ననుభవమునకుఁ దెచ్చికొనులోపల సుగ్రహుండు శాపహతుఁ డాయె. మధురా పుష్పబ్రాహ్మణుండన్ననో దానిని గంఠములో ధరింపక పూజనేయుచు బహువర్షము లుండినాఁడట ! వానిభార్యయొక్క చిత్తస్థైర్య మెంత దృఢమో ! ఆపె గూడ దొంగతనముగానైన దానిని వేసికొనలేదు. శ్రీకృష్ణుఁడు మణికంధరుని మెడలో వేసినాఁడు గాని, యది “బాలతఁ గనుపట్టు విష్ణునికలాపము గావునఁ దద్భుజాంతరస్థితికిఁ జాలకొప్పి గళసీమన యెంతయు గుప్తమై” యుండెనట ! “బాలతఁ గనుపట్టు” అను విశేషణము నమంజనమా ? పూజారి బ్రాహ్మణుడిచ్చినది బాల కృష్ణునకా ? షోడశసహస్రమహిషీయుతునకా ? పిమ్మట శిశువుగా నున్నమధురలాలనకుఁ గళాపూర్ణుఁడు వేయఁగా నాయకరత్న మాపె హృదయంబు సోకునట్లు పడినది. నమయముఁ జూచి పడవలసిన చోటఁ బడినదిగదా ! ఎంతతెలివిగలపతకము ! అట్లు సర్వజ్ఞయైన యబ్బాలికామణి యనేకులపూర్వవృత్తాంతముం దెల్పి సత్యదాత్తుని చరిత్రమునకు వచ్చునప్పటి కాపె “యటునిటుఁ గదలఁగఁ దన్నణి హృదయస్థలముఁ బాసి కడకేగుటఁ దెలివి యుడిగెను” ఇట్లు వ్రాయుట కామరూపధారణముకంటె ననంభావ్యము. ఏలన : సత్యముగా నుండునా యనుశంకఁ గలుగఁజేసి కథయందు నమ్మికను భ్రమను బోగొట్టుఁ గావున. ఇతముందఱివృత్తాంత మింకను బ్రాయో భావమునకుదూరము.

వ. “నాడట్లు బోధోదయం బగుటయు నుడుగుటయు నేత
స్తూలంబులని యెవ్వరు నెఱుంగకుండుటను నిది సామాన్యహారంబ
యనుతలంపున మావారు దాచి మఱచుటంజేసి నాటనుండి నేటి
దాక నిద్రివ్యహారం బెన్నడును ధరియించుటయు లేదు. నేడాభరణ
భరణసమయంబునఁ బ్రసంగవశంబునఁ దలంచికొని చెలులు తత్ప్రాప్తి
ప్రకారం బెఱింగింప నిది సుముహూర్తలబ్ధంబైన ప్రథమభూషణం
బనియు భవద్దత్తంబనియు సత్యాదరంబునఁ దెప్పించి హృదయభాగ
స్పర్శినాయకరత్నంబుగా నిపుడు భరియించి యున్నదాన. ”

(కళా ఆ. ౮. ప. ౧౮౯.)

ఇందలి యసంభావ్యములు రెండు : కన్యగానుండునపుడారాజు
గాలియైన సోఁకునా దేవుడా ! యని వ్యధఁ గూరుచున్న విరహవేదనా
కాలమునను బెండ్లి నాడును ఎన్నడును రాని ప్రశంగవశ మిప్పుడేల
పైబడవలయును ? రెండవది : ‘హృదయభాగస్పర్శినాయకరత్నం
బుగా’ ధరింప బుద్ధి నిష్కారణముగా నేల పొడమ వలయును ? లోక
ములో నదృష్టములును, నిర్దేతుకములు నైన యాకస్తికములు లేక
పోలేదు గాని, పదేపదే వలసినచోట్ల నెల్లఁ గాక తాళీయన్యాయముల
నాశ్రయించుట కల్పనకు మిక్కిలి కొఱంత. కామరూపములు, దివ్య
దృష్టి, ఇత్యాదులు, అన్నికష్టములకు ననుకూలించుసాధనములు గానఁ
బ్రశస్తములు గావు. సర్వసందర్భములలోఁ జేరఁజాలినవి యీ కథలోఁ
దప్పక చేర్చఁ దగినయంశములని చెప్పవీలులేదు గనుక, నిట్టి వేనంద
ర్భములను జేర్చకుండుట మేలు. కథకెల్ల సూత్రమువలెనుండునీహార
మిన్నివక్రముల కాస్పదమగుట చింతావహము.

నాటకరీతిని సంభాషణాదులచే వృత్తములంబ్రకటించుటయందు
సీగ్రంథ మసదృశము.

కథాప్రారంభముననే యెంతవడిగా నెన్ని సాత్రములం బ్రవేశింపఁ జేసినాఁడో తలపోసి యానందాశ్చర్యముల భరింపుఁడు. ఉద్యాన వనములోఁ గల భాషిణి చెలికత్తెలతోఁగూడి జోలావిహారంబు నల్పుచుండఁగా, నారదునితో నాకాశమార్గంబునఁ బోవుచుండు మణి కంధరుఁడు,

మ. “తమిఁ బూఁదీగలఁ దూఁగుటుయ్యెలలఁ బంతాలాడుచుం

దూఁగు నా

కొమరుం బ్రాయపుగబ్బిగుబ్బెకలయంఘ్రుల్ చక్కఁగాఁ జాఁగి మింటిమొగంబై చనుడెంచుతీవిఁ గనుఁగొంటే దివ్యమానంద్ర ! నా కమ్మగీనేత్రలమీఁదఁ గయ్యమునకుం గాల్పించు లాగొప్పెడిన్ ”
(కళా. ఆ. ౧. ప. ౪౨)

అని ప్రశంసించిన ప్రకారము సరిగాదని నారదుండు,
మ. “భళిరా నత్కవివౌదు నిక్కమ తగం భావించి నీవన్న యా యెలప్రాయంపుమిటారికత్తెల బెడం గేనెందునుంగాన, వారల జోలాచలనోచ్చలచ్చరణముల్ త్రైవిప్తపస్త్రీల యాదలఁ దన్నం జనునట్లు మించె ననినన్ దప్పేమి యొప్పే యగున్.”
(కళా. ఆ. ౧. ప. ౪౪)

క. “అని పలుకునపుడు నికటం
బున నలకూబరుఁడు దాను మొగిలు మఱుఁగునన్
ఘనమగుదివ్యవిమానం
బునఁ జనుచున్ రంభ విశేదముగ నదివినియె.”
(కళా. ఆ. ౧. ప. ౪౫)

ఆదినేయీరీతి నై దుగుర నెదుర నిల్పుటయ కాదు, మాటమాట కును గథ పెరుగునట్లు చేయు మాహాత్మ్యమున సూరన నిస్తులుడు. ప్రథమాశ్వాసము ముగియునరికిఁ గథామధ్యమున మునిగినవారమై,

యెట్లు వచ్చితిమి, యాది యెఱుఁగి, యంత్య మేదిక్కున నుండునని విన్నయానందముల నోలలాడుచుందుము. మణికంధరునిస్తుతి వ్యర్థచేష్ట గాదు. ఆకాశమునఁ జేయఁబడియుండినందునఁ గలభాషిణి వినియుండదు. అటువిసమి యావశ్యకము. లేనిచో నలకూబరునిపై ని వలపుచే నైన దైన్యముతో నారదునాశ్రయించి యుండదు. మఱియు నాపొగ డిక రంభకు నసూయాకారణము. ఆ యసూయచేఁగదా యాపె నారదునితో మాటలాడుటకై వచ్చి నలకూబరుఁడు “నరభామలపోడు ములకు బ్రమయకయున్నే” యని దరహాసముచేయుట! నారదుండును బ్రతిహాసముఁ జేయఁబూని,

క. “నినుఁబోలువనిత నీకును

వనజముఖి! యితనిఁబోలువాఁ డితనికి నెం

దునుగల్గి కలఁచునో యి

ట్టినిగాఢపుమదము సొంపు తీవులుచనునే?”

(కళా. ఆ. ౧. ప. ౬౦)

అనివల్కుతఱికిఁ గథయొక్కయస్తి భారములో నగము సంపూర్ణ మయ్యెను. పిమ్మట లెక్కకువచ్చునోరాదో యనునట్టి చిల్లరవిషయ ముంబోని,

“వ. అంత నమ్మహామునీంద్రుని యాజ్ఞానుసారంబునం దద్విమానంబు కలభాషిణి విహరించుచున్న యెలదోటలోనికిం దిగియె నట్టి యెడ రంభానలకూబరులును వినయపూర్వకంబుగా నతనిచేత నని పించుకొని యప్పు డెదుఁటగాన్నించువానుదేవుని ప్రాసాదరాజంబు నకుం జేయెత్తి మ్రొక్కి తమవిమానంబుతోడ నిజేచ్ఛంజనిరి.”

(కళా. ఆ. ౧. ప. ౬౧)

అనువాక్యముతోఁ గలభాషిణి నలకూబరునివలచుటకును గళాపూర్ణునినుద్ది వినుటకును సహజమైననమయముఁ గల్పించి తక్కిన

నగము ననాయానముగ ముగించిన యీకవియొక్క ప్రతిభ యనిర్వచనీయము గదా! ప్రథమాశ్వాసము కథకు నాలవాలము. సమస్తములైన కార్యములయుఁ గారణబీజంబు లిందుఁ జల్లఁబడియున్నవి.

ఐక్యమనులక్షణము.

సామాన్యకవులతోఁ బోల్చిచూచిన సూరన్నకళాకాశలమింకను వైశద్యముతో వెలుఁగును. మనప్రబంధములు తఱచుకథానాయకుఁడగు “రాజు” అను నొక్కపాత్రముతోఁ బ్రారబ్ధముల. ఆయననుగూర్చిన యప్రస్తుతవర్ణనము ముగియుటకుఁ బట్టునది యొక గంట. పిమ్మట నర్కనఖండో యెవఁడో యొకఁడు వచ్చుట. అటు తర్వాత వేట వెడలుదు రేమో! అక్కడ నొకసఖీజనపరివేష్టిత యగు కోమలాంగిని జూచి రాజును విదూషకుఁడును (నర్కనచివులు విదూషకులుగ నుండుటయు, విదూషకులు నర్కనచివులుగ నుండుటయు హిందూరాజధర్మముకదా!) యెందుగంట లొకరితోనొకరు శ్లేషలు, అతిశయోక్తులు, ఉత్ ప్రేక్షలుఁ బేల్చునప్పటికి నిది దయ్యాలతో నిండినకావ్యమని దూరముగఁ బాటవైతుము! కళాపూర్ణోదయముతో నుపమింపఁదగినది, మూలము స్కంధము సామాన్యముల యయ్యు, వివిధగతుల దెసలను వ్యాపించుశాఖోపశాఖలు గలిగి కనుపండువుగ నుండుమహావృక్షము. సామాన్యప్రబంధములు, కొలుకు లొకదానివెంటనొకటి యతికించుటచే నేర్పడినగొలుసులవంటివి. ఐక్యము వీనిలోలేదు. ఎన్నికొలుకులైనఁ జేర్పవచ్చును; ఎన్నియైనఁ దీసివేయవచ్చును. వైపుల్యము దక్క నింకెద్దానికిని లాభనష్టములుండవు. ఆకృతి మాఱదు. వృక్షములు మొదలగు సజీవములవలె నుండుకావ్యముల నేయంగమునైన ఛేదించుటకుఁ గాదు. నూతనాంగములఁ జేర్చుటకుఁ గాదు. ఎట్లుచేసినను పరిమాణభేదమే కాదు,

ఆకారమును వికృత మగును. ఐక్యమనుకథాలక్షణమును బరీక్షించు పద్ధతి యేమనఁగా :—ఉన్న భాగములఁ దీసివేయవచ్చునా, క్రొత్తవి యేవైనఁ జేర్పవచ్చునా యని విమర్శించుట. ఈకార్యములు పొనఁగనివైన నైక్యము స్ఫుటము. సాధ్యములైన నైక్యభావ మవశ్యము.

“మానవప్రకృతిని అద్వమువలెఁ జూపుశక్తిగలవాఁడు. సంభాషణలఁ దీర్చుటలోఁ దిక్కనకు సరివచ్చువాఁడును” అని సూరనార్యుని బ్రశంసింపఁ గలందులకుఁ దార్కాణమైన ముఖ్య భాగములలోఁ గొన్ని యేవనఁగా, నిరువురు రంభలును నలకూబకులును బ్రవేశించి చిత్రవిచిత్రగతులఁ బొరపాటుతో సంచరించియు నే య నుచితములకును అసీష్ఠితములకును బాల్పడక కృతార్థులగు తృతీయ చతుర్థాశ్వాసములలోని ఘట్టములు.

సూరన్నయు పేక్స్సియరును నొకరిపేరొక రెఱుంగనైనఁ జాలనియంత దవ్వలనున్న సమకాలీనులు. జాతిమతవేషభాషాదుల వ్యత్యస్తము. అట్లుండియు నీవిత నేమిచెప్ప? పేక్స్సియరు వ్రాసిన “కామెడి ఆఫ్ ఎరర్స్” (తబ్బిబ్బుల ప్రహసనము) అను నాటకమునకును, రంభానలకూబరద్వయవిలాసమునకును బెక్కు పోలికలున్నవి. రెంటియందును భేదములేని రూపముగల నాయకు లిరువురు, నాయిక లిరువురు. అయ్యై పాత్రముల నిరూపించుటకు ససాధ్యమైన భ్రమ తటస్థించి, నాయికానాయకులు తమవలచినవారని యెఱుఁగిరి లతోఁ జేరియుండువేళ, “అయ్యో! పాపము! అన్యనిచే నీతరుణి చెఱువఁబడెనా?” యను సంశయము దోచి మనసు కలఁత పొందించును. కాని, కథ యామూలాగ్రముగ విశదీకరింపఁబడునరికిఁ దమతమయభిమతముల కనుకూలము లైనవిధంబుల దాంపత్యము లేర్పడినవని చూపి, మనకు దిగ్భ్రమము వాయుటతోడన పట్టరాని

నవ్వును సంతోషమును గలిగించును! ఇట్టి కథానందర్థ మెంతో
యపుసూపము. అట్టిదానిని హిందూదేశములో సూరన్నయు
నాంగ్లదీప్తిపమున పేక్స్ పియరును నెట్టినబంధములును లేనివారయ్యు
నేక కాలమునదలపోయుటఁ దలంచితిమేని, యిది కాలయోగ
ప్రభావమా! ఆకస్తికవిచిత్రమా! యని విస్తయభరితాంతకరణుల
మగుదుము.

క ఖా పూ ర్ణో ద య మున నైదిటికిఁ దక్కువకాని విధముల
శృంగారము ప్రదర్శింపఁబడియున్నది. ఇందుజావళీలకుఁ జేరినది యొకటి
మాత్రము. అయ్యది యప్రశస్తమనఁదగినభాగములో నుండుటచే
దానిప్రస్తావన నిష్పాడు చేయను. తక్కినవానిలో నొకదానివలె నొకటి
యుండదు. అన్నియు రమణీయముల. స్వశక్తియే గురువుగ నూతన
మార్గములఁ ద్రొక్కి సూరనార్యుఁ డందుఁ బ్రకటించిన యా యసా
ధారణశృంగారములకు ముఖ్యనిదర్శనములు :—శల్యాసురవిషయము,
సుగాత్రీశాలీనుల వృత్తాంతము, సరస్వతీచతుర్భుజవిలాసము, కల
భాషిణీచరిత్రమును.

౧. శ ల్యా సు ర చ రి త్ర ము

మృగేంద్రవాహనాశక్తి, తనబంధువగుమహిషాసురుని జంపిన
నూఁడు మనంబునఁ బాయమిచే శల్యాసురుఁడు పగదీర్చు నుపాయ
మన్వేషించు చుండఁగా నభినవకౌముది యనునపురన యెదురైనఁ,
జూచినమాత్రాన హృదయమును, ఆహృదయముతోడ నిన్నాళ్లుగాఁ
బట్టినపట్టును గోలుపోయినవాఁడై, నన్నేలుకొమ్మా యని కాంతను
వేడికొనఁగా, నామెయుఁ జలంబు దాల్చినదై,

క. * * * *

* * నిన్ను మడియించినవా

నినిదక్క నేవరింపను,

వినుమిది నాప్రతిని దీనివిడ నిశ ననియెన్.

చ. అనుకుఁ దదుక్తి క్రూరతకు నద్దనుజుండు కడుక్ ఘనంబుగా
గినిసియుఁ బోవనిచ్చె నొకకీడును జేయక యన్విలాసినిన్.

(అ. ౬. ప. ౩౯. ౪౦.)

ఎంతబలవంతులైన నేమి? కామినీకటాక్షపాశబద్ధు లేమి
చేయగలరు? మరల మృగేంద్రవాహనాశక్తి యిచ్చిన యమోఘంబైన
కత్తిం దాల్చి మణికంధరుని నరయుటకై పోవునభినవకౌముదిం గాంచి,
తన్నే చంపుటకు వచ్చుచున్నదో, యట్లైనఁ జంపువారు చత్తురను
నమ్మహాశక్తి వర మున్నదిగదా! అట్లగుట నాపె నాశ మొందునో
యని తనపాటు మఱచి ప్రియురాలి శుభాశుభములెం దలపోయుచు
నాసాధువు,

“చ. మతిగలఁగంగ నిట్లనియె, నాపయి వచ్చిన నీకు నిష్టదై
వతముల యాన సుమ్ము! వరవర్ణిని! యెందుఁ దలంక నేను దు
ర్మతివయి నీవు నాకుఁ దెగి మ్రగ్గెదవో యని తల్లడిల్లెదన్.”

(అ. ౬. ప. ౬౨.)

అభినవకౌముది యతని మంచిమాటల మోసగించి వెంటఁ
గొనుచుఁ జన్నది. నమ్మినవాఁడు కవుడు లేనిమానిసి! వానిని
మోసగించుట యేమి కష్టము? ఇట్లు తన్నలయించుచుం బోవుచుండఁ
దనప్రతాప మాపె కెఱుకపఱుచువాడై యాపెను దాఁకకుండునట్లు
శలలప్రయోగముఁ జేసి జంతుజాలంబుల సంహరించి యిట్లనియె.
“నన్ను వరింపుము. లేనిచో నీవు చనెడుచోటులెల్ల నాబలముచే
నాశము చేయుదును. దాన నీకు నపకీర్తి. కాన నన్నుఁ గూర్చి
కరుణలేకున్నను భూతకోటుల రక్షింపవలయు ననుదయచే నైన నాకు
పత్నివగుము” అయ్యో! వాని యార్తి యెట్టిది. కాశిన్యము,

మార్దవము రెండును వానియం దున్నవి కదా! మోహమాహాత్మ్య మట్టిది! వెన్న తాయగును; తాయి వెన్నయగును. అతనిని మణి కంధరునిచేత నభినవకౌముది చంపించినది. వానిది వ్యసనకరమును వ్యర్థమును నైన శుష్కజీవితము! నిష్కళంకప్రీతిచే విశోభితము!

౨. సు గాత్రీ శాలీ సుల వి చిత్ర కథ

సుగాత్రీ శారదపూజారియైన యొకబ్రాహ్మణునికూతురు. దానివరుడు శాలీనుడు. ఇల్లటపుటల్లుడు. అలంకారములు, డంబములు, అట్టహాసములును వీనికి నెప్పడవు. పట్టణవాసులకర్చీలు, మేజాలు, నిలుపుటద్దములను జూచి పల్లెటూరివాడు వెఱగు వెఱపు నందిపోవుమాడ్కి, నేయలంకారములు లేక యుండువారినేకాని, తళతళలు, పళపళలు, ఘులఘులలు, ఘుమఘుమలు, మెఱయవచ్చెడు స్త్రీలఁ దిలకింపడు. సర్వశృంగారనన్నాహములతో భార్యపడుకటింటికి రాఁగా నిదేమికోఱవిదయ్యమో, గజ్జెలపిశాచమో యని కన్నెత్తి యైనఁ జూడకుండెను! ఆభార్యకాపురుషునితిక్క తెలియదు.

అత్తగా రింకను శ్రద్ధతో సాగనులు దిద్దిదిద్ది కూతును రెండు మూడునా శ్లత్ల యనిపెను. వృథాప్రయాస! “వట్టిరాకపోకలొనర్చె వానినతియు.” పెండ్లికూతు రూరకయుండినను జెలికత్తె లూరకుం దురా? జీతములకుఁ బ్రతిఫలముగా బోధనలు చేయనిచోఁ గృత ఘ్నత యని యేమో! ఆ లజ్జావతికి నేకాంతంబున నిట్లనిరి.

౩. “పాలతి! యాలిమగని పోడుము లేమియుఁ

గలిగినట్టి చొప్పు గానరాదు

మీతెఱంగు చూడ మేల్లేలు దంపతు

లిరువురును వివేకు లేమి చెప్ప!

(కశా. ఆ. ౪. ప. ౬౫)

క. కాంతుఁ దుచితజ్ఞుఁడైనను

గాంతకు సిగ్గువడఁ జెల్లుఁగాక కటకటా !

కాంతుఁడు సిద్ధితికాఁడై

కాంతయు నట్టైన నెట్లు కాపురమింకన్.

(కళా. ఆ. ౪. ప. ౬౬)

క. గారామునఁ దోడ్తోడన

రారమ్మనఁ డనుచు మగిడి రానేటికిఁ గ

హృరంబుతోడిబాగా

లీరాదో యాకుమడిచి యీరాదో చెలీ !

(కళా. ఆ. ౪. ప. ౬౯)

క. అన విని యాపెడమాటల

నను నేటికిఁ జంపెదరు వినన్ సైఁపపు నా

కని సిగ్గునఁ బలుకుచు నాఁ

డొనరిచి చూచెను దదీయయుక్తుల తెఱఁగున్. ”

(కళా. ఆ. ౪. ప. ౭౨)

ఈసంభాషణ యతిమధురము. అశ్లీలవాక్యములు లేవు. జాతీయములు, లోకోక్తులు, వీనిచే నువాసితము. చెలికత్తెలిట్లు గరువముగాఁ బలుకుట కావ్యములలో నరిది. కడపటిపద్య మత్యద్భుతము. ముగుదకన్నెయొక్క బయటిసిగ్గును లోనియాశను సాగనుగఁ జూపుచున్నది.

ఈనూతనచికిత్సలు ఫలమియకపోయెను. పాపము ! సుగాత్రి యేమి చేయును ? రాజకుమారిగా నుండినచోఁ జందనాదులఁ బట్టించుకొని చిగురుటాకుఁ బాన్పుపై హాయిగా మూర్ఛపోయి యుండును ! పూజారిబిడ్డ. శాస్త్రప్రకారము శృంగారమనుపథ్యమును నేవించి ప్రకటింపవలయునన్న నుద్యానవన ముండవలయును, శీతలోపచారము

లకు నేవకురాండుండవలయును; మఱియుఁ బచ్చకర్పూరము, పునఁగఁ, జవాది, యరఁటిబొందెలు, చందనము మొదలగు సంభారములు లేనిది శాస్త్రోక్తముగాఁ గామము నావాహన చేయనగునా! అట్టినీటు ధనికులకే కాని సామాన్యులకుఁ జెల్లదు. ప్రబంధములలోని మోహము మాత్రము నిక్కమైనయెడల, రాజులయిండ్లలోనే కాని యింకెక్కడను రతిమన్తధులు నివాసము చేయరని చెప్పవచ్చును! సుగాత్రి కీదిగఁ దీపు లెవ్వియుఁ బట్టలేదు. “నాకును మంగళసూత్రం బీపాటి శుభస్థితి నుండుటయే పదివేలనుచు నెంచుకొనియు వేతొకలాగున నుండక యతనికి నాయురభివృద్ధికరంబులని వివిధాలంకారముల నెప్పుడు నేమొకయ తాల్చుచుఁ దనతల్లి యేమియు నతని నిట్టిట్లాడ కుండం బ్రార్థించుచుండె.”

భర్తకు నొకపిచ్చియైన భార్యకు నొకపిచ్చి. తన యలంకారము లాయనకు నాయురభివృద్ధికరములనుట పిచ్చియైనను మేలుచేయు మంత్రములలో నొకటిగాన ననింద్యము. ఈ యొర్పును, వినయమును, సుఖపరిత్యాగబుద్ధియు, సంతృప్తియు శృంగారభావములు గావా? పతిపైఁగలప్రీతిని నూచింపవా? అత్తగారి కీమాత్రమున శాంతము గుమరదాయె! మనుమఁడు గలుగకున్నఁ దనకు మోక్షము గలుగదని యేమో! ఈ దౌర్భాగ్యపుటల్లుఁడు తోటలోనైనఁ గృషిచేసి ప్రయోజకుఁడుగానీ యని, యాతనిని బూదోటలో మాలిపనికి నియోగించెను! శాలీనుఁడు నత్త్వగుణుఁడు. చెప్పినదంతయుఁ జేసి రచ్చలేక యుండమనెడివాఁడు. మఱియు నిల్లటపుటల్లుఁడు. అట్టియల్లురకు మర్యాదలెక్కువ యుండునా? ఒక్కభేదమును జెందక నిత్యముఁ దోటపనులఁ జేయుచుండెను. అప్పుడు సుగాత్రి

తే. తల్లిమాటలచే నిట్లు తనవిభుండు

దనువు బడలంగఁ బూదోటపనులు నేయఁ

జూడ నోర్వక తాను నచ్చోటి కరిగి,
తోడుపడియెద నని చూచు, వ్రేడ నుడుగు.

(అ. ౪ ప. ౨౪.)

పిమ్మటఁ గొన్నాళ్లకు లజ్జఁబాయఁద్రోచి పురుషునకు నహాయ
ముగఁ దానును దోఁటపనులను జేయ,

ఉ. “

* * * *

* * *

* * ఎప్పటియట్ల యలంకృతాంగియై

యెంతయు నింపుతోడఁ జనియెన్ బ్రియుఁడున్న వనంబు లోనికిన్.

(ప. ౯౪.)

కం. చని యాతఁడు దాఁ జలిపెడు

వనులకు నీయకొనకున్నఁ బలిమిఁ గడంగెన్

దనసాము లెల్ల నొకమఱుఁ

గున నిడి పిరినుట్టు సుట్టికొనిన వలువతోన్.

సీ. తోరంపుఁజనుదోయి త్రుళ్లింతల నిడంగఁ

దగుచోట్ల గుద్దంటఁ ద్రవ్వి త్రవ్వ

వ్రేఁగై నపిటుదు బల్విడిఁ జలింపంగను

వడి నిట్టునట్టును నడిచి నడిచి

యడునుతుంపురు చెక్కుటద్దంబులను బర్వ

మళ్లకు మడవలు మార్చి మార్చి

నడుములేదీవియ నకనక ల్లుడువ నిం

పునఁ దగుమోఁపులు మోసి మోసి

తే. చిటుచెమటఁ బేర్చు వింతకొమ్మెఱుఁగుతోడఁ

గొమరు మేనొప్ప సారెకుఁ గొప్పు వదల

నేమిటికి నైనఁ దామున్న యేగి యేగి
యెల్లపనుల నొనర్చె నింపెనక మెనఁగ.

(ప ౯౬.)

ఇన్నాళ్లుఁ గరఁగని యాతనిమన నీనవ్యమోహనమూర్తిచే
జయింపఁ బడెను.

చ. * * * లంతనా
బడలిక చూడలే కిడుమపాట్లకుఁ జొచ్చి నలంగి తంచు నె
క్కుడుతమకంబుతోడఁ దలగుచ్చి కవుంగిటఁ గూర్చె నత్తతీన్.
(ప ౯౯.)

పశుప్తాయమగుశృంగారమునకంటె నిది యెంత మేలు! చూచి
చూడక మునుపే కామినులఁ గవయ నుంకించుట లోలత్వము, నీచము.
ఇక్కడ, భార్యయెడఁ గూరిమి, ఆపె తననహాయమునకై స్వయముగా
వచ్చినందుకు మెప్పు, బడలినందులకుఁ గనికరము, గొప్పబుద్ధిఁ జూపి
నందులకు నుదారవర్తనయను గౌరవము—ఇట్లు స్నేహము, మర్యాద,
వీనికనుకూలములైన భావములతోఁ గలిసినశృంగారము చూపఁబడి
యున్నది. ఇది శ్రేష్ఠము ; మానసికము ; శాశ్వతము. పెరియవి యంగ
రాగములు, తుచ్ఛములు, చంచలములు. మనసుతోఁ గలిసినట్లు
కామేచ్ఛ వర్ణించుట మనలో సంతగా లేదుగాన నీచరిత్రము నవ్య
లీలాలలితంబు.

సరస్వతీ చతుర్ముఖవిలాసఘట్టము.

ఒకవిషయముం బట్టిచూచిన సరస్వతీచతుర్ముఖవిలాసఘట్టము
వంటిది యాంధ్రంబున నెక్కడను లేదు. ఏవిషయమనఁ, బ్రకృతిని
భాత్రముల జీవితముతోఁ గలిసినట్లు వర్ణించుట.

రంగము సరోవరము. శారదాదేవి ప్రణయకోపమున నవ్వలి
మొగంబుగాఁ బొరలినందున, నామెముఖచంద్రమండల మాకాసా
రములోనిమణి స్తంభమునఁ బ్రతిబింబితమగుదు, బ్రహ్మయు దానిని

జూచుచునైన నానందితమని కొంతనే పట్లెయుండి, యెంతకును బ్రియురాలి కోపము దీఱనందున, సమీపవృక్షశాఖాధిష్ఠితమగు రాచిల్కతో “ఓచిలుక చెలువ! యుబునుపోదు, కథయొక్కటి చెప్పవుగా” యనుటయు, “నోదేవ, మీరుచెప్పెదరేని వినియెద ” నని యాశుకంబు విన్నవించ, వినుమని యాతండు నప్పుడు జరిగిన శృంగారలీలల నేదోకథఁ జెప్పినట్లుగా శ్లేషచేసి వివరింపఁ దొడంగెను. ఎట్లన : కాసారపురములో నొకరాజు. అతనిపేరు కళాపూర్ణుడు. (ముఖచంద్రుడు) అతఁడు స్వభావునిచే (స్వభావముచే) నొక యెఱ్ఱుని మణి శలాకను (మోవిసి) విల్లును (కనుబొమలును) బాణములును (చూపులు) బడసి సరిరాజులనెల్ల జయించెను. ఈరీతిగాఁ దాను మన్తభావేశముచే నామెం గదియుట మొదలైనరాగంపుఁజెయ్యు లెల్లఁ బ్రకటించుచు, భాషాయోషయుఁ గృత్రిమకోపంబును నిజమైనయుల్లాసంబును గాఁ జట్టింపఁబడిన కనుబొమలతోను వెలివిరిసివచ్చు చిటునవ్వులతోను, ఆచిలుకం జూచి “యాకళాపూర్ణుడు మఱియేమి యయ్యె, నతని తలిదండ్రు లెవ్వరు, అడుగుము” అనవుడు, జిలుకయు నట్లడుగ, బ్రహ్మదేవుం డింకను జమత్కారముగా నేమనుచున్నాఁడు! “అతనికిఁ దండ్రి సుముఖానత్తి, తల్లి మణిస్తంభుఁడు” (స్తంభశబ్దము పుంలింగము గనుక నందు ప్రతిబింబితం బనుట) అట్లనునరికి—

సీ.

* వాణి హాసమ్ముతో, గ్రక్కునఁ గ్రమ్మటి కాఁగిలింది

*

*

*

*

యింతలోనన యార! యెన్నితబ్బిబ్బులు దద్దరిల్లకుఁడంచుధవుని
వీఁపు

తే. చఱచి యెట్టెటులారాజుజనని మగది

యును జనకుఁ డాఁడువాఁడునా యనుచు మఱియు

మిగుల నవ్వుచుఁ జెప్పఁడామిఁదు ప్రాణ
రమణ ! మఱి యేమి యయ్యె నారాజనుటయు.

(కళా. ఆ. ౫. ప. ౨౪.)

పొలయలుక నగము విరిసినది. పిమ్మట మఱికొన్ని స్నేహాశ్రుడలు
నడవఁగా, “నిదేమి, యూరకుండ” రని కోపగించుకొన్న సరస్వతీదేవికి
హృదయప్రమోదంబుగా, నీగ్రోత్తనంగతులను జేర్చి శతానందుఁడు
కథపెంచిచెప్పిన, శారదాదేవియుఁ గవటరోషంబుతోఁ “జాలుఁ
జాలు మీకథ. ఇప్పటిమనవృత్తమంతయుఁ జెప్పుచున్నాడు. ఇంకెంత
దూరము చెప్పెదరోయని యూరకుంటఁగాసి, తొలినుండి నాకుఁదెలియ
దనుకఁన్నారా?” యని యాకథయందలి ప్రస్తుతవర్తమానమును మృదు
మధురవచనముల వ్యాఖ్యానముఁ జేసి చూపుచున్నది. ఐదవయాశ్వా
సములోని యీవచన మెల్లరుఁ జదువఁదగినది. వచనరచనలకుఁ దండ్రి
యట్టివాఁడు నన్నయ్యభట్టు. అతనిప్రేక్షిమ యన్యులకు లేదు. ఒక్క
చిన్నయసూరిమాత్ర మింకొకవిధమైన వచనశైలిని బక్వమునకుఁదెచ్చి
నన్నయతో సమానుఁడైయున్నవాఁడు. ఈయిరువురిదానికంటెఁ దక్కు
వయని చెప్పఁదగినదయ్యును, సూరన్నవచనము సామాన్యముగాదు.
వాణీదేవి వ్యాఖ్యానము చక్కెరలొలుకునది.

సరస్వతీచతుర్ముఖులసంభాషణలు, చర్యలు, పొగడ్తకు మీఱి
నవి. అతఁడు దనసతి నెన్నోవిధముల కేళీహేళనములఁ దేల్పఁగ,
నామెయు నవ్వునడంపఁజాలకున్నను గినుకనటించుచు వలదు వలదని
ప్రార్థించువద్యములు మనలఁ బరవశులఁ జేయునవి.

కలభాషిణియొక్క మనోహరచరిత్రము.

ఈకథయందలి పాత్రములపైకి నాకుఁ బ్రియతమ కలభాషిణి.
సెక్కువమైన శృంగారభావములకుఁ బ్రకాశకురాలు. శాస్త్రుకారుల
శృంగార మనుదయ్య మంతగా సోఁకనిది. జన్మమున వారకాంత. గుణ

ములఁ బ్రబంధనాయకలగు కులస్త్రిలకంటె మేలైనది. ఏకకాలంబున నిరువురి యెడ మనసుదగిలినదానిఁగా వర్ణించుట కాధారముగాఁ, గవి యీపెను గణికఁ జేసినఁ దప్పలేదని యిట్టిపుట్టుక నారోపించినాఁడో? పరిశీలించుడు. ఎట్లును నీపె నీచపాత్రము గాదు. మఱి మహోదార చరిత్ర. సర్వజన స్తననీయ. కృష్ణునికొలుపునకు నప్పుడప్పుడు నారదుఁడు వచ్చుచుండ నతనితోడన వచ్చుశిష్యుఁడగు మణికంధరునిసాహిత్యపటి మకు గుణనంపదలకును మెచ్చి వానియెడ బద్ధానురాగయై యుండియు, జాతిదోషంబుచేఁ గాఁబోలు, నలకూబరుని రూపలావణ్యాదిసౌభాగ్యంబులకు మెచ్చి, తదాలోకనంబునఁ దనియక, వానివిమానంబుతోఁ గొంతదవ్వరిగి, యంత మగిడి, యాతనితెఱం గెఱుంగం గోరి, నారదుం జేరి ప్రార్థించుచు, నమ్మునియు రంభకు వైరిని నొక్కర్తు నిల్పనెంచినవాఁడుగావున,

కం. సవతియన నింక నొకతె

భువిలోపల వేఱ వెదకఁబోవలయునె? యో

ధవళాక్షి! నీవ కానే

రవె దైవనియుక్తిఁ గొంత ప్రాప్తి గలిగినన్. ”

(అ. గ. ప. 33.)

అని పలుకుచున్నాఁడు. వినయము, అధైర్యము, దైన్యము మొదలగు భావములతో హృదయపూర్ణమైనవలపుఁ గలసి యుండును. విజ్ఞప్తగడు. అభీష్టసిద్ధి నిశ్చయమని యుదాసీనతయు గర్వముఁ గాంచదు. దీనికి దృష్టాంతముగఁ గలభాషిణి యిచ్చినప్రత్యుత్తరముఁ జూడుడు :—

కం. * అంతటిరూప

శ్రీవైభవసతికిఁ గాక సిద్ధించునె యా

దైవనియుక్తియు మాబోం

లేవిధమునఁ బాట్లు వడిన నిద్ధవివేకా!”

(ఆ. గ. ప. ౪౪.)

నారదుఁడు సర్వజ్ఞుఁడు. మణికంధరునికి నాపైఁ గోరిక యుండుట నెఱింగినవాఁడు గావున, నీనూతనరాగజ్వాలలో నాప్రాతవల పెక్కడ భస్మమగునో యని దానికి బ్రతిక్రియ చేయుటతో యన, “నా శిష్యుఁడు చేసినదండకము చమపు మమ్మా! విందము.” అని యాపెచ్చే జెప్పించుచున్నాఁడు. అది యట్లుండె. ఈతరుణియు నారదుని మూలముగ వాంఛితంబు సఫలంబౌనను నుద్దేశముచే, నాతనికి శిష్యురాలుగా నేర్పడి, యతనితో గానవిద్య నభ్యసించెను. నారదుండును గానశిక్షానంతరంబున నిజకళాపాండిత్యముం గూర్చి కృష్ణుని కాంతలు మఱుఁగున నేమనుకొనుచున్నారో వినిరమ్మని యాజ్ఞాపించిన, నలకూబరుని గై వనము చేసికొనుమంత్రమున కిదియ యవసరమని కలభాషిణియుఁ దనగుట్టు దోఁపనీక,

తే. “నేను మీదాన నగుట మీగానకథలు

వడిన నవ్వేళఁ గొదవలు దడవ రేమొ!

సీ. నాక పేక్షి తమైననాతిరూపు ధరింప, సామర్థ్యమబ్బిన నామగువల
నఖులరూపముఁ దాల్చి నముచితంబగువేళఁ జని వారి హృద

యంబుఁ గనఁగ వచ్చు.”

(ఆ. ౨. ప. ౪౩-౪౪.)

అనఁగా నారదుండును దాను రంభకిచ్చినశాపమునకు నిది యనుకూలమని యావరము నిచ్చెను. నలకూబరదర్శనము మొద లిది వఱకుఁ గడచినకాలము నాలుగేండ్లు.

పిమ్మట నలకూబరచింతతోఁ బరితపించుచు నొక్కనాఁడు కాల యాపనార్థము వీణియఁగొని యుద్యానవనములో వాయించుకొను

చుండఁగా, మణిస్తంభుండు గానాకర్ణనవ్యాజంబున వచ్చుడు, నతని
సహాయమునఁ గృతార్థత నొంద నెంచినదై విన్నవించినది: —

తే. * * * మహాత్మ నిన్ను నాపాలిభాగ్య

దేవతగ సమ్మియుంటి నాజీవితంబు

నేమిగాఁ జేసిపోయెద వెఱుంగఁ జెపుము !

(అ. 3. ప. ౫౩,)

కం. ఈవేళన యాతనికడ

కేవిధముననైనఁ జేర్చుటెంతయు తక్కుం

ద్రోవ మతిలేదు నన్నుం

గావన్ క్షణభంగురములు గాంతలతాల్పుర్.

(అ. 3. ప. ౫౪.)

క్షణభంగురము లనుచున్నది, యిన్నాళ్లు గాచియుండియు !
ఇదియు సహజము. గొప్పవారు తమగొప్పతనమును దామంతగ సర
యరు. అల్పమని యందురు. మఱి దైన్యము హెచ్చుచుఁబోయినఁ
బిటికిపట్టువంటిసాహసము పొడమును. ప్రాణకంటకమగునంకటము.
ఇంకను సిగ్గును, అభిమానమును, మర్యాదను బాటింప నానా ? కావున
నన్యములం దనాదరయై యేమనుచున్నది ?

సీ. ఓసిద్ధపురుష ! మీ రేనరణినిగొని

చన్న నేమగుఁ దక్కుశంక గలదె

సీమహాత్మ్యముఁ గానని జడాత్తు లేమన్న

నేమి, కన్నమహాత్ము లించుకయును

వేటొక్కగతిగ భావింపరు, మముబోంట్ల

సంస్పర్శమాత్రంబు నమ్మతింప

నుచితంబు గాదంటి, రుచితంబె మఱినాదు

ప్రాణహానికి నోర్పు టరసి చూడఁ

తే. బలువలుకు లేల యింక నాచెలులు గిలులు
నేగుదెంచి విఘ్న మొనర్తు రితమెఱుగక
కావునం గొనిపోమ్ము శ్రీఘంబ నీదు
వెనుక నిడికొని నన్ను మద్విభుని కడకు.

(అ. 3. ప. ౬౦.)

వీడు కవటసిద్ధుడు. ఈ చెలువంపురాళిని మృగేంద్రవాహనా శక్తికి బలియియ్యనెంచినవాడు. “శుద్ధముగాఁగ నీమనసుశోకము నర్పముఁ బుచ్చివై చెడ” నని మిథ్యావ్రత్యయముఁ బలికి, యాపెం బిలిచికొనిపోయి, యమ్మవారిగుడియొద్ద నిలిపి పూజాద్రవ్యములు దేబోయెను. అప్పుడు సుముఖానత్తి, మిక్కిలియు మునలిది, వచ్చి, సిద్ధుని చరిత్రం బెఱింగినదిగానఁ, బ్రియమును దయయును దోవఁ గలభాషిణిం జూచి యిట్లనియె.

క.లతాంగీ యెచటనుండి చేరితి వకటా!

కలుషపు బావురుఁ బిల్లిని

జలుకయుఁ బలె సిద్ధురాత్మ సిద్ధుని ననుచుక

(అ. 3. ప. ౬౪.)

క. ఆకలుషాత్ముడు క్రమ్రటి

రాకమునుపె తొలఁగిపోవ రాదా యెటకే

నోకూన! యీమనోజ్ఞత

రాకృతి యే జూడఁజాల నసి పాల్గొగన్.

(అ. 3. ప. ౬౬.)

స్త్రీ నహజమగు రహస్య జ్ఞానవాంఛను నడచిపెట్టుట, సుము ఖానత్తియొక్క వాత్సల్యఘనతను సూచించెడిని. నలకూబరుని సంగ మంబుం గాంక్షించి వచ్చిన యాబాలకు నీవృత్తాంత మెంత చింతా వహంబుగా నుండదు! తాను ద్వారకాపురిలో ననుభవించిన వైభ

వమును, దుదకుఁ దనకిట్లు ప్రాపించిన పశుమరణమును దలపోసి, దుఃఖిత
మాననమై తదనంతరంబు డెందంబు డిందుపటిచికొని, యావృద్ధు
రాలితో గద్గదకంఠముగా

శా. అమ్మా! సీపలుకెల్ల నెంతయు నిజంబై యిట్లుగాన్నించె, నే
ని మ్మాయావి ప్రకార మిట్లగుట నూహింపంగ లేకొక్క య
ర్థము వీనికృప గడింతునని యత్యంతాశ ప్రేరేపగా
నిమ్మాడ్కి దెగివచ్చితిన్ దెరువు లేదీపాటుఁ దప్పింపఁగన్.

(ఆ. 3. ప. ౯౫.)

అని యెట్టకేని నిరాశవలనిధైర్యముం దాల్చినదై,
సీ.

మీఁదట రాగల మేలుకీ శ్లేరికిఁ దప్పింపరామి యెంతయు
ధ్రువంబు.

ఆ. ఇంక వాఁడు నచ్చియేమేమి నేయునో
చచ్చుటెట్లా యను విచారమునను
బెగడుచుండనేల జగదంబ యాశక్తి
నేయవలసినట్లు నేయుఁగాక!

(ప. ౧౦౨.)

అని పల్కుచుండ సిద్ధుడు క్రమ్మటి యాపెం డాసి “యిక
శక్తిం బూజించి పోవుదము రా” యని పిల్వగా, నయ్యో పాపము!
మరణ మట్లు ప్రత్యక్షభీకరముగా నిల్చిన నెవరిగుండియలు సీరుగావు?
గడ్డిపరకనైన శరణ్యమని యూఁతగాఁ గొనఁజూడమా? అట్లగుట
సీబాల భీరువు, దారుణంబుల నెన్నఁడుఁ జూచియైన నెటుంగనిది, ధృతి
నీరై పోఁగా నావృద్ధాంగనఁ జూచి,

క. ఏనొంటిఁ బోవ వెఱతున్

లోనికి నోయమ్మ! సీపునున్ రాగదె నా

తో " నన " నెవ్వరు నేటికి

నేనుండఁగ " ననుచు సిద్ధుఁ డింతింబలికెన్.

(అ. 3. ప. ౧౧౬.)

వలికి, దానిభయచేష్ట భావించి, యింకఁ దడసిన విఘ్నంబగు నని లోనికి బల్కి నీడ్చికొని పోవుటకాక, కన్నెను గొప్పపట్టి యీడ్వఁగా, నప్పడఁతి,

తే. ప్రాణభయమునఁ గలఁగి యో యవ్వ! నీకు

బిడ్డనే, కావవే నాకు నడ్డపడవె! యనుచు నావృద్ధనారి

మాటునకునొదిఁగె.

సుముఖానత్తియుఁ దనమెడఁ గత్తి కడ్డముచేసి యామెను గాపాడినది. మృగేంద్రవాహనయుఁ గలభాషిణి శిరోజములు దృఢముపైఁ బట్టి మఱియుఁ బైకిఁ గత్తి నెత్తినయాసిద్ధు ననతిదూరంబునఁ బడవై చెను. వాఁడు కత్తినిగాని కలభాషిణిని గాని విడువక యల్ల చని, మాయానలకూబరుఁడు రంభయుఁ గ్రీడించుచుండిన భూసామీప్యమున మెత్తనిక్రొత్తవిరిపాన్పు మీఁదఁ బడెను.

తలిరులను దాఁకినఁ, గాఁక రాకమానునా? సిద్ధత్వమెటఁ బోయెనో! కామవికార మాదేశమయ్యెను. పాండవమహిమిం గూర్చి కీచకుఁడు కంపితమానసుడైనఘట్టంబునఁ దిక్కన పాంచాలియొక్క సౌందర్యమును వర్ణించిన యనిర్వాచ్యమాధురీధురీణంబులగు నీనపద్యములం బోనివి యొకటిరెండీనందర్శమునఁ గన్నట్టెడు. రసికులు పోల్చి పరికింతురుగాక!

సీ. అమృతంబు దొలఁకున ట్లమరంగ వెల్వెలఁ

బాటుముఖేందుబింబంబుతోడఁ

జాల కర్ణద్వయాకూలంకషంబులై

తల్లడంబందునేత్రముల తోడఁ

గడుఁ జెమర్చినయట్టికలికి లేఁజెక్కుల

నంఁబెడు విగళత్కచాళితోడ

నలిగుబ్బపాలిండ్ల నిలువ కీట్టట్టు నం

క్షోభించుపయ్యెదకొంగుతోడ

తే. వెఱపు నొకయొజ్జయై వింతవిలసనములఁ

గఱవఁ జూపట్టుసౌందర్యగరిమతోడ

సరభసాకర్షణక్షోభచకితయైన

మదనుజయలక్ష్మి రీతి నమ్మగువ దనర.

(అ. ౩. ప ౧౪౬.)

సిద్ధుఁడు చూచినాఁడు. చూచినదే రెండవమాటలేక పరిరంభ
ణమునకు మొదలిడినాఁడు. ఋషుల రసికత యీమాత్రమే కదా!
సామనస్యమున ఋషులకును, బాళియగాండ్రకును మృగములకును
భేదము, శూన్యము. ఆబాలయు నది సైరింపక, రక్షణార్థము
పేరెలుంగున నాక్రోశించిన, మాయానలకూబరుండగు మణికంధరుఁడు
వచ్చి, తనసింహనాదము విని పాటిపోయెడు సిద్ధుని వెంబడించి
వట్టుకొని, తిరిగి వచ్చులోపలఁ, గలభాషిణి మునుపు నారదుఁ డిచ్చిన
వరప్రభావంబునంజేసి రంభారూపంబుదాల్చి, యతనికెదురుగాఁ జను
దెంచెను. ఆతీవిఁ బరికింపుఁడు—

సీ. తిరముగా ముడువమి విరియఁబాఱెడుకొప్పు

దోడ్తోడ నొకకేలఁ దుఱిమికొనుచు,

వల్లెవాలుగఁ గొంత వలువచన్గవ నిల్చి

పెఱచేత నీవిగల్పించికొనుచు

నుదుటిపై కొక్కింత చెదరినముంగురుల్

పాపటకును బొందుపఱుచుకొనుచు

సారెకు జారెడు శ్రవణకల్హారంబు

లందంద మూఁపున నానుకొనుచుఁ

తే. జెమట నంటినపానువుఁ జివురుఁడునుక
 లెడ నెడ నఖిక్షతాశంకఁ దడవికొనుచు
 రంభ యే తెంచె మిగుల సంరంభ మమరఁ
 దొలుతఁ బ్రియుఁడగుదెంచినత్రోవఁ బట్టి.

(ఆ. 3 ప. ౧౫౬.)

ఏ తెంచి, “ కేలం గైదువు గీదు వేమియును లేకే యిమ్మెయిన్
 వత్తురే, చాలుం జాలుఁ గరంబు మెచ్చఁదగు సీచందంబు ప్రాణేశ్వరా!”
 యని ప్రేమయుఁ బక్షపాతంబును దోఁవఁబల్కు భార్యచందంబునఁ
 బల్కి, “ సీవు నిర్బంధించినస్త్రీ యెక్కడ? చూపు ” మని దట్టించి
 యాసిద్ధునడుగుచున్న నలకూబరాకారుని దియ్యనిమాటలఁ దేర్చి,
 సిద్ధుని బోవిడుచునట్లు చేసి, యింక నిజమైనరంభ వచ్చి యెక్కడఁ
 గార్యభంగ మొనర్చునో యని శంకించి, యతఁడు బయలు వెడలి
 వచ్చినచోటికి దూరముగాఁ దీసికొని పోనుంకించినదై, యేశంకకు
 నవకాశమియ్యని యుక్తిగాఁ “ దానిఁ మనమింక వెదకుద ” మని
 తాను నతఁడు, సిద్ధుఁడు తొల్తఁ బరుగెత్తినతెరవునఁ గడుదవ్వుగా
 జనియె. ఇట్లు కష్టముల నెల్లఁ దరించి యభిమత కేళిం దేలి నాయక
 సంయోగమహానందయై,

“ ... లోలత్వంబున నుండ నచ్చటికి నాలోఁ దత్పదశ్రేణి చొ

ప్పాలోకించుచు రంభ వేటొక తె డాయన్ వచ్చెఁ జిత్తంబుగన్. ”

ఈపెయ యప్పరనయయిన రంభ. “ నలకూబర విడు
 విడురా? ” యన్నమాటకు మనస్సు చివుక్కురుమని మణికంధరుఁడు,
 తన్నుఁ బట్టినశనివలె వెడలిపోఁగా, హృదయకాంతుఁడగు నలకూబరుఁ
 గదిసియుండమని పయనమాతటికి, నామణికంధరుఁడు తనివిటీతని
 వాడగుటఁజేసి, తనతపశ్చక్తి వినియోగించి నలకూబరాకారుఁడై,
 తనుఁ గలసికొనఁగాఁ గుబేరనందనుఁడే యని భ్రమించి త్రికరణనుఖ

ముల ననుభవించుచు నీవఱకు నుండినయది. అట్లు నలకూబరుఁ డార్త
 స్త్రీ ప్రలాపంబు విని తద్రక్షణకై వెళ్లి, కొంచెమునరాక, చాలకాలము
 మనలఁగాఁ దమిఁ బట్టలేక, తామనము నోర్వక, యతని రోయుచు
 వచ్చి యతనిఁ గన్నులారఁ జూచుటయే కాదు, అతనియొద్దఁ దనవ్రతి
 బింబ మనఁదగు నింకొక రంభను గన్నులుబుకునట్లు పొడగన్నది. నల
 కూబరుఁడును నీయిరువురంగని విభ్రాంతుఁ డయ్యెను. అయ్యో! కల
 భాషిణికి వచ్చిన కష్టము! లేకలేక క్లేశపడి సంపాదించినయర్థము క్షణ
 భంగుర మయ్యెడు తెఱంగైన నాదైన్యము చెప్పఁ దీటునా? ఇఁకపై
 నీయిద్దఱు నవతులకొట్లాట వర్ణింపఁబడియుండు తెఱఁగు వర్ణింప నాత
 రము గాదు! ఇది యద్భుతావహము! స్త్రీ ప్రకృతికి దర్పణము! ఎన్ని
 సామెతలు! తిట్లు! తలత్రిప్పలు! తుట్టతుదకుఁ గన్నీళ్లును! కడపట
 నత్యరంభ, తమ “తథ్యమిథ్యా భావం బేర్పఱువ” “రా! దేవ
 నభకుఁ బోవుదము” అని పిలచినది. పాపము! కలభాషిణికి నారదు
 వరమునఁ గామరూపము కలదేకాని, కామగమనశక్తి లేదాయె.
 కావున రంభచేతిలోఁ జక్కఁగఁ జక్కినదై చిన్నతనమురాకుండునట్లు,
 బింకములైనఁ బలికి, త్రోవఁ జూచికొందమను స్త్రీనహజ్జమైన గరువ
 తనంబు మెఱయ నేమనుచున్నది, చూడుఁడు:—

నీ. అప్పురస్థీలలో నగ్రగణ్యత్వంబు

జగదుపశ్లోకితంబుగ వహించి
 యూర్వశీ మేనకాద్యుత్తమస్త్రీలు రా
 వమ్మ పోవమ్మ నా నతిశయిల్లి
 యెన్నండు నెచ్చోట నెవ్వారిచే వ్రేలఁ
 జూపించుకొనక ప్రస్తుతికి నెక్కి
 నలకూబరుండు ధన్యతముండునా, గరు
 వతనంబుచే నీకు వన్నెదెచ్చి

తే. యొప్పునే యింకఁ గడవట నిష్పిశాచి
నాకునరిచేసికొని దేవలోకనభకు
నీవు నూ నీవునుమ్మని యేవిధమునఁ
గలహ మాడెద నిది నీవె తలఁచిచూడు !

(అ. 3. ప. ౨౩౨.)

క. ఈకలహ మవుడు వినఁబడు
నాకంబున నురల యాననములేగతి నా
లోకింతుఁ దెగినఁ దెగనీ
నాకు మరుఁడు నిన్ను నిలుమనక రాకునికిన్.

(అ. 3. ప. ౨౩౩.)

ఇప్పుడేకాదు, ఇంకముందును “నీయాన ధరణివిడిచి దివికి నడు
గటుపెట్ట” ననుచున్నది. మనుష్యాంగన, పోజాలదు. ఈలోపముఁ
గప్పిపుచ్చుటకై యేమియుక్తి! సరి; నలకూబరుఁడు సంశయాత్ముడై
యాపెను మెడవట్టి ప్రాయం ద్రోసెను. నిర్ణీతమోహఫలమా యిది?
సత్యరంభయు నాయమను “గత్తిచేతఁ గాయము వాయుము” అని
శపించెను. ఉదారచిత్తులకుఁ గష్టములేకదా ప్రాప్తి!

మనోరథ మొకరీతి ఫలించెనేకాని పరిపక్వ మయ్యెననుట
నిర్వివాదము గాదు. అయిననేమి? ఈపె ప్రబంధముల రాచకన్నె
గాదు గావునఁ గొంచెముతోఁ దృప్తినొందఁగల కోమలహృదయ!
ఆకొంచెమునకు మాటుబేరముగ మరణశాపము వచ్చి పడినను,
“ఎట్లును గాంక్షితంబు సిద్ధించె. ఇంకఁ జావుగలిగిన నేమి? శక్తిగూడి
యొద్ద దేహత్యాగం బొనర్చెద” నని యచటికివచ్చి, యాస్థానంబునఁ
దనవలెనే శాపగ్రస్తుడైన మణికంధరుఁడును, దేవీకటాక్షమున
ముదిమివీడి కుమారీరూపంబున విరాజిల్లు సుముఖానత్రియు, మణి
స్తంభుఁడును గుమిఁగూడ, వారు వారు చెప్పిన వృత్తాంతములంబట్టి

తన్నుఁగలసిన యతఁడు కు బేరనందనుండుగామి శోక భారాలన యగుడు,
నాపెంజూచి మణికంధరుండీట్లనియె.

క. తరుణి, యట్లపురూపం

బున నున్న వాడ నేజుమ్ము

(అ. ౪. ప. ౧౦.)

అనిపలికి

చం. జలజదళాక్షి ! యేను మునిశాపభయంబున నెందు నేరికిం
దెలివి పడంగనీక మది ధీరతఁ ద్రిప్పుదుఁగాని నీపయిం
గలదు నుమీ తలంపు మన గానకళాభ్యసనంబు వేళలన్
ఫలమిటు లొందె దానికిని భాగ్యవిశేషవశంబునన్ దుదక.

(అ. ౪. ప. ౧౧.)

చం. అనుడుఁ గృతార్థనైతిఁ గుటిలాత్మకుఁ డెవ్వఁడు నన్ను నట్లు వం
చనయునఁ గూడెనో యను విచారమువాసెను నీదుపొందు నా
కు నభిమతంబె, నీకుఁదగనన్న తలంపున నీతలంపునే
గనమిని ద్రిప్పుదున్ హృదయ కాంక్షనినున్ గనుఁగొన్న వేళలన్."

(అ. ౪. ప. ౧౨.)

అనిచెప్పి, యిక్కడను "నీకుఁదగనన్న తలంపు నలకూబరుని
యందుంబలె గలదు." అని తనమాటనమ్ముదురో మొగమోటములని
వాపోవుదురో యను శంకంజేసి, గరువము నభిమానముఁగల శోమల
మానన యగుటచే శపథంబులు ప్రమాణంబులు ననుచితంబులని
భావించి,

"ఆనుద్దుల్ హృదయైకసాక్షికము లేమన్నన్ వృథా యిత్రటిన్."

అని వచించి, నలకూబరునిపై మనసు పోవుటకుఁ గారణ మొందు
చూపునదియై,

ఉ. నమంచిత తావకయాపరేఖ చా
 ప్పేనొకకొంత గల్లఁ గని యిచ్చుఁ గుబేరతనూజుఁ గోరితిక.
 (ఆ. య. ప. ౨౦.)

క. శాపభయంబున నెఱయఁగ
 నీపైఁ గోరిక మఱల్చి నిధివతినుతు నే
 పావపువేళను జూచితి
 నో పయిసాబగేను మఱిగనుంగొన గుఱిగాన్.
 (ఆ. య. ప. ౨౧.)

క. ఆయక్షతనయుఁడని ని
 న్నే యేబొందితిఁ దుదక వనిక మనభాగ్య
 శ్రీ యేమనిచెప్పదుఁ బడఁ
 బోయినఁ బూఁబాన్పునఁ బడుపోలిక యయ్యెన్.
 (ఆ. య. ప. ౨౨.)

ఉ. శ్రీయతమైన దివ్యమణి చేతికి నబ్బుఁగఁ బాఱవైచి త
 చ్ఛాయ యొకింత యున్నిఁగని చాలఁగృశించితి గాజుపూసకై
 నా యవివేక మేమనుకొనం, దుదకమ్మణి యబ్బెనన్న న
 త్యాయత తత్సమాగమ సుఖాప్తికి నోఁచమి నెంచి కుందెడక.
 (ఆ. య. ప. ౨౩)

ఆ. ఇట్టిమాట లిప్పు డే నాడుకొనుటయు
 ననుచితంబ, వారవనిత పలుకు
 లిచ్చకంబులనక యెవ్వరు నమ్మెద
 రదియుఁగాక దృష్ట మన్యవాంఛ.
 (ఆ. య. ప. ౨౪)

అని లజ్జాశోకంబులడర నవనతముఖయై యున్నకలభాషిణికి
 నమాధానముఁజెప్పి నిదర్శనముగా నుగాశ్రీశాలీనుల చరిత్రంబు

వక్కాణించి మణికంధరుం డాపెకందును బోగొట్టెను. ఈ నిదర్శన మెద్దానికనగా, నొకరిపైఁ బ్రేమయుండినను వారేదేనొక క్రొత్తరీతి నుండినంగాని మతి నమ్మతింపదను శృంగారన్యాయమునకు ! ఇది శృంగార విశేషములకుం జేరినభావప్రకృతి. భార్యయందైనఁగాని, సర్వకాలముల, సర్వావస్థల నేకరీతి యగుమక్కువం దాల్చినవారుండరు. ఏదే నొకవిలాసము వహించి యొప్పారిరేని తమి తనంతటరేఁగును. మనుష్యులును బలుమూర్తులుగలవారు. అందు హృదయవికాసముం గలిగించు నవి కొన్నిమాత్రమ. మఱియు నొకరి కొకమూర్తిపైఁ బ్రీతి, ఇంకొకరి కింకొక మూర్తిపైఁ బ్రీతి. రేఖలు, లీలు, విలాసములు, తత్తద్ధృదయసారముల ప్రకారము సుఖదుఃఖావహములగుట వింతగాదు.

అయిన నొక్కటి. పైఁజెప్పినన్యాయ మేకపురుషునందును వివిధకాలముల స్త్రీలకు రాగము మారుచుండుటకు హేతుభూతము. ఒకనియందలి ప్రీతి, వానిమూర్తి ననుసరించి హెచ్చుట, తగ్గుట, తెలిసెను ; కాని కలభాషిణి వృత్తమువేఱు. ఏకకాలమునందే యిరువురి యెడఁ జిత్తము హత్తినట్లున్నది. ఇది భావ్యమా ? మనసు, ఒకేకాలమున నిద్దఱపై నమముగఁ బాటునా ? అనేకులపై మోహముండుట నిజమా ? ఇది కష్టతరమైన ప్రశ్న. మణికంధరుని వలచినది. నలకూ బరుని వలచినది. ఈరీతి నిరువురమిఁద దుర్భరమోహముంబూని యుండిన యొకస్త్రీని జిత్తముం జదువుటచే నెఱుంగుదును. ఆపె యెవ్వరన, సుమారు నూఱునంపత్సరములక్రింద ప్రాస్తుదేశములో గణ్యయు విద్యాగంభీరయుఁగానుండి వెలసిన 'లెస్సినాస్' అను నామె. కాబట్టి యిట్టి వర్తన మస్వాభావికమనరాదు. అపురూపమనవచ్చును. అపురూపశృంగారముల సూచించిన సూరన్నయే "రవిగాననిచోఁ గాంచెడుకవి."

కలభాషిణియొక్క తదనంతర పుత్రాంత మింకను గారవార్హము. తనశాపంబు దలచికొని త్వరలో జీవంబు విడుచుటయ కర్తవ్యమని యెంచి సిద్ధునిం జూచి “యింక జాగేల? నీ ఖడ్గ మకుం తితోద్యోగము. రంభా శాపమును దానికి నహాయకారి. కానఁ ద్వరలోఁ గార్యంబు ముగించి తత్ఫలంబగు సామ్రాజ్యసుఖంబు ననుభవింపుమా” యని ధృతిమై బలికిన, సిద్ధుఁడు ప్రత్యుత్తర మిచ్చుచున్నాఁడు. “నా భార్య నిన్ను వ్రేయఁగూడదని కాళికాదేవిపై నానప్పెట్టి యుండుటచే మునుపే నఱుకఁబోయి యన్నిపాట్లఁ బడితిని. ఇంక నామాట వలదు. ఈ కత్తిని మణికంధరున కిచ్చెదను. అతఁడు దానిని నీపైఁ బ్రయోగించి రాజ్యలక్ష్మీ మహానీయుండఁగుఁగాక!” అట్లుని మణికంధరుని నతిప్రయా నమై యా క్రూరకర్తమునకు ననుమతుండేసినఁ గల భాషిణియుఁ గోరి గోరి కామించిన వరుఁడు విధిప్రేరణంబునఁ దనకు యముఁడుగాఁగాఁ గాలవై పరీత్యంబునకుఁ జోద్యంబును నప్రమేయశాంతియుం జెంది ధీరభావయై “... .. మణిస్తంభునకుఁ దదంగనకుం బ్రణామంబునేసి కన్నీళ్లు గ్రుక్కికొనుచు ‘నీ కలంకపాటు తక్కిన భయమునకుఁ గాదు నుండు. మిమ్ము నెప్పుడు గురుభావంబున నారాధింపుచుండలేమికిం గాని’ యనుటయును నుముఖాన త్రియు ‘నోయమ్మ మన నెమ్మనంబుల కూర్చి యింతటన పోయెనే. మీఁదటనైన నీపతియు నీవుఁ గోరినట్లు మమ్ము గురుభావంబున నడుపుకొనియెద’ రనినఁ గల భాషిణి పునః పునః ప్రణామంబు లాచరించి ముకుళితకరకమల యగుచు నిట్లనియె.

(ఆ. ౪. ప. ౧౭౩)

శా. పూతంబైన మదీయ పుణ్యయుగమో పుణ్యంపు టిల్లాల నీ పాతివ్రత్యము చందమున్ విన మదిన్ భావింపగా నెట్టి దు

శ్రీతి ప్రక్రియవారికైన గృహతో నీవిచ్చినం గల్లుఁ దత్
పాతివ్రత్యము నాకు మీఁదనయినం బ్రాపింప దీపింపవే!

(అ. ౪. ప. ౧౭౫)

క. నావుఁడుఁ బరమవతివ్రత

వై వెలయుము రాజ్యవైభవానుభవం బెం

తేవ రిల్లఁగ నలరుచుఁ

బ్రోవుఁడు మముబోంట్ల నీవిభుండును నీవున్.

(అ. ౪. ప. ౧౭౬)

ఉ. అట్టిటు సంచలింపకు దృఢాత్మత నుండుమటంచు నిష్పడే
మిట్టివి నీకుఁ దెల్పునవి యెయ్యవి, పెండ్లికిఁ బోవునట్లు గ
న్నట్టుచు నున్న దాన వతిభవ్యవికాసము నుబ్బుఁ జూడ నిన్
గట్టిగ నెన్న దేవతవుగాని సరాంగనవే మృగేక్షణా!

(అ. ౪. ప. ౧౭౭)

చ. అని తనుఁబల్కు సజ్జలరుహాక్షిని వీడ్కొని సిద్ధువక్త్రమున్
గనుఁగొని నన్ను సంపితరె ఖడ్గము నిచ్చెదరే యటంచు నా
తనిబలుక త్తిఁ బుచ్చుకొని తా మణికంధరు చేతికిచ్చి యో
గ్య నియమ గంధమాల్యవతియై కలభాషిణి నిర్విశంకతో.

(అ. ౪. ప. ౧౭౮)

శక్తికి నభిముఖయై కూర్చుండెను. స్వహస్తముతోఁ గత్తి
నిచ్చుటేల? ప్రియునకు మనస్సంతోషము వాయుట కొఱకు. సత్యమైన
వలపునకుఁ లక్షణ మిదియ. తమ కెన్ని పచ్చిన నేమి? ప్రియులు
నుఖంబున్నఁ జాలు. ఖడ్గప్రదానానంతర మతని మనసు గట్టిపడు
నట్లుగా

క. సమరంబున నెదిరించిన

సమదాహిత వీరవరులఁ జక్కఁడఁచుట, నై

జముమీకు నెట్టియెడల

బ్రమయక చేమటవకునికి పటుశౌర్యమునక.

(ఆ. ౪. ప. ౧౦౪)

అని తెలిపి కలభాషిణి దేవి యతనిచేత నిరస్త జీవయాయె!

ఈపాత్రముగూర్చి యింత విపులముగ వ్రాసినందుకు క్షమాపణార్థమై కారణములఁ జూపవలయు. నూరనాఠ్యుని వాఙ్మయస్పృష్టి నెల్ల నియ్యది నిస్సంశయముగ నగ్రగణ్యము. దీనికిం దీటగు చరిత్ర మింకె య్యదియు లేదు. శృంగారవర్ణనముం జేయుటలో బ్రబంధముల వెఱ్ఱు లేవియు వేయలేదు. నలకూబరునికై నాలుగేండ్లకంటె నెక్కువగఁ గాచియుండెఁగదా! ఇవ్వముండినఁ, జెలికతైలతో మొఱిలిడుట, ఉద్యానవనములోఁబడి పొరలుట, చంద్రాది దూషణము—ఇట్టి వికారచేష్టలన్నియుఁ జేసినట్లు చెప్పియుండవచ్చును. కాని, కవి యీవిషయములఁ దలంపనైన లేదని తోచుచున్నది. భావనాశక్తిమై వ్రాయువారలకు మనసు పాత్రములయంద లీనముగనుండుఁ గావున నహజరాగములు దప్ప నితరములు దట్టవు. మఱియు నీ శాస్త్రీయ ఘోషలకు మధురలాలసా చరిత్రములోఁ బ్రవేశమున్నది గాన నిట ననవసరములని కవి వానిని విడిచిపెట్టినేమో! కారణము లేయేట నైనఁ బోనిండు, మనకు లభించినదన్ననో మనసు వశముగాక పోవు నంత రమణీయమైనకథ. కఠిని గృతజ్ఞతమై నమస్కారము, రసికులకు స్వాగతమును.

ఇంత మంచి నుందరమగు పాత్రమువర్ణనము శోకాంతముగాఁ జెప్పుట కివ్వము లేమిచేతనో, మఱి, మనకవులకుఁ బట్టిన దౌర్భాగ్య మతంబు కతంబుననో మణికంధరఖండితమస్తకయగు నాలలనాశిరో మణి కాళికాదేవి కరుణాప్రసాదంబున “పునస్సహిత మస్తకయు, నిజపురీవర్తినియునై తన బంధు మిత్రాదుల నలరించుచు” సుమారు

రెండు సంవత్సరములుండి పిమ్మటఁ గాలప్రాప్తమరణ యాయెనని కరుణ
రస ప్రధానమగు నీ భాగముయొక్క సొంపును గవి వికలంబొనర్చి
యుండుట భాషాదుర్దశగదా? రసములలో శోకము నొక్కటి. ఇది
మాత్రము నిషేధ్యమననేల? శోకప్రధానముగా వ్రాసినఁ గవిత్వము
మొక్కపోవునా? మొత్తముమీఁద భారతమే శోకాంతముట! దానికి
రాని తక్కువ పెఱవానికి వచ్చునా?

ఇట్టి యుద్గ్రంథమునఁ గల్పనాభంగములుండుట చింతనీయము!
కృష్ణుని భార్యలయొద్ద కలభాషిణీనారదులు గానవిద్య నేర్చుకొనుటకై
కడపిన కాలము నాలుగేండ్లు. మణికంధరుఁ డంతఃపురములోనికిఁ
బోఁగూడదని యేమో, వానికీప్రయాస మావంతయు లేకయ
“పుండరీకాక్షుని యనుగ్రహ విశేషంబున సకలరహస్య సంగీత విద్యా
సంపన్నతచేత నారదకలభాషిణుల యట్ల యత్యధికుండగు” భాగ్యము
లభించినది. ఈయనుగ్రహ విశేషముఁ బ్రయోగించి, వారికిని సద్యః
కాలవిద్యామహానీయత ఘటించి కలభాషిణీవిరహకాలమును మట్లు
చేసి యుండరాదా? కృష్ణకాంతల శిక్షయు ననావశ్యకమాయె.
దానితోఁ గల్పనయు న్యూనమాయె.

ఇట్లే మధురలాలసాచరిత్రము మొదలు తక్కిన భాగములలోఁ
గల్పనాలోపములు పెక్కులు గలవు. ఇందుఁ గవి శృంగారమునకు దిగి
పాడుప్రబంధధోరణికింజెందిన ముఱికినంతయు నుగంధమని దట్టముగఁ
బట్టించుచున్నాడు. గతానుగతికముగా వ్రాయుచున్నాఁడే కాని
స్వబుద్ధిపొంతఁ బోవునట్లుకానము. భావములు రమ్యములుగావు;
రుచిరములుగావు. పాట ప్రాతః; మాట రోత. మధురలాలన చిన్న
నాటినుండి కళాపూర్ణునిపై మోహోద్రేకముఁ గొనియుండుట, ఆక
స్మికముగా నిరువురకుఁ బరస్పరదర్శనములభించుట, ఉద్యానవనగమ

నము, జలక్రీడాదులూ, శైశ్వోపచారములు, చంద్రాదిదూషణము, వివాహము, సాంగోపాంగరతివర్ణనము మొదలగునవన్నియు లక్షణానుసారముగాఁ బొందింపఁబడినవి. నిష్కారణముగా సూర్యచంద్రోదయవర్ణనములు, కళాపూర్ణుని దిగ్విజయము, యుద్ధము, దౌత్యము మొదలగువానినిగూడ వర్ణించి కవి సకలలక్షణనంపన్న తాప్రతిజ్ఞను జెల్లించుకొనుచున్నాఁడు. ఆప్రతిజ్ఞ దుష్ప్రకృతి యిటఁ దేటతెల్లము. సంభాషణమూలమునఁ గథకు సభ్యుడయము గల్పించుట మొదలగు కవితాశక్తులన్నియు సీఘట్టమునకు వచ్చుననికి సూరన్నలో నుండక లేచిపోయినట్లున్నది. ప్రతిభలేని పాడుకొంపలీభాగములు. నిరర్థక పద్యపూరితములు! అలంకారాది శాస్త్రములయందలి మూఢభక్తి పటుతమము!

భావనాశక్తిచే ననర్గళముగఁ బ్రభవిల్లుభాగములయొక్క చక్కందనము పాండిత్యబలంబుమై నేర్పడినవానికి రాదనుట యీ భాగ విమర్శనముచే విదితంబు. సూరనార్యుఁడు రెంటియందును బ్రగల్గుఁడు. రెంటినిఁ జూపింప నిశ్చయించిన వాఁడగుట నాంధ్రంబున ననదృశంబగు కావ్యంబు కళాపూర్ణోదయంబు నృజింపఁబడియె. ఇది నిర్దోషంబు గాకపోయినను అనన్యసాధారణగుణగణవిభాసితంబగుటఁ గావ్యోత్తమంబనఁ జెల్లునది. ఇందు నవరసము లున్నవి. అష్టాదశ వర్ణనములున్నవి. ఏకరసంబుగాకునికి మేల. అయినను సర్వరసముల వర్ణనలఁజేర్చి యొక కథ వ్రాయఁజూచుట యసాధ్యముగాకపోయినను సామాన్యసాధ్యంబుగాదు. భారత రామాయణము లట్టి విస్తారేతిహాసములం దప్ప నన్యంబుల సర్వసాభాగ్యములకు నాన్నదంబుండదు. అపారపారావారంబుంబోని మహాచరిత్రముఁ గల్పించినఁగాని, రస సంచయము లెల్ల నందు యుక్తగతిని నిలువఁజాలవు. అట్లగుట సీగ్రంథమున ననంగత ప్రశంసల పేయవలసెను. అవరభాగము ప్రబంధము

లకుఁ జేరినది. పరిమిత ప్రాశస్త్యము. పూర్వభాగ మప్రమేయప్రభా
వము. దానిని గూర్చి యెంత సుతించిన నత్యుక్తి గలుగదు. అందలి
కల్పనలు, సందర్భములు మహేంద్రజాలము లట్లాశ్చర్యకరములు.
తైలి ప్రావీణ్యమన్ననో వాచాతీతము! మానముగఁ గ్రోలి హృదయము
పరవశముగా నానందింపవలయునే కాని, మాటలఁ దమి యాటదు.
పాత్రముల వచనములు మధురసుధాధారలు!

అట్లగుట శ్రీపింగళి సూరనార్యునియెడఁ గృతజ్ఞతయు
భక్తియుఁ జూపనెంచిన వారును, సహజముగఁ దమకుంగల రసత్పష్టను
దృష్టినొందింపఁ దలంచువారును నైన రసికులెల్లరు నీకవికులోత్తంసుని
కృతులఁ బలుమాటు పఠించి కృతార్థు లగుదురుగాక!

అభిజనఖండము

శ్రీ కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారి

కృతులు

పీఠిక

ఈకృతులను రచించినవారు నాముత్తాతగారైన పెద్దరామలింగారెడ్డి. వీరు పుట్టిననంవత్సరమేదియో తెలియదు. చనిపోయిననంవత్సరము మాత్రము వీరికృతులు లిఖింపబడియుండు తాటాకుపుస్తకములో నింగ్లీషున వ్రాయఁబడియున్నది. “Ramalinga Reddy died in 1850.” బహుశః మాతండ్రిగారైన కట్టమంచి నుబ్రహ్మణ్యరెడ్డిగారియంశమును వ్రాసియుండురు. చనిపోవుకాలమున వీరివయస్సంతైయుండునదియు నికరముగాఁ దెలియదు. వదంతిమాత్రమరువదియేండ్లని. దినదినమును బురాణములు కల్పనకువచ్చుచుండు మన హిందూదేశములో వదంతులెంతదట్టముగానున్నను బ్రమాణములు కానేరవు.

మాముత్తాతగారియూరు చిత్తూరునకు నుమారు ముక్కాలు మైలు నమీషములోనుండు కట్టమంచి. చిత్తూరునకుఁ గట్టమంచికి మధ్య నొక చిన్నచెఱువున్నది. బోగముదాని చెఱువని దానిపేరు దానినుండి సాగింపఁబడు పాఱుదలవల్లనే మాకుజీవనము. మాప్రాంతములలో బోగమువారివల్లఁ గట్టింపఁబడిన చెఱువులనేకములుగలవు. ఆకాలమున విద్యావాసనగలిగిన యల్పసంఖ్యాకులలో వీరును నొక్కరుగానుండుటయు దేవదాసీత్వమునఁ జేసి కొంతకుఁగొంత కైంకర్యబుద్ధిగలవారగుటయును వీరి యీ ధర్మకార్యములకు హేతువులుకాబోలు.

ఈకృతులలో ననేక దేవతలు స్తుతియింపఁబడియున్నారు. వారిలో ననేకులు మౌక్తమములోని దేవతలు. కట్టమంచిగ్రామ మాకారమునఁ జిన్నది. నిర్మాణమునఁ జక్కనిది. శశిమమునఁ జెఱువు; ఉత్తరమున నేడాదికి మూన్నాళ్లముచ్చటగాఁ బాటు నదియొకటి; పెంకాయతోటలు; మామిడితోటలు; వర్షాకాలమునఁ బచ్చనిమల్లు; విశాలములైనవీధులు—ఈ మొదలగు సౌభాగ్యములచే సొంపైనయ్యారు. దేవాలయములన్ననో పెద్దపట్టణమైన చిత్తూరులో సుప్రసిద్ధమైనదియొక్కటియే యుండఁగా, మాయూరిలోని వానిసంఖ్య యాటు. అందు శివాలయము చాల పెద్దది; చోళప్రతిష్ఠ; గంభీరమైన గాలి గోపురముగలది. 1895 వ సంవత్సరమున మాతండ్రిగారు దీనిని మరామత్తు చేయించిరి. ఈశివుని పేరు తత్త్వకొలంబీశ్వరుడు. బాల్యేశ్వరుఁడనియు నందురు. అంబపేరు కామాక్షి. విష్ణ్వాలయము రెండవది. అనఁగా విస్తీర్ణమున. ఈవిష్ణువు పేరు వరదరాజస్వామి. మాపాచి విఘ్నేశ్వరుఁడు చిత్తూరునకుఁ బోవురోడ్డు ప్రక్కన నెలకొల్పఁబడియున్నాఁడు. మేము పరీక్షలకుఁ జిత్తూరునకుఁ బోవునపుడెల్ల జయసిద్ధికై మ్రొక్కుకొనుట యీ దేవునికే. ప్యాసైనయెడలఁ డెంకాయలు గొట్టి, కర్పూరము వెలిగించుటయుఁ దప్పినయెడల స్వామిని దిరస్కరించుటయు మాపద్ధతులు. నాకు చాలమంచిస్వామి, నేనెప్పుడు పరీక్షలలో నోటమిచెందనందున. మఱియు సదేరోడ్డు ప్రక్కనే యాంజనేయస్వామిగుడి యొకటున్నది. ఇవిగాక దుర్గమ్మగుడి యొకటియు, మాయంటివారు ప్రతిష్ఠించిన విఘ్నేశ్వరాలయము, శ్రీరామభజనమందిరము, ఇవన్నియు నున్నవి. కట్టమంచికి 12 మైళ్లదూరములో అరగొండ యను గ్రామమున్నది. ఈ రెంటికిమధ్య కాణిపాకు, బ్రహ్మపల్లె యను నూరులున్నవి. తూర్పున నైదుమైళ్లదూరమున వేల్ూరు అనుపల్లె కలదు. వేల్ూరునిన నాయూరివారికిఁ గోపము. సహస్ర

పురమంట. దీనినుచ్చరించు శక్తి మాత్రము వారికిలేదు. ఈస్థలములలో మాబంధువులు ప్రళియున్నారు. మాముత్తాతగారీ గ్రామములనన్నింటిని బంధుదర్శనార్థమో, మఱి యే కారణముననో సంచరించియుందురు. ఈయన్ని గ్రామములలోని యధిష్ఠాన దేవతలను స్తుతించియుండుట పాతకులకు స్పష్టము.

నాగురువులైన కుప్పనయ్యంగార్లకు వీరు భాషాగురువులుగా నుండిరని యాకుప్పనయ్యంగారే నాతోఁ బలుమార్లు చెప్పఁగా విని యున్నాను. కుప్పనయ్యంగారిచే మాతాతగారి తాటాకుల ప్రతిలో వ్రాయఁబడిన యీక్రిందిపద్యము దీసికే దార్కాణమనవచ్చును.

“ భారద్వాజనగోత్రజాడారయ రంగార్యపుత్రుఁడతులిత తేజః ।

స్ఫారగుఁడు కుప్పనార్యుఁడు వారకయష్టకములెల్ల వ్రాసె ధరిత్రిన్ ॥

గురుత్వమేటిదోకాని మాతాతగారు వ్రాసిన కృతులు మాత్రము సలక్షణములని చెప్పనెవ్వరికిని గాదు.

ఈ కుప్పనయ్యంగారి సహోదరి నానమ్మ యనునామెను నేను బాగుగ నెఱుఁగుదును. ఈమె 1896 వ సంవత్సరప్రాంతమున 70 ఏండ్లకుఁ బైగా బ్రదికి చనిపోయెను. ఈమె రామలింగారెడ్డిగారి జీవితచరిత్ర ననేకపర్యాయములు చెప్పఁగాఁ బురాణ శ్రవణము చేసిన వాఁడను. ఈమె రామలింగారెడ్డిని బాగుగా నెఱిగినదంట. తన యన్నయొక్కగురువు గావున నిందేమియు వింతలేదు.

రామలింగారెడ్డి పొడుగైస మానిసి. అజానుబాహువు. సిమ్మపండువంటి దేహచ్ఛాయవాఁడు. ఒకానొకప్పుడు మాయూరి మీఁదుగా బెంగుళూరునకుఁ బోవుచుండు పటాలమువారు, వారిని బలాత్కారముగా సైన్యముతోఁ జేర్చుకొని పోయిరంట. అప్పుడు నానమ్మపోయి నేనానాయకునితోఁ దనకితఁడొక్కడే సోదరుఁడనియు

జీవనాధారమునకు నింకెవ్వరులేరనియు మొఱపెట్టి విడిపించుకొని నచ్చెనట. పూర్వము పటాలములు మాయూరి సమీపముగాఁ బోవుచుండెడివిగాన ఈవిషయము ప్రాయోభావమునకు విరుద్ధము కాదు. ఇంక నానమ్మ యేలపోయి యుండవలయునన్న, నీకార్యము స్త్రీరాయభారముచేతనే కావలసినది. మారెడ్డిసానులు విద్యావతులు గారు. నానమ్మ, తెనుఁగు చక్కఁగాఁ జదివిన యాడుది. కాబట్టి యూరివారామెను బతిమాలుకొని తోడ్కొని పోయియుందురు. నానమ్మగారు మాయింటివారికెల్లరకుఁ జాల కావలసిన మానిసి. నాచిన్నతనములో నాపె నులోచనములు ధరించి, వేంకటేశ్వర మాహాత్మ్యము చదువుచుండఁగా వినుచుండెడివాడను. ఆపెయుఁ బొడుగైన మానిసి; ఎట్టిని దేహవర్ణము గలది. వయస్సున బహు సౌందర్యవతిగానుండి యుండును. గుణమున విక్కిలియు గొప్పది. నేనామెను “ అన్న ” యని పిలుచుచుంటిని.

రామలింగారెడ్డి వివాహమువిషయమై యాపె చెప్పిన వృత్తాంతమిది. ఆయన చాలయేండ్ల వఱకుఁ బెండ్లివద్దని నిరాకరించు చుండెనట. తండ్రియైన కొళందరెడ్డి, కారణము చెప్పుమని తొందర పెట్టఁగాఁ దనకు విరక్తి ముదిరినదనియు సాంసారిక చింతల నేమాత్రము పెట్టుకొనఁజాలననియు, సంసారభారమంతయు ననహాయ శూరురాలుగ నిర్వహించెడు కన్యయెవరైన నుండిన నాపెను బెండ్లాడుదుననియు దన మనస్సూత్రమును వెల్లడించెనట. పిమ్మట నీనియ మముల కంగీకరించిన చెంగమ్మ యను ముద్దరాలు లభించఁగా వివాహమున కొడంబడి చేసికొనెనట. ఈ కథయందును గొంత సత్యముండ వచ్చును.

మా ముత్తాత యూర్లు విశేషముగఁ దిరిగెడివాడని యీ కృతుల చే గ్రహింప వచ్చును. మఱియుఁ బూర్వము కవులు

తఱచుగా ఋషులట్లు పరిగణింపబడుచు వచ్చిరి. కాబట్టి కొంత వఱకు వీరు సంసారవిషయముల నశ్రద్ధచేసి యుండిరేమోయని యనుమానింపవచ్చును. మాముత్తవ్వ చాలమందిదని ప్రసిద్ధి. ఈదంపతులకార్యురు కొడుకులుపుట్టిరి. వారిలో రెండవవాడైన వీరరాఘవరెడ్డియొక్క మనుమడను నేను.

రామలింగారెడ్డి పాకనాటిశాఖకుం జేరినవాడు. తండ్రివేరు కొళందరెడ్డి. తల్లి చిన్నమ్మ. గురువు మాయూరికి 12 మైళ్ళ దూరముననుండు అరగొండ గ్రామములోని కృష్ణమాచార్యులు. ఆయన రాములపూజను, చౌడమాంబార్చనను జేయువాడు. రామలింగారెడ్డి కాయనవలన వచ్చినవిద్యలు, మంత్రశాస్త్రము, జ్యోతిషము, కవిత్వము. ఇందులో గడపటి రెండువిద్యలను కుప్పన్నయ్యంగార్లకుఁ బ్రసాదించిరి. సంగీతమునందును బ్రగల్గులు. ఇది యొక్కడనుండివచ్చిన దిగుమతియో నాకుఁ దెలియదు. వీరి పాటలు పూర్వము మాగ్రామములలో బాడుటకలదు. ప్రకృతము లేదు.

ఒకానొకప్పుడు శిష్యులైన కుప్పనయ్యంగార్లు, బురదలో దిగఁ బడి నడవజాలక, గనిమమీడఁ బోవుచుండిన రామలింగారెడ్డి గారిని వచ్చి చేయూత నిమ్మని సంస్కృతములో నాక్రోశించిరి. ఆకూత సవ్యాకరణముగా లేనందున, దానిని దిద్ది పునశ్చరణముచేసి ననేకాని రాసని కోపించుకొనిరట. ఈ యితిహాసము కుప్పనయ్యంగార్ల గారే యొకానొకప్పుడు క్లాసులోఁజెప్పిరి. ప్రాణాలకైనను వ్యాకరణము హెచ్చేమో యాకాలపు గురువులకు !

ఈయన మహాకవియని మాబంధువులలో గొప్ప ప్రసిద్ధి. నేను పుట్టిన లగ్నమును, మఱికొన్ని చిహ్నములును, భావిపాండిత్య నూచకములని కుప్పనయ్యంగార్లు వారివేరు నాకుఁ జెట్టిరి.

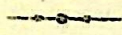
వారి కృతులను మా తండ్రిగారు ముద్రింపఁగోరి యెత్తి వ్రాయించిరి. భాస్కరశతకమును వ్రాయించుచున్నప్పుడు పుట్టినందు వలన మా కడపటి తమ్మునికి భాస్కరనామధేయము కలిగినది. ఈ వ్రాయనముకార్యము ముగింపునకు రాకమున్నె నుబ్రహ్మణ్యరెడ్డి గారు కాలధర్మము నొందిరి. నా కొఱకుఁ దాటాకులప్రతిని గాగితము లకుఁ బరివర్తించినవారు రాళ్ళపల్లి అనంతకృష్ణశర్మగారు. పిమ్మట భాస్కరుని సాహాయ్యముచే నీప్రచురణకార్యమేదో యొకవిధముగా నెఱవేఱినది.

ఏదో యొకవిధమునననుటయేలనఁగా ఇన్ని యచ్చుతప్పులతోఁ బ్రచురించినందుచేఁ గలిగినదోషము నొప్పుకొనుటకు. ఈ గ్రంథమును మదనపల్లెలో, నచ్చట డిస్ట్రిక్టుమునిసిబుగానుండు నాతమ్ముడు భాస్కర రెడ్డియొక్క విచారణక్రింద నచ్చువేయించితిని. వాఁడు స్వయముగా నీముద్రణకార్యమును జూచుకొనునంత కాలసౌలభ్యములేనివాఁడు, కాన సిట్లాయె. ఇంతకంటె నెక్కువ చెప్పఁజాలను. గ్రంథకర్తగారి విలక్షణములకుఁదోడు ముద్రణదోషములు వచ్చివడినవి.

ఈ గ్రంథముద్రణోద్దేశములు రెండు. పితృభక్తి చెల్లించుట; బంధువులకు నర్పించుట.

భారతసారముక్తావళి

కట్టమంచి సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డియొక్క సంక్షేపచరిత్రము.

ఈ భారతసారరత్నావళిని సంపుటికరించినవారు నా తండ్రియైన కట్టమంచి సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డిగారు. వీరు చనిపోయి యిప్పటికి ముప్పది రెండు సంవత్సరములై సప్పటికిని వీరి పేరింకను మా జిల్లాలోను, ఇతర స్థలములందును పచ్చగానేయున్నది. 1923 వ సంవత్సరములో జరిగిన జనరల్ ఎలక్షనునందు మద్రాసుశాసన సభికత్వమునకు నర్హులుగా నిలిచి పోటీనల్లిన వారితో నేనును ఒక్కడను. ఆ సందర్భమున గ్రామ గ్రామ సంచారము చేయవలసిన వాడనైతిని. ఎక్కడకు వెళ్లినను “కట్టమంచి సుబ్బారెడ్డి కొడుకువచ్చినాడు. అతనికి మనము వోట్లీయ్యవలసియున్న”దని మా తండ్రిగారి వుత్తరడనను నన్నానమే కాని నాకు వేఱుగ నాపరమైన నన్నానము తఱుచు లభించినది కాదు. ఒకానొకప్పుడు కాళహస్తినుండి నా మిత్రుడు కోటిగారి రంగయ్య సెట్టియు నేనును మోటారుబండిలోఁ దిరుపతికి వచ్చుచుండఁగా, మార్గమధ్యమున మేళతాళవాద్యములతోఁ గృష్ణాపాళ్యం జమిందారుగారు వేచియుండిరి. వారికిని నాకును బరిచయములేదు. ఉత్తరప్రత్యుత్తరములును లేవు. పిమ్మట విచారింపఁగా నీ నన్నానమునకు హేతువు, పూర్వము మా తండ్రిగారు ఆ జమిందారుగారి కొనర్చిన మహోపకారమని తెలిసినది. వీరివలె బ్రిటిష్ ప్రభుత్వమువెనుకఁ జిత్తూరుజిల్లాలో విమలమైన. యశస్సు నార్జించిన వారిం కెవ్వరును లేరు.

మా యింటిలో నాంధ్రభాషాభిమానమును, గొంతవఱకుఁ బ్రవీణతయుఁ బారంపర్యముగ వచ్చుచున్నవి. ఈ సందర్భమునఁ

దొలుతఁ బేర్కొనఁదగినవాఁడు భాస్కరశతకాది కృతికర్తయగు పెద్దరామలింగారెడ్డి. వారికృతు లిప్పుడే ముద్రింపించి ప్రచురించుచున్నాఁడను. అవి కవిత్వధోరణిగాఁ గాని లాక్షణికసంప్రదాయముగాఁ గాని పరిశీలించిన యెడల మిక్కిలి ప్రశస్తములుగావు. అయినను గుగ్రమమైన కట్టమంచులో నూతేండ్రప్పు డిట్టి చిల్లరకవియు గొప్ప కాళిదాసుగాఁ బరిగణింపఁబడెనేమో!

పెద్దరామలింగారెడ్డి, యొక్క కవిమాత్రము కాదు. సంస్కృతము, జ్యోతిషము, మంత్రశాస్త్రము, వట్టయోగములు మొదలయినవానిని అంగొండ కృష్ణమాచార్యులవారియొద్ద నేర్చుకొనినవారు. మా ముత్తాత యయిన యా రామలింగారెడ్డి శిష్యుఁడు కుప్పనయ్యంగారు. వీరు చిత్తూరు హైస్కూలులోఁ దెనుఁగు పండితులుగా నుండి యఖండమైన పేరును సంపాదించిరి. వారి శిష్యమండలికిఁ జెందిన వారిలో నొక్కడను నేను. *

మా తాత వీరరాఘవరెడ్డికాలమునకు మా యిల్లు కడుబీదస్థితికి వచ్చినది. ఇది హిందూ సహకుటుంబదాయభాగాచారప్రభావము. కొళందరెడ్డి కిరువురు కొడుకులు. పెద్దరామలింగారెడ్డి, చిన్నరామలింగారెడ్డి. వీరికి నొక్కొక్కరికి నార్గురు పుత్రులు. కొళందరెడ్డియొక్క యాస్తి పండ్రెండు భాగములు కావలసివచ్చెను. ప్రతిజ్ఞాతికి లభించినది కొంచెము నేలయు నెక్కువ యహంభావమును! చిన్నరామలింగారెడ్డియొక్క వంశము నేటి కించుమించుగ నిరవశేషము. పెద్దరామలింగారెడ్డి సంతతిలో నాలుగు శాఖలు నిలిచియున్నవి.

బీదతనము కారణముగ వీరరాఘవరెడ్డి గుమస్తాపనిలో దిగుటయకాక నా తండ్రులకు విద్యకూడ నేర్పింపఁ జూచెను. అందులో మేధాశాలియైన నుబ్బారెడ్డి ఇంగ్లీషువిద్య సయితము నేర్చుకొననారం

* కుప్పనయ్యంగారి సర్వలక్షణ సార సంగ్రహముయొక్క పీఠికను జూడవగు.

భింపగా, నింత సాహసమా వీనికి, నింత గర్వమా, మించిపోవుటకుఁ బ్రయత్నించుచున్నాడా? యని సాలివారు ప్రతికూలించి తండ్రికిఁ గొడుకునకు నానావిధములైన కష్టములఁ గలిగించిరట. నహకుటుంబములయొక్క యనివార్యవిలక్షణ మీర్ష్య. తండ్రి యుద్యోగి, కొడుకు చదువరి. ఈ దోషములకుఁ జేయవలసిన పరిహారము లన్నియుఁ బ్రయత్నించి చూచిరిగాని సుబ్బయ్యయొక్క పట్టుదల చలితమైనది కాదు. ఉదయమునఁ జల్దె దిని పుస్తకము లెత్తుకొని, యొక్క మైలు దూరములో నుండు చిత్తూరునకు వెళ్లి వారిని వీరిని నాశ్రయించి, ఇంగ్లీషు, తెనుఁగు నవకాశముకొలఁది నభ్యసించెను. నా తండ్రికి నాకు వలె గ్రమమైన శిక్ష లభింపలేదు. 'పాపము! ఒక్కనాడిక్కడ నింకొకనాడిక్కడఁగా, ముక్కలు ముక్కలుగా గ్రహింపవలసిన విధివారిది. అయినను స్వయంశ్చప్రధానమయిన విద్య కావున నది చక్కఁగా నాటి ప్రతిదినప్రవర్ధమానమై నిత్యవసంతోత్సవముగ నెగడినది. వీరు ఇంగ్లీషులో ప్యానుచేసినది. "ప్రాఫెషెన్సీ టెన్టు." ఈ టెన్టు నా పుట్టుకకు పూర్వమే యెత్తివేయఁబడినదికాబోలు. వారు చదివిన ఇంగ్లీషు వ్యాకరణము ముట్టే గాంకృతి. నా కాలమునాటికది మృగ్యము. నేను 5-వ ఫారములోఁ జదువుచున్నప్పుడు "రామలింగం! ఏవ్యాకరణము పనికిరాదు నీకు. Marry's Grammar చదువు, అది చాల మంచి పుస్తకము." అని కృతయుగబోధ చేసిరి. కాని చెన్నపురినంతయుఁ గాలించి చూచినను ఆ యాదిమవ్యాకరణము దొరకలేదు. చిత్తూరు హైస్కూలు హెడ్ మాష్టరులకందఱకును మిన్నయనఁదగు తిరువేంగడసామినాయఁడుగారియెడ మా తండ్రికి భక్తి యెక్కువ. భయ మంతకంటె రెండింతలు. ఆ నాయఁడుగారు సర్వంకషప్రతిభలు; ఇంగ్లీషునందు సంపూర్ణ పండిత్యము; గణితశాస్త్రములో నసమాన ప్రజ్ఞ; తెనుఁగు, సంస్కృతము, సంగీతము, వీణ, బెత్తముపెట్టు,

ఏదైనను సరే, వారు పెట్టినదే బిచ్చము, వారి దెబ్బదెబ్బ! “చిత్తూరి పులి (Tiger of Chittoor.)” అను భీకరమైన పేరు వహించిన వారు. కాలేజీ లెక్చరరువనిని బుచ్చుకొమ్మన్నప్పటికీ జత్తూరును విడనాడనని నిగ్రహించిరి. భూస్వాములు వారియొద్దఁ జదువు నేర్చుకొనుటకు విక్రమార్కుని సాహస ముండవలయును. సాహసమును శ్రద్ధయు నుండినయెడల ఆఱునెలలలో నాతేండ్ర విద్యాభివృద్ధి సిద్ధము. ఇట్లు ఖండవృష్టిగ విద్యాకృషి సల్పినవారయ్యును నా తండ్రి యాంధ్రాంగ్లేయములయందు గొప్ప పాండిత్యమును బడయఁజాలెను.

“పరమ క్షేత్రమునఁ జేసి వడసినవిద్యల్ స్ఫురియించుగాక”

వీరి యింగ్లీషు లాలైబ్రరీ (Law Library) యంత భండాగారమును చిత్తూరు B. A. B. L లు ఎవ్వరు నేకరించలేదు. తెనుఁగున వీరు చేసిన కృతులే వీరి రసికత్వమునకును వివేచనకును సాక్ష్యములు.

తొలుత మాతండ్రిగారు పిత్రాచారమును బట్టి గుమాస్తాపనిలో దిగిరి. కొన్ని యేండ్లకు జిల్లాకోర్టులో రికార్డుకీపరైరి. త్వరలో నాపనికి రాజీనామా యిచ్చి కార్వేటినగరసంస్థానములో మేనేజరుగాఁ జేరిరి. అక్కడిరాజుల విపరీతరాజనము తనకు సరిపడనందున దానిని వదలి ఘట్టగ్రేసు స్లీడరునన్నదును సుపాదించుకొని వకీలు వృత్తి నాశ్రయించి దానికిని దనకును ససాధారణమైనకీర్తిఁ దెచ్చిరి.

తాను కోర్టులో గుమాస్తాగానున్నప్పుడు జడ్జిగానుండిన “కాలేటు” గారును, “రాబర్టు” గారును దనయెడఁ జాల సభిమానము వహించి యన్నివిధములఁ బోషకత్వముఁ జూపిరి. చాల క్లిష్టములైన న్యవహారములలో రహస్యముగఁ బిలిచి తన యభిప్రాయములనడిగెడివారు. వారియందలి కృతజ్ఞతను జూపుటకై తాను నూతనముగ సృష్టికీ దెచ్చిన రెండు మామిడిరకములకు

“కాలేటుపనందు,” “రాబట్టుపనందు” అని నామకరణముల నిడిరి. ఈ జాతులు మా తోటలలో నున్నవి.

సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డిగారి వకీలువృత్తి యనన్యసదృశము. ఆది నొక క్రిమినల్ కేసులోఁ దన కక్షి దారునికి నూశిక్ష ప్రాప్తమైనది. అనాఁడు మొదలు క్రిమినల్ కేసులనుగై కొనుటను విడిచిపెట్టిరి. నాతో నొక్క నాఁడీ విషయమైమాటలాడుచు “నాక్కయంటునకు మరణదండనయను మాట విన్నచే నాకంతమునకే యురిత్రాడు బిగింపఁబడినట్లు స్తబ్ధుడనైతిని. నాఁడు మొదలు మనఃకేశము సేమాత్రమైనఁ గలిగింపఁజాలు కేసులను స్పృశింపనని వ్రతముఁదాల్చితి” నని నుడివిరి. ఇది నిజముగా భీష్మవ్రతము. వీరి సత్యసంధతయొక్క ప్రభావమెట్టిదనఁగాఁ దానే ప్రక్కను వకీలుగానుండిన నదియే సత్యమయిన పక్షమని జడ్జిలు భావించువారు. సత్య మేదికో యాదికే సుబ్బారెడ్డి. కాబట్టి వారి పక్షమున కనుకూలించునట్లు తీర్పు. ఈభావధోరణి చిత్తూరు జిల్లాజడ్జిల నావేశించి యున్నందున నొకానొక మహాంతుపై గొప్ప క్రిమినల్ చార్జి తేఁబడినప్పుడు, నేను మాతండ్రిగారి యాఫీసుగదిలో నుండగా నా మహాంతుగా రే వచ్చి, నా తండ్రి నాశ్రయించి “మీరు మాపరము వకీలుగా నుండునట్లు పేరునర్పణ చేసినఁజాలును, మీరు కోర్టునకు రాఁబనిలేదు. వాదింపనక్కఱలేదు. నా పక్షపు వకీలను మాటమాత్రముండినఁ జాలును, ఇదిగో మూఁడు వేల రూపాయలఫీజు. చాలదన్న నింకను ఇచ్చుటకు సంసిద్ధుడను. కోరినంత యిచ్చెదను” అని చిన్న బాలుడనుగా నున్న నాకు సయితము దుఃఖము వచ్చునట్లు దీనతతోఁ బ్రార్థించినను సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డి వ్రతభంగమున కోర్వనని యంగీకరింపలేదు. వీరికి ధనాశ మొదలగు నేదురాశలుఁ బట్టినవికావు.

అయినను మాతండ్రియొక్క కక్షి దారులలో నొకఁడును స్నేహితులలో ముఖ్యుఁడును నయిన నెమ్మిలి వీరాస్వామి రెడ్డిగారు

తొందరపెట్టుటచే, నొకానొక పెద్దమనుష్యుని, అన్యాయముగా నాలోపింపబడిన క్రిమినలు దావానుండి రక్షించుట కొఱకునై, మానాయన సబ్ మేజిస్ట్రేటు కోర్టున కొక్కవర్యాయము పోయిననియు, వీరిని జూచుటతోనే మేజిస్ట్రేటు టాశ్చర్యపడి యరగంటలో విడుదల తీర్పు చెప్పిననియు, ఆ వీరాస్వామిరెడ్డిగారి మనుమడు కుప్పసామిరెడ్డి తన తాత తనతోఁ జెప్పినట్లనేక వివరములతో నాతో రెండేండ్ల క్రిందటఁ జెప్పెను. ప్రశ్నాధారణాంతరము జరిగినది యీయొక్క భంగమేనట. ఫీజువుచ్చుకొనక నేహితకైంకర్యముగా నీకార్యమునకు నిర్బంధముమై పూనిరట.

సివిలు కేసుల విషయములో మాతండ్రిగారి సమయస్ఫూర్తులు రెండు. ఒకటి చిల్లరకేసులు గ్రహించుటలేదు, మునిసీబు కోర్టులలో నడుగుపెట్టుటలేదు. రెండవది, గొప్పకేసులైనను గ్లిప్టములుగా నందిగ్ధములుగా నుండఁగూడదు. విస్పష్టమైన సత్యములుగా నుండవలయును. కాబట్టి మాతండ్రిగారు స్వీకరించెడి కేసులసంఖ్య యెప్పుడును స్వల్పమే. ఆర్జనలో నందఱకంటె నెక్కువ. నెలకు రెండు వారముల కంటె నెక్కుడుగా కోర్టునకుఁబోరు. ఇట్లు మిగిలిన కాలమంతయు గ్రంథపఠనమునందును, మామిడితోటల కృషియందును వినియోగించిరి.

తనసమయములకు విరుద్ధములైన కేసులు వచ్చినయెడల, జిత్తూరులోనుండు గోపాలాచార్యులు, అరుణాచలమొదలి, శ్రీనివాసాచార్యులు మొదలగు వకీళ్లదగ్గఱకుఁ బొమ్మని కక్షిదారులఁ బంపివేయుచుండిరి.

తనవలెనే వకీలువృత్తిలోఁ బ్రథమగణ్యుడుగా నుండినవాడు సరసింగరావు. కక్షికొకరైనఁ బ్రతికక్షికొకరుగా నిలిచి వీరిద్వరు వాదముచేయుచుందురు. తనపార్టీలనందఱను గట్టమంచికిబోయి రాజీ

చేసికొనుడని నరసింగరావు విపరీతభాషలతోఁ దలకెక్కునట్లు బోధ చేయుటచేతను, సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డిగారి నధర్మప్రవర్తనము లోకప్రసిద్ధిగ నుండుటచేతను, నాతండ్రిగారు పట్టిన కేసులలో నూటికిఁ దొంబదివంతు వారిచేతనే రాజీకాబడి యువసంహృతములౌను.

జిల్లాలో గొప్పగొప్ప యాస్తులవిభాగములకుఁ గోర్టువారును గక్షి దార్లును గలిసి నాతండ్రిగారినే పంచాయితీదారు (Arbitrator) గాఁ గోరుకొనుచుండిరి. వీరి మరణవర్యంతము నింక నెవ్వరికి నీగార వము లభించినదికాదు. తాను చావుపడకలో నున్నప్పుడునైతము, ప్తాళై గారు, చెంగమనాయుఁడుగారి యెదులక్షుల యాస్తిని గొడుకులకు నిర్వివాదమగురీతిని బంచిపెట్టుటయగాక, వారి సమ్మతిమై మిడిల్ స్కూలు నొకదానిని నగరములో స్థాపించి మాన్యముల నేర్పఱచిరి.

తనకక్షి దార్లవల్లఁ దానుచూపు వర్తనమును అనన్యనదృశ్యము. పైని చూపఁబడిన విశేషములనుబట్టి వీరియొద్దకు వచ్చువారు చాల మంచివారుగా నుండువారే కాని, యల్పులుగారనుట స్పష్టము. మాయింటిలో భోజనము చేయఁగలవారెల్లరు మాయఁజిఘలుగానే యెన్నినాళ్లైనను నరే, యెన్ని పర్యాయములైనను నరే యుండవలయును. కాళహస్తికార్యేటి నగరమురాజులు, లాడ్ కృష్ణదాసుగారు, బ్రాహ్మణులు, మొదలగువారికి సిబ్బందితో ఊడనత్రములో నన్ని సౌకర్యములు నడిపి మాతండ్రిగారే యజిఘలనువలె నన్తానింతురు. ఇది చాల పెద్దధర్మశాల. ఇప్పుడీనత్రము వాడువారులేక శిథిలమైపోయినది.

రెండవది క్రమమైనఫీజునుమాత్రము గ్రహించుట. చిత్తూరులోఁ బూర్వమగ్ర గణ్యులుగా నుండినవారు కోటావారు; వైశ్యులు. ఆయింటివారు మాతండ్రియొక్క ధర్మగుణములఁగూర్చి నాతోఁ బ్రసంగించెడివారు. ఒకానొకప్పుడు నాతండ్రిగారు కష్టపడి వారికి నైదువేల రూపాయలు చెల్లునట్లుచేసిరి. వారు సంతోషపడి యధిక

మగు ఫీజు నీయరాగాఁ “క్రమవేతనముకంటె నెక్కువగాఁ
గైకొన్నచో నది భిక్షముతో నమానము. నిజమైన వకీలు బిచ్చ
గాఁడు కాఁడు. ఆర్జితమునకంటె నెక్కువ పుచ్చుకొన” నని నిరాక
రించిరి.

మూడవది బలాధ్యులచేత హింసింపబడు బీదలకు నుచిత
ముగా సహాయముచేయుట. ఈ తరగతికిఁ జేరినవాడే పూర్వము
పేర్కొనఁబడిన కృష్ణపాశ్యం జమిందారు. పాలివా రన్యాయముచేసే
యీ జమిందారుని నిల్లు వెడలఁగొట్టగా నా తండ్రియే, యిది దేం
డ్లన్ని ఖర్చులు భరించి కేసు జయించి, వారిభాగము వారి కిప్పించుటయ
గాక, ఫీజు పుచ్చుకొనలేదు. 1923 వ సంవత్సరపు టెలక్షనులో నన్నుఁ
జూచునప్పటికా జమిందారు చాల వయస్సుచెల్లిన ముసలాయన.
అట్లుండియు నూ రేగింపుగా నన్నును కోటిగారి రంగయ్యశెట్టిని నింటికిఁ
బిలుచుకొనిపోయి తానే న్యహస్తముతో వడ్డించి, “మీ తండ్రి పెట్టిన
భిక్ష నాయనా! నీకుండెడుసొంత మీయింటిలో నాకు లే”దని చెప్పి
“నీ కెవరైన వోట్లీ మకున్న దల పగులకొట్టెను, భయపడనద్దులే.
నుబ్బారెడ్డికొడుకునకులేని వోట్లిం కెవ్వరికని పరమానందభరితునిజేసి
నన్ను సాగనంపెను.

ఇంకఁ గక్షి దార్లుగ పచ్చినవారెల్ల స్నేహితులుగ నిలిచిరిని
వేఱుగఁ జెప్పవలయునా? మా తండ్రికి లభించినంత స్నేహితసాపద
యెవ్వరికి నుండదు.

లాడ్ కృష్ణదాసు, ఆనరెబిల్ పాలవాయి రంగయ్యనాయుడు
మున్నగు ఘనులను బేర్కొనఁబూనిన నాత్మప్రశంసగ నుండునేమో?
ఆత్మప్రశంస యాత్మహత్యకుఁ దుల్యము. కావున సామాన్యులను గొం
దఱును నిదర్శనప్రాయముగఁ బేర్కొనెదను. (1) అరికెలవాడి ముని
సామిరెడ్డి:—వీరి యభ్యంజనస్నానము పిల్లవాండ్రమయిన మాకు

నాశ్చర్యము గలిగించునది. వ్రేలుపెట్టిన ఖతుక్కని తునుగఁజేయు నంతటి వేడినూనె, సుద్ధరణితో ఎత్తికొని తలమీఁదఁ బోసికొనుచు నొక్క గంటసేపు తలను దేహమును బట్టించుకొనుచుండెడివారు. స్నానమైనతోడనే రెండుగంటల నిద్ర. (2) నెమ్మిలి. వీరాసామిరెడ్డి: వీరింకను నజీవులై యున్నారు,* చాల మంచివారు. వీరికి భాస్కరుని, నన్నును జూడవలయునను నపేక్ష పెద్దది. మనుమఁడైన కుప్పసామి రెడ్డి ద్వారా పదింబదిగఁ దండ్రిపలె మమ్ము విచారించుచున్నారు. (3) కోటిగారి మునిసామిశెట్టిగారు: వీరి కాపురము తిరుపతి. మొట్ట మొదటఁ గక్షి దారుగా వీరు మా గృహప్రవేశముచేయుట నేనెఱుఁగుదును. కొంతకాలమునకు నా తల్లిదండ్రుల మిత్రమండలిలోఁ బ్రథములైరి. మా యక్కయొక్కయు, అన్నయొక్కయు, వివాహములు విచారణకర్తలుగ దగ్గఱనుండి నడపిరి. నన్నప్పడప్పుడు తిరుపతికిఁ బిలుచుకొనిపోవుచుండెడివారు. ఇట్లు స్నేహము బంధుత్వమునకంటె నెక్కుడుగ ముదిరియున్నను మా తండ్రియందలి భక్తి లేతకాలేదు. వీరు పేకాటయందుఁ జాల ప్రియులు. మా తండ్రిచే నది యష్టమవ్వ ననంబుగ నిరసింపఁబడుచున్నందున వారికిఁ దెలియకయ యా యాట నాడెడివారు. (4) చిత్తూరు, కాకర్ల రామయ్యశెట్టి: ఈయన మా తల్లిగారికి మంత్రియట్లు, పనియున్నను లేకున్నను, బ్రతిదినము మా యింటికివచ్చి గృహవిచారణచేసి కావలసిన సరకులఁ దీసి పంపెడివారు. వీరును కోటిగారి మునిసామిశెట్టియు నింటి పెత్తనగాండ్రు. నా తండ్రి గారు సాంసారికచింతలు పెట్టుకొనరు కావున, నిట్టి మిత్రుల సాహాయ్యముతోఁ మా తల్లిగారే గృహభారము నిర్వహించుచు వచ్చిరి. (5) స్నేహభావమున వీరందఱకును మిన్నయైనవారు మణియంసుబ్బయ్య యను బ్రాహ్మణులు. అరవవారు. మాయూరుచేరి కొన్నినం

* వీరును, వీరి మనుమఁడు కుప్పస్వామిరెడ్డియును ప్రకృతము స్వర్గవాసులు.

వత్సరములు మాజ్ఞాతులలో నొక్కనికీ బ్రతిగ మణియము పనిచేసిరి. పిమ్మట ప్రైవేటు వకీలుగాఁ గుదిరి మితశ్రమతోఁ దమకు కావలసినంత యార్జించుకొనుచు సుఖజీవనకళాకోవిదులై యుండిరి. వీరును వీరి భార్యయు నా తల్లిదండ్రులకఁ బ్రాణన్నహితులు. మా యింటినుండి కూరగాయలు మొదలగు సరకు వారియింటి కెగుమతి; వారియింటినుండి మంచి వంటలు, మా యింట దిగుమతి. ఆకారమున సుబ్బయ్యగా రేనుఁగు తలలేని విఘ్నేశ్వరులు. పొట్ట యల్లాసముతో నుబికి దూకులాడెడిది. చాల పెద్దది. భోజనప్రియులు. పాపము! ఇంకే చింతలేనివారు. భక్తి, భుక్తి, యివి రెండే వారి జన్మప్రపంచపు ధ్రువ నక్షత్రములు. ఒకనాఁడు మా తండ్రితో ముచ్చటించుచు “ఆ కలె క్టరు రెండువేలరూపాయలు తీస్తాఁడు. లాభమేమి? సుఖమేమి? నేను తినునంతవాఁడు తినగలడా? చెఱకుగడను గఱ కఱమని నమలి తినఁ గలను, నేను. ఈ వయస్సు! డబ్బుంటే యేమిఫలము? సుఖము నను భవించే శక్తి యథాక్రమముగ నుంటే గదా?” యని తమ జీవిత కళాసూత్రమును వెల్లడించిరి. ఆ సుబ్బయ్యవంటి నిష్కల్మషచిత్తుఁడు, విశాలహృదయుఁ డింకొకఁడుండఁడు. తన సంపాదన యెక్కువగాదు. అందులో నమ్మవా రెంతపొదుపుగ వాడినను దమకై మిగులునది తక్కువ. ఆ కొంచెమును ధారాళముగా దానముచేసి “శివ, శివ” యని నదా భగవన్నామ స్మరణ చేయుచు, దెల్లని జుబ్బ, తెల్ల తల గుడ్డ, యెఱ్ఱని గుమాల, తెల్లఘోవతి ధరించి మార్గములోనుండు విఘ్నేశ్వరునకు నమస్కరించి, యేదైన నేడు దేవుని దయవలనఁ గోర్టులో దొరుకునా యని చిత్తూరునకుఁ బోవుచుందురు. పిల్లల కందఁ జకును వారిని జూచినఁ బరమానందము.

విరియొక్కయు, మాతండ్రియొక్కయు, దైనందినచర్యలు ద్వంద్వసమానములు. ఉదయ మైదు గంటలకు లేచి, కాల్యకృత్యముల

దీర్చి, మణియము సుబ్బయ్యగారు వేదపారాయణము బిగ్గరగాఁ జేయుచు (వేదపారాయణమో కాదో నాకుఁ దెలియదు. ఏదో సంస్కృతభాషాఘోష) మాయింటి యరుగుమీఁద వచ్చి కూర్చుందురు. ఆ యరుగు నా తండ్రియొక్క పడకగదికి నమీవము. ఆ దీర్ఘరావములు చెవిని బడగానే సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డి లేచి యెట్టిని చిన్న దస్తుగుడ్డను (Duster cloth కాఁబోలు) దలకుఁజుట్టుకొని, జుబ్బను ధరించి వారితోఁగలిసి తాళకనంభావణలు చేయుచుఁ దోటకుఁ బోవుదురు. మాకుఁ దోట లనేకములు. దూరపుఁదోటలకు బండిలోఁ బ్రయాణము. దగ్గరవానికి నడక. సుమా రేడుగంటలవఱకుఁ దోటలోఁదిరిగి యేడున్నరగంటలకింటికి వత్తురు. పిమ్మట యయ్యగారిల్లు చేరుదురు. రెడ్డిగారు కచ్చేరీవనికి దిగుదురు. పదిగంటలకు భోజనము. ఆమీఁదఁ గోట్టనకుఁ బోకుండినచో విశ్రాంతి కొంతనేపు. పిమ్మట భారతభాగవతపఠనము. సాయంకాలము మఱల కచ్చేరి. రాత్రి యేడుగంటలకు భోజనము. తదుపరి యేవ్యహారచింతయుఁ గూడదు. భారతభాగవత పారాయణము. ఆ పారాయణమునకు మణియము సుబ్బయ్యగారు, కొళందరెడ్డిగారి తండ్రి రామయ్యగారు, అతిథులుగా నుండు కక్షిదార్లు, అందఱును సభగా సమావేశమగుదురు. కొంత వయస్సు వచ్చినవెనుకఁ బాఠకర్తవ్యము తఱచు నాపనిగా నుండెడిది. పండ్రెండు సంవత్సరముల వయస్సునకే భారతభాగవతముల నెక్కువ గజబిజిలేక చదువఁగలట్లు నాతండ్రి నన్నుఁ దేర్చిరి. తన తక్కిన కొడుకులకంటె నేనర్థజ్ఞానముతోఁ జదువువాఁడననియుఁ బదాది విభాగముల నస్వయసౌలభ్యము కలుగునట్లుచేయుదుననియు వారి వాత్సల్యజనితభ్రమ. చదువు పద్యములసంఖ్య కొంచమే; వానిపై నడచు వ్యాఖ్యానములు, వాగ్వాదములు మెండు. ముఖ్యముగా కొళందరెడ్డిగారి పెద్దనాయన, వెంకటసామిరెడ్డి, మాతండ్రి వేదాంత

ములు భారతములో లేవనియు, నాకాలము వారును బాగుగఁదిని కండక్రొవ్వెక్కి భోగపరాయణులుగానుండిరేకాని, శుష్కసన్యాసులు గారనియు, బెద్దకేకనువేయునపుడు మాకందఱకు నాపరానినవ్వుగా నుండెడిది. తక్కినవారు మాతండ్రిచెప్పినదే వేదమని యూఁకొట్టు వారు. మణియము సుబ్బయ్యగారు “అమితాహారమనేదిలేదు. కడుపు పట్టేదానికంటె నెవఁడెక్కువతినలేడుగదా! కాబట్టి యది తామనక్రియలలోఁ జేరదు.” అని తమకుఁ గావలసిన వికల్పసూత్రమును మాత్రము సమర్థింతురు. రామయ్యరెడ్డిగారు మాంసాహార ప్రియులు. వారి వాదమేమనఁగా “ఒక్క భీముఁడేగాదు, ధర్మరాజు కూడ మాంసము తినేవాఁడు. ఆకాలమున నందఱు తింటూవచ్చిరి. అది తింటేనేగాని నిజంగా హిందూధర్మంచెల్లదు. ఈయొక్క విషయం తప్ప తక్కినదంతా సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డి బోధించునట్లే” యని మాంసాహార నిషేధము సరిగాదందురు. రాత్రి తొమ్మిది తొమ్మిదిన్నర గంటలకు సభ ముగియును. వారివారి పడకలకు వారు పోవుదురు.

మామిడిపండ్లకాలములో నీధర్మవిచారణలతో ననుపానముగ మంచి మామిడిపండ్లనుగోసి తినుచు, వాని తారతమ్యచర్యలను నడుపుదురు. “ఒరే! ముట్టెలలోనుండేరుచి చెంపలలో లేదురా! చూడండి! ముట్టెను ఎట్లాతింటానో!” యని మామణియము సుబ్బయ్యగారు ముట్టెను జవులూరునట్లు చప్పరించుటయేకాదు, ఖటుక్కని కొఱకు టయుఁజూచి హర్షధ్వానములు చేయుచుంటిమి. మామిడివిత్తులను నాటితిమేని మొలకెత్తి, చెట్టయి, యెదాతేండ్లకుఁ గాయలుకాయును. ఈకాయలు విత్తుయొక్క తల్లిచెట్టు కాయలట్లుండవు. అందులకే విత్తువేయక యంటుగట్టవలసిన విధి. విత్తులనుండి యేవేవో నూతన రకములు గలుగును. ఇందులో నూటికిఁ దొంబదితొమ్మిది నిష్ప్రయో

జనములు. పరిపూర్ణమైన మామిడిపండుయొక్క సాముద్రికలక్షణము లివ్వి:—మంచిరంగు, పలుచని నున్ననితోలు, నారలేకుండుట, చిన్న ముట్టె, ఘనమును బిగువును నైనకండ, మంచివాసన, మంచిరుచి, ఆలస్యముగాఁ గాయ పక్వమునకువచ్చుట; అప్పుడే దానికి మంచి వెల. నాతండ్రికి డార్విన్ గారిచేఁ బ్రసిద్ధపఱుపఁబడిన “సహజవికృతి” న్యాయము (spontaneous variation) తెలియదు. వినియు నెఱుంగరు. అయినను సహజమైన వివేకమును బ్రయోగించి యాన్యాయముయొక్క ప్రయోగమును గ్రహించి, విత్తులనుండి మొలచెడు చెట్టులో నేదయిన నూతనఫలము వచ్చును గదా! అదృష్టముండిన మంచిక్రాంతజాతి యేల యుద్భవింపరాదు? అని వితర్కించి, పరీక్షార్థము విత్తులనునాటి, యాచెట్టు ఫలించువఱకు వేచియుండి, యాపండ్లను మాయూరినభలోఁ గోసి తిని, చర్చించి—ఈకార్యము నకు ప్రధానమంత్రి రామారెడ్డిగారు, వారుతప్ప నింకెవ్వరు నీనూతన సృష్టలను గోసి నివేదింపఁగా నేజూచి యుండలేదు—మంచిదని నిర్ణయింపఁబడినయెడల దానికి నామకరణముచేసి, యాచెట్టునుండి, యంటుకట్టి, యాజాతిని నిలుపుదురు; వ్యాప్తికిఁ దెత్తురు. తక్కిన వానిని నిర్మూలముచేయుదురు. ఇట్లనేకసంవత్సరములుగా నోషికతోఁ బరీక్షలునలిపి నాకుఁ దెలిసినమట్టునకు నైదు నూతనజాతులను సృష్టింపఁ గలిగిరి:—(1) రాజాపనందు:—కాయగుండ్రము, మల్లోవాకంటె రెండింతలుపెద్దది. మంచిరుచి. కాయపెద్దది. కాడనన్నము. కాని, కాయుట తక్కువ. గాలికి నిలుచుటకష్టము. నిలిచినకొన్నియుఁ బ్రశస్తములు. (2) రెడ్డిపనందు:—కాయపెద్దది. చర్మము ఘనమును, గడుసును. రంగు వికారము, అనాగరకము చూచుటకు—రుచిమంచిది. (3) రాబర్డుపనందు, కాలేటుపనందు:—గుండ్రములైన మేలిమిరకములు. (4) భోగంపనందు:—చూచుటకు మంచిరంగుతో నాణె

ముగా నుండును. రుచి మంచిదికాదు. వినోదార్థము కొన్నిచెట్లు మాత్రమే వేసిరి.

కోర్టునకుఁ బోక మిగిల్చినకాలమునంతను భారతభాగవతము లకు, మామిడితోటలకు వినియోగించి మా తండ్రిగారు, రెండింటను బ్రసిద్ధిజెందిరి.

మణియము సుబ్బయ్యగారు పార్శ్వవాయు వ్యాధిచే వీడితులై తమ దేశమునకుఁ బోవుట నా తండ్రికి శాశ్వత దుఃఖకారణమాయెను. వారు బ్రాహ్మణులు; మేము శూద్రులము. ఏభేదములేక సహ కుటుంబమట్లుంటిమి.

చిత్తూరులో నారాయణయ్యంగార్లు అను వైష్ణవబ్రాహ్మణులు పూర్వము డిప్టిక్యునిసిఫ్ గా నుండిరి. వారికిని మా తండ్రికిని సంపూర్ణమైన మైత్రి యుండెను. వారు చనిపోవునపుడు మా తండ్రిగారిని, దమ భార్య కనకమ్మకుఁ గూతురు కమలమ్మకు, గార్డియనుగా నియమించిరి. ఆ యిద్వరను మా తండ్రిగారు చెన్నపట్టణము ఎళుంబూరి లోనుంచి తమ మరణపర్యంతము వారికెట్టి కొదవయు లేకుండునట్లు తల్లిదండ్రులకంటె నెక్కువగా రక్షించిరి. వారికై సంవత్సరమునకు రెండుమార్లు పట్నమునకుఁ బోవుచుండిరి. వారు పోవుచప్పుడెల్ల నన్నును బిలుచుకొనిపోవుచుండిరి. ఒక్కొక్కప్పుడు మా యక్కయు వచ్చును. ఒకానొకప్పుడు కమలమ్మయు మా యక్క సుందరమ్మయుఁ దా ముండు గదిలోనికి నన్ను రావలదనఁగా బాల్యవిపరీతకోపినై కొరడాతో వారిద్దఱనుఁ గొట్టితిని. వారు మాతండ్రితోఁ జెప్పికొనిరి; కాని వారు నన్నేమియు ననలేదు. నేనెప్పుడు తండ్రితో నుండువాడను. వారికిని నా యందుఁ బ్రీతియెక్కువ. “ఘటికుడ” నను నభిమానము కూడ. కాబట్టి కనకమ్మగారు నన్ను “మంత్రి” యని కించిద్దేశనముగఁ బిలిచెడివారు. సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డి చనిపోయినపిమ్మట వారి వ్యవ

హారములలోఁ జాల చిక్కులు వచ్చినవి. నేను 1902 వ సంవత్సరములో కేంబ్రిడ్జికిఁ బోకముందు పెంపుడు నహాదరియైన కమలమ్మను జూచి నీమనుండి వచ్చినతోడనే నా సమీపముననే యామెకు గృహ మేర్పఱచి శక్తికొలదిఁ జూచుకొందునని నమ్మిక చెప్పి యోదార్చి పోయితిని. నా దురదృష్టవశాత్తూ ప్రీతికార్యమును జేయనిచ్చినదికాదు. నేను వచ్చుట కొక్కయేడు ముందుగనే కమలమ్మగారు మరణించిరి. ఆమెకుఁ బూర్వమే తల్లి కనకమ్మయుఁ దరలిపోయెను. ఆ బ్రాహ్మణ కుటుంబమునెడఁ బ్రీతియు గౌరవముఁ దాల్చి మేమెంతయో చేసితిమి గాని, మనసు కోరినంత సుఖము నేకూర్పఁజాలమైతిమి. మా యింటిలోని ప్రతి శుభకార్యమునకు వారు రానిది జరపనెంచము. వారి కష్ట సుఖములన్నియు మాయవిగా నెంచి మైత్రి నెఱవేర్చితిమి. చావుతో మాకు వియోగము సంభవించెనుగాని, మా యెవరివలనను ఆ మైత్రికి యొక్క క్షణమాత్రభంగమైన రాలేదు.

కట్టమంచి సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డికి దైవభక్తి యెక్కువ. దానితో పాటు ఛాందసములును.

ఫాటోగ్రాఫు తీయించుకొనిన నాయుఃక్షయకరమని తన పటమును దీయసీయలేదు. వీరివలెనే మా చిన్నాయన రంగారెడ్డియు నాకృతిపటమును దీయించుకొనకయ చనిపోయెను. ప్రతిబింబము తీయించిన బింబమునకు హానియఁట! మానాయనకు గుఱ్ఱముల నుంచుటయు నాక్షేపణీయము. ఆయోగము రాజులకేగాని యింకెవ్వరికిఁ దగదు. తన గ్రంథములో రెడ్లను పుడమితేడలని సంభావించి యున్నాఁడు. గుఱ్ఱములు కూడదనియు ప్రకటనయే! తానొంటెద్దు బండిలో నెన్నఁడును గూర్చుండఁడు. అది పాపము. మతే వాహనత్వము చెల్లుననఁగాఁ దెల్లని రెండెడ్లబండి. తన కనుకూలించురీతిని బెద్దవిల్లుబండిని గట్టించి దానికిఁ బెద్ద తెల్లని యెడ్లను రెంటిఁబూనించి

యందులో రాకపోకలుచేయుట వారి పద్ధతి. నాదత్తుతండ్రి రామ స్వామిరెడ్డికి గుట్టములమీఁద వ్యామోహమెక్కువ. నాకుఁ దెలిసి యొకదానివెనుక నొకటిగా మూఁడుగుట్టములఁ గొనెను. కొనినప్పు డెల్ల నన్న గారియొద్ద క్షమాపణార్థము కల్గనమాధానములు చెప్పు చుండును. మూఁడవగుట్టమును గొనినప్పుడు వేలూరులో (వారు వేలూరులో వకీలుగానుండిరి) ఇంజనీయరు తనకీనాముగా బలవంత పఱచి యిచ్చినాఁడని సమ్మోహనాస్త్రము వేసినాఁడు గాని, దాని వలనఁ బెద్దాయనకుఁ గోపము రెండింతలై నాయెదుటనే మాచిన్న నాయనను (అప్పటికి పిరి యేండ్ల వానిని) జెడఁదిట్టెను. ఈమంగళా శాసనములై నవెనుక మాచిన్న నాయనయును, నేనును మేడమీఁదికిఁ బోవుచుండగా నేనూరకయుండక చనువుచేతఁగలిగిన చాపల్యముమై “చిన్నాయనా! చిన్నాయనా! నిన్ను మా నాయన బాగాతిట్టినాఁడే” యని యంటిని. మా చిన్ననాయన నవ్వుచు “అవి తిట్లుకాదురా, తమాషామాటలు” అని త్రోసిపుచ్చెను. ఆకాలపు టన్నదమ్ముల సౌహార్దము నేఁడుకలదా?

రామస్వామిరెడ్డి రాజనగుణుఁడు. సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డికి సత్త్వగుణ మెట్లు ప్రధానమో తమ్మునికి రజోగుణమట్లు. వారికిని నాయందుఁ బ్రాణనమానమైన ప్రీతిగావున నప్పుడప్పుడు నా చదువెల్లవునను విచారణ లేకయ వేలూరునకుఁ బిలుచుకొనిపోయి మానములకొలఁది నుంచుకొనును. అక్కడ నాకు మితాయిపొట్లములేమి, బోగమువాండ్రు వచ్చి స్నానముచేయించి నయముగా నొప్పిలేని విధమునఁ దలదువ్వుట లేమి—చాల బాగుగ నుండునది కాలము! విరింజిపురము కోవెలకు మా చిన్ననాయన ముఖ్యధర్మకర్త. అక్కడకు వెళ్లి నప్పుడెల్ల బ్రాహ్మణ ఫలాహారములు, పసిబిడ్డగదాయని దేవదాసీగణముచేయు పరిచర్యలు మొదలగునవి దట్టముగాఁ బడుచుండెను. మా తండ్రికి విపరీతములు

తెలియుటతో వేలూరునకుఁ బంపుట మానివేసిరి. తొమ్మిదవసంవత్సర ప్రాయానంతర మీ రాజభోగములన్నియు నిలిచిపోయి నత్త్యగుణముల నభ్యసించవలసిన కర్తముఁజెందినవాఁడైనతని.

కవిత్వము మహాసాహసకార్యమని నాతండ్రికి భయము. ఒక విధముగఁజూచిన నిజమే! కాని వారికారణమువేరు. విషగణములు పడి యెవరికేచేటు వాటిల్లునో యనువెఱపు పెద్ద. తెనుఁగులో నాకుండు పాటవముఁజూచి వీఁడెప్పుడు కవిత్వరచనకుఁ బ్రారంభించి నాశనమగునోయని దిగులు చెందుచుండును. సాక్షాత్తు తనయొక్క కంఠస్వరముతోనే తాను జదివెడుమాడ్కినే భారతమును నేను జదువునప్పుడు పరమానందమును, నీతుంటరి కవిత్వమును మొదలువెట్టి యిల్లు గూల్చునోయను సంశయమును జనిపోవువఱకుఁ దాల్చియుండెను. కవిత్వమనఁగా మరణయోగములలో నొకటి!

ఇంక శకునములు మొదలగు పారంపర్యఛాందసములనంగతి చెప్పవలయునా? పిల్లి, కుక్క మొదలగు నన్ని జంతువులును, జ్యోతిశ్శాస్త్రములోని గ్రహములట్లు, మనుష్యజీవితము నాదేశించుచు శాసించుచు నిర్తాణమునకుఁ దెచ్చునవి. బ్రాహ్మణులు భూదేవతలు. ఎన్నితప్పు లెన్నిపాపములు నేసినను పూజనీయులే! “పంచాంగపుటయ్యవారు” జీవితయాత్రకు మార్గదర్శి; అనఁగాఁ ద్రోవచూపువాఁడు. “లగ్నాలు నిజమైతే ముండమోపు లెట్లయిరి” అని వేమన ప్రశ్న. అట్టిలగ్నములు నిజములుకావని నాతండ్రి సమాధానము!

దైవభక్తి, నత్త్యగుణము, వీరికి వెన్నతోవచ్చిన వరములు.

“ఉ. మ్రానను రాతనంగలదె మాంసము ప్రాణులమేనఁగాక య
మేనుల నొంచునట్లు తమమేనులసోకినమాత్ర నెట్లగున్
దానిఁ దలంపఁగావలదె తానదిమానిన హింసలన్నియున్
మానవెయంచు నుత్తముడు మాంసముమాను దయార్ద్రఁడై”

అని భారతమునవిని మాంసాహారముమానిన జీవహింసమాను
నని, దానిని విసర్జించెను. వీరికి ముందే మాతల్లి నారాయణమ్మ
వదలిపెట్టెను. వీరినిజూచి మాపినతండ్రులుఁ బిన్నమ్మలు నందఱు
శాశాహారవ్రతమును బూనిరి. మావేలూరి చిన్ననాయనమాత్రము
మఱుగుగాఁ గోడిగుడ్లు సకృత్తుగా నాషధముగాఁ దినెడువాఁడు.
ఔషధముగా మాంసము పుచ్చుకోవచ్చునని మాతండ్రియు నొప్పు
కొనుచుండెను, గాన నదివ్రతభంగముకాదు. సూర్యగ్రహణచంద్ర
గ్రహణాది పర్వదినములలో ననేకపర్యాయములు స్నానములు
చేసి పితృతర్పణములు విడిచి, భారతపారాయణము చేయుదురు.
అందును ముఖ్యముగా నారణ్యపర్వములోని తీర్థప్రశంసాఘట్టమును
దా నలసినప్పుడు నేను, నాగొంతుకీచైనప్పుడు దాను, ఇట్లు మార్చి
మార్చి చదివి పుణ్యమును బ్రోగుచేసితిమి. తల్లియైనజ్ఞానమ్మ (అనఁగా
మాయవ్య) చనిపోయినప్పుడు గోదానాదుల విశేషముగాఁజేసి బ్రాహ్మ
ణులకును దనకును మనస్తృప్తి కల్పించికొనెను. ఈశృప్తి కృత్రిమమో
యథార్థమో యెవరు నిర్ణయించగలరు? కట్టమంచి చిన్నయూరు.
దేవాలయములు మాత్రము మెండు. చోళులచేఁ బ్రతిష్ఠింపఁబడిన
శివాలయ మొక్కటి యున్నది. అది మిక్కిలియుఁబెద్దది. అందలి విగ్ర
హాదులు మనోహరములు. మణియము సుబ్బయ్యయు వీరును దఱుచు
సాయంకాలముల నచ్చట గడుపుచుందురు. ఆదేవళము శిథిలతకు
వచ్చుచుండుటఁజూచి మాతండ్రులు మువ్వరును, ఆస్తిలోనుండి పది
వేలరూపాయలు ఖర్చుపెట్టి గాలిగోపురముతక్కఁ దక్కినయన్ని భాగ
ములను సంపూర్ణముగా బాగుచేయించిరి. కొళందీశ్వరకామాక్షమ్మ
విగ్రహములను ధాన్యములోఁ బాతి పెట్టి, కట్టడపుఁగార్యము ముగింపు
నకు వచ్చినప్పుడు గంచినుండి వేదవేత్తలైన బ్రాహ్మణశ్రేణులను

రప్పించి, యజ్ఞములుచేయించి, పిమ్మట, దైవతముల నష్టబంధనాది కృత్యములతోఁ బునఃప్రతిష్ఠింపించిరి. ఈ కార్యము నిర్విఘ్నముగఁ గట్టమందిలో యథార్థబ్రాహ్మణుఁడను పేరువడసిన గురుకులము కుప్పయ్యగారి విచారణముక్రింద 1894 వ. సంవత్సరములో జరిగెను. ఆయజ్ఞశాలలోనే యొకానొక బ్రాహ్మణమిత్రుఁడు నన్నుఁజూచి “మీనాయనయొక్క పుణ్యము పరిపూర్ణమైనది. ఇంకవారు త్వరలోఁ గైలాసవదలి నందుదురు” అని గౌరవముతో గుఱిచెప్పెను. మఱు చటి సంవత్సరము డిశంబరు 6 వ తేదీని నాతండ్రిగారు స్వర్గస్థులైరి.

కంచినరద రాజస్వామినామాంకితమయిన విష్ణ్వలయ మొకటి యున్నది. మా యింటివారు శివమతమును పేరుగలవారుగాని, వీరు కొలువని దేవతలు లేరు. మాకు దేవతలందఱు సమానాదరణపాత్రులే. ఈ విష్ణువు గుడిని బాగుచేయ నారంభించిరిగాని కార్యమెక్కువగఁ గొనసాగకముందే విగతజీవులైనందున దానిని, చిన్ననాయన రంగారెడ్డిగారు నిర్వహించి ముక్కాలు ముప్పీసము పూర్తిచేసిరి. ఆ కొదవ తీర్చవలసిన భారము మాది.

1892 వ సంవత్సరమునందే, వేలూరు చిన్ననాయన రామ స్వామిరెడ్డిగారు, 42 సంవత్సరముల వయస్సునఁ జనిపోయిరి. వారు ధనసాహాయ్యము తప్ప నీదైవకైంకర్యములో నింకేదియుఁ జేయఁ జాలరైరి. 1895 సంవత్సరములో నాతండ్రిగారు మరణించిరి. అప్పుడు వారి వయస్సు ఏబది. కడగొట్టు చిన్ననాయన రంగారెడ్డి వష్టిపూర్తి ననుభవించి 1913 వ సంవత్సరములో దివంగతులైరి.

మాతండ్రిగారు శ్రీరామభజనమందిరమును స్థాపించిరి. శాస్త్రోక్తముగా లిఖింపఁబడిన పట మొకటి వారికిఁ గార్యేటినగరపురాజుగారిచ్చి సంభావించిరి. కొన్ని నెలలకు నా యన్నయైన నరసింహరెడ్డి జ్వర గ్రస్తుడయ్యెనట. ఆ పటమునకుఁ బూజయు నైవేద్యము లేనందున

నీ వ్యాధివచ్చెనని కుప్పనయ్యంగార్లు గుటిపలుకఁగాఁ, దత్క్షణమే భజనకేర్పాటు చేయునట్లు మ్రొక్కుకొని కొంతకాలమునకే గొప్ప మందిరమును గట్టించి శ్రీ సీతారాముల పట్టాభిషేకపటము నందు స్థాపించిరి. మా యూరిలోని పాతశాలయు నందే నడఁపఁబడుచున్నది. నేను బరీక్షలలో జయమునంది నపుడెల్ల విశేషనైవేద్యములతోఁ బూజచేయుటకునై రెండురూపాయ లిచ్చుచుందురు. ఊరిపిల్లల నందఱను జేర్చి వారికా తినునస్తువులనిచ్చి కృతకృత్యుడ నౌచునుంటిని.

తమ్ముడైన రామస్వామిరెడ్డి ద్వారమున నాగప్రతిష్ఠఁ జేయించెను. మఱియు విఘ్నేశ్వరుని గుడియొకటి కట్టించెను. దేవపూజలన్నియుఁ గ్రమముగా నడచునట్లు విచారించుకొనుచు మా గ్రామములో ఋజునర్తనము నుద్ధరించుచుండెను.

మా తండ్రిగారు ప్రచురించిన గ్రంథములు రెండు. భారతసారరత్నావళి, భాగవతసారముక్తావళి. సొంతకవనముపొంతఁ బోఁగూడదను నియమము దాల్చిన వారగుటవలన, నీ సంపుటికరణములతోఁ దృప్తిజెందిరి. ఈ గ్రంథముల ప్రాశస్త్యమును గుఱించి నేను జెప్పఁబూనుట నమంజనముగా నుండదు. ఆ పని పండితులకు నమర్పించుచున్నాను. సంప్రదాయానుసారముగాఁ బ్రధానసీతులని తోచినవానిని బ్రోగించేసి వర్గీకరించి భారతసారమును దొలుత 1885 వ సంవత్సరములోఁ బ్రచురించిరి. పిమ్మట మూడేండ్లకు భాగవతసారప్రకటన. భారతముయొక్క నిజమైన సార మేదియను సంశయము నానామహాగాఢ విమర్శనలకుఁ బ్రకృతము లక్ష్యమైయున్నది. అయినను జనబాహుళ్యమెయ్యది దానియొక్క నిజతత్త్వమని, సంప్రదాయానుగతిని, నెంచుచున్నదో దానిని సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డిగారు సంపూర్ణముగను, విశదముగను, వర్గీకరించి ప్రదర్శించినారు. భాగవతముయొక్క నిజమైన భావమును గుఱించిన యభిప్రాయభేదము లంతగా లేవు. కొందఱదైవత

పరముగను, మఱి కొందఱ టీతరదర్శనములపరముగను సమర్థించి యున్నారు; కాని యిదియే యా భేదముల పరిమితి.

నా తండ్రికి నద్వైతమే పరమసిద్ధాంతము. అయినను ద్వైత విశిష్టాద్వైతములు గూడ సత్యమును వహించిన వగుటయే కాక యావశ్యకములనియు వారి సమ్మిక. ప్రతియొక్కనియు నాత్మయొక్క పరిణామస్థితి ననుసరించి యన్నియుఁ గావలసినవే. కేవలత్వమునకు సంసిద్ధుడై యున్నవాని కద్వైతమే యనుకూలించు మతము. దానికంటెఁ దక్కువదశలలో నుండువారికిఁ దక్కిన మతము లనుకూలించును. త్రిమతములకు నీరీతినన్వయము గల్గించుట న్యాయమని నేను జెప్పఁ జాలను. భక్తి, జ్ఞానము, కర్మ, — యీ త్రికాండములకుఁ గల సంబంధములఁ గ్రహించుట యనఁగా తత్త్వశాస్త్రమథనము పరిపూర్ణముగాఁ జేసి యమృతమును బడయుట. న్యాయవాదిగా నున్నను, వివాదములన్నఁ జదిసి వెనుదీయునాతండ్రి, నిరాఘాటవిమర్శనవ్రతము నవలంబింపలేదు. ఏదో యొకరీతి నన్నింటిలో నీశ్వరుఁడున్నట్లే యన్నింటిలో సత్యమున్నదని సంధిమార్గమునుబూని యొకరిని నొప్పింపక తానొప్పుక తనజీవయాత్రఁ గడతేర్చుకొనెను. ఎట్లు విచారించిచూచినను నాతఁ డజాతశత్రువు.

కుప్పనయ్యంగారీగ్రంథములను నవరించినారని ముఖపత్రమున నున్నది. స్నేహభావముచేత వారిపేరున కా ప్రాముఖ్యము నొసంగిరే కాని వారెక్కువ యేమియుఁ జేయలేదు. అయినను, మాయూరిలోని ప్రసిద్ధాంధ్ర పండితులును, మాముత్రాత రామలింగారెడ్డిశిష్యులును, నగుటచే నహకర్షగా గ్రహింపఁబడుట సహజమేకదా!

నాముత్రాతయైన రామలింగారెడ్డియొక్క కృతులను ముద్రింపఁ గోరి 1889 వ సంవత్సరములో నాతండ్రి యెత్తి వ్రాయించ నారంభించెను. వారి కృతులలో ముఖ్యమైనది భాస్కరశతకము. అప్పుడు

పుట్టిన పుణ్యవశముచేత నా చిన్నతమ్ముడు, ఇప్పుడు డిప్టీకుమునిసిఫ్ గా నుండువాడు, భాస్కరనామధేయాంకితుం డయ్యెను. ఏకారణము చేతనో యా ముద్రణకార్యము నెఱవేఱినదికాదు. 1926 వ సంవత్సరమున నాభాస్కరుని సాహాయ్యముచే రామలింగారెడ్డి కృతులను నేను మదనపల్లెలో నచ్చువేయింపఁ గలిగితిని.

ఈ సంగ్రహ జీవితమును, నేను కుప్పనయ్యంగారి సర్వలక్షణ సార సంగ్రహమునకును, రామలింగారెడ్డి కృతులకును వ్రాసిన పీఠికలను జదివినయెడల మావంశచరిత్రమే కాక, పూర్వమున మాగ్రామవృత్త మేరీతి నుండెననుటయుఁ గలఁగన్న మాడ్కినైన గోచరింపకపోదు.

1895 వ సంవత్సరమున డిశంబరు 6 వ తేదీని నాతండ్రి కాల ధర్తముఁ జెందెను. నేనప్పుడు చెన్నపురిలో నుంటిని. ఆనరబిల్ రంగయ్య నాయుడుగారికిఁ దంతివార్తరాఁగాఁ గమలమ్మను, నన్నును బిలుచుకొని బయలువెడలిరి. నాదుఃఖమునకంటెఁ గమలమ్మయొక్క దుఃఖమే యెక్కువ. పాపము! ఆఁడుది. రక్షకులులేనిది. పుట్టిననాటఁ గోల యేచింతయు సోఁకకుండునట్లు కాపాడిన పెంపుడుతండ్రి చని పోయెఁగదా! నాకింకగతియేమని పనవి పనవి యేడ్చుచువచ్చెను. ఆనాఁడు రైలుబండి చిత్తూరుకగంట యాలస్యముగాఁ జేరినది. మేము వచ్చునరీకిఁ జిత్తూరినుండి కట్టమంచివఱకు జనులు గుంపులు గుంపులుగఁ జీమల బారులట్లుండిరి. నరసింగరావు, సుందరయ్య, వెంకయ్య, అరుణా చలమొదలి, దొరసామి మొదలి, మొదలయిన వక్త్రులు, వర్తకులు బంధువులు, బీదసాదలు, కోటిగారి మునిసామిసెట్టి మొదలయిన స్నేహితులందఱామహనీయుని యంత్యదర్శనార్థము తండ్రిపతండ్ ములుగఁ బరివేష్టించి కన్నుల నీరుఁగార్చుచుండిరి. దహనసంస్కారా నంతరము డిప్టీకుజెడ్డియైన “రాబర్టుసి నెల్” వచ్చి విచారించెను. ఒక నెలవఱకు మాయిల్లు సత్రముగానుండెను. మా జిల్లావారి గొప్పతన

మునకు నూచకమయిన యొక్క విషయమిట నల్పమైనను జెప్పక
తీరదు. కక్షి దారులెల్లరు మేముడుగకయ తామియవలసిన పైకమును
దామేతెచ్చి మాతల్లికి దేవుని ముడుపులట్లు చెల్లించిరి. దాదాపు
ముప్పదియేండ్లు దాటినవెనుక నేను ఎలక్ష్ న్ దండయాత్రకు వెడలఁగాఁ
గట్టమంచి నుబ్బారెడ్డికొడుకను ధ్వజమే యనాయానవిజయావహమై
నది. “తమ్ముఁ గపిధ్వజప్రభల యంధీభూతులం జేయవే” అను
మాడ్కి. నాకుఁ దెనుఁగున నుండు విద్య వారిశిన భిక్షయే కాని వేఱు
కాదు భారత భాగవతములను మనసులోనాటి, కాలక్రమమున విక
సనమునకు నచ్చునట్లుచేసిరి. రామాయణమునందు వారికి రక్తి లేశ
మాత్రము. ఏలవఁగా నది కథ; కావ్యము; వేదాంతవిచారణలు,
ధర్మాధర్మ ప్రసంగము లంతగాలేనిది. వారెంత చెప్పినను భాగవతము
యొక్క శైలి నాకంత రుచింపలేదు. వారి చావుపడకలో నారాయణ
కవచమును బదింబదిగఁ జదివితని. కాని, యందుఁ గవితాకళ న్యూన
మని కాఁబోలు, ఆ చిన్నవయస్సునఁ గూడ, మనసు తఱచు, భారతము
మీఁదనే ప్రసరించుచుండెడిది. భారతము పునఃపునః పారాయణము
చేయించి నాయందు వారు సాహిత్యరసజ్ఞతను బుట్టించిరి. అందు
చేతనే నాకవిత్వతత్త్వవిచారమును నాతండ్రి కంకితముచేయుచు నిట్లు
వ్రాసితిని :—

క. నాతండ్రి సుగుణమణి ఖని

శ్రోత్రియుఁ డురువైభవుండు సుబ్రహ్మణ్యం

డాతతగతి నాటిన వి

ద్యాతతుల ఫలంబుమీకు నభివేదింతున్.

తొలుదొల్త నేను రచించిన మునలమ్మ పురణములో

క. భారతభాగవతోజ్వల

వారిధిగతసారపద్యవరమణి చయమున్

హారాలు గట్టెనెవడా

సూరిని మజ్జనకుదలచి చూడుడు నన్ను.

అని వారి యాశ్రయము, నాప్రధానాశ్రయమంటిని. ఈపద్యము కూచిమంచి సోమసుందర కవిగారి ప్రశంస కనుకరణము. ఈ కవి నర్వేడిపాట్లమెంటులో గుమాస్తాగానుండి మాజిల్లాకువచ్చి మాయూరిలో మాయింట నొకదాననుంకి మాతండ్రిగారి కత్యంత మిత్రుడాయెను. వారికిని నర్వేసూపరింటెండెంటునకును భేదములు తటస్థించి నప్పుడు మాతండ్రి మాధ్యస్థము వహించి కుదిర్చెనట. ఆయన, భారతసారరత్నావళి ననుగ్రహించుచు నిట్లు వ్రాసెను.

మ. తతబోధాఖిలదీపితాఖిలమహాధర్మోర్తికోపేతభా

రతవార్ధింగల సారపద్యమణులన్ రత్నావళిం గూర్చెనీ

శ్రుతి తత్త్వజ్ఞుడు సూతుడో, శుకుడో, వ్యాసుండోగదే!

యంచుధీ

రత మిమ్మందురు కట్టమంచికులను బ్రహ్మణ్య పుణ్యాహ్వానా!!

ఒకా నొకప్పుడు భారతవ్యాఖ్యానరచనాచింతాబంధురహృదయుండనై యీ క్రింది వీతికాపద్యముల దలపోసితిని :—

క. ఘనమగు ప్రీతిం బెంచిన

తనయను నేధారవోసి ధన్యుడనయ్యున్

మునిగితి శోకార్ణవమున

మనసునకు నుఖములేని మందిరమయ్యెన్.

క. కానక భాషాకన్యం

బాని పునఃప్రీతి నింటముద్దుగనే ని

త్యాసందత్తకై నిలిపెద

నేనాడును జేయివిడిచి యేగద నన్నున్.

క. అని చింతాక్రాంతం బగు
మనసున ననుకొన్న మాడ్కి మహితగ్రంథం
బును జేయఁబూని భారత
మనూన శాంతప్రధానమగుటను మఱియున్.

క. శైలిని, వృత్తమున, నగా
ధాలోచనలన్ మహాద్భుతాఖిలవిధపా
త్రాళిప్రదర్శనంబున
భూలోకమునందు మొదటిపుస్తకమగుటన్.

క. నాతండ్రి కనారతమును
జేతో ముదమిచ్చినట్టి శిష్టచరిత్రం
బై తనరారుట మొదలగు
హేతువులం జేసి మనసునీడ్చిన దగుటన్.

క. దానికి నానేర్చిన వి
ద్యానిపుణతకొలఁదిఁ జేతు నాంధ్రంబున వ్యా
ఖ్యానము యథార్థనంవి
జ్ఞానవిధానముల నవ్యకళలేర్పడగన్.

అని ప్రతిసమయమునను నాతండ్రిని ధ్యానించుచుండుట నాసా
హిత్యమునకు నాతండ్రియ యధిదేవత.

ఈవ్యాసమును బెజవాడలో నుపక్రమించితినిగాని, నానాకారణ
సంజనితమైన చిత్తనైకల్యముకతనఁ దుదముట్టించనేరనైతిని. ఈనల
23 వ తేదీని బెజవాడవదలి నాయల్లుడైన ఎగ్జిక్యూటివ్ యింజనీయర్
రామలింగముగారి, ధవళేశ్వరములో గోదావరీతీరముననుండు నింటికి
వచ్చి చేరినతోడనే మనసు కొంతకుఁగొంతకుదిరి యెట్లో యిటువ్రాసి
ముగించితిని. దోషములు లోపములు మెండుగానున్నట్లు నామనస్సు
నన్ను బాధించెడిని. పాఠకుల యశాదార్యమే నాకు శరణ్యము.

ఈ గ్రంథముల నెత్తివ్రాసి మూలములతోఁ బోల్చిచూచి, చేయవలసిన దిద్దుబాటులుచేసి, సర్వవిధముల నిర్దుష్టములుగానొనర్చి, ముద్రణకార్యభారమును జయప్రదముగా నిర్వహించి, యనతికాలము లోన ప్రచురణస్థితికిఁ దెచ్చిన, సుప్రసిద్ధకవులును బండితులునయిన శ్రీశేషాద్రిరమణకవులయొక్క సాహాయ్యగౌరవమును శక్తికొలఁదిఁ బొగడఁగలనకాని యర్హతకొలఁదిఁ జేయఁజాలను. అట్టి విద్యావిశారదు లీకార్యమును సమర్థించుట నాతండ్రియొక్క సుకృతవిశేషము కాఁబోలు! సంచితపుణ్యములు సఫలములుగాక పోనేర్చునా?

శ్రీశేషాద్రిరమణకవులకు నాయొక్క ధన్యసూక్తులతోఁ గృతజ్ఞతాభివందనములను నిండుమనస్సుతో సమర్పించుచున్నాను.

వ ర ద రా జ శ త క ము

పీ తి క

ఈ గ్రంథమును రచించిన యామె చిత్తూరికిఁ గొంతదూరమున నుండు గుండ్లపల్లె యను గ్రామములో నివసించు నరసమ్మగారు. ఆమె నాకు అక్కవరుస. మా వంశములో నీ మహాత్మురాలి మించిన రూప వతిగాని, గుణవతిగాని యవతరించి యుండలేదని నా నమ్మకము. జీవిత మొక్కటి సుఖభాజనము కాకపోయినదిగాని, యింక నేకాదవయు నీమె యెఱుంగదు. సుఖమనఁగాఁ దనయొక్క సుఖము. గొప్పవారికి శోకమేగదా యీకలికాలములో భగవంతుఁడెచ్చెడు శుల్కము. చిన్న నాటనే భర్తకాలగోచరుఁడయ్యెను. ఆతనిపేరు అప్పాసామిరెడ్డి. వారి గ్రామము 'వల్లివేడు'. వారితమ్ములైన శ్రీ నరసింహరెడ్డిగారు చిత్తూరు జిల్లాలోని యగ్రగణ్యులలో నొకరు. ధనియనియు, దాతయనియు నమప్రసిద్ధి వడసినవారు. రెడ్డిజనసంఘమున కిరువదివేలరూప్యముల నిచ్చిరి. వారు నాయక్కయైన సుందరమ్మగారి భర్త. ఇట్లు సర్వవిధముల నాకత్యంతసమీపబంధువులైనందున నాపసితనమునుండియు శేనీగ్రంథకర్తని జక్కగా నెఱుంగుదును. ఆయమ్మను దర్శించినఁజాలును ; పూజించుట తప్పదు. ప్రేమించుట యంతకుముందే తప్పదు.

మా యింటిలోఁ బూర్వము మేనమామల యిండ్లకు బాలుర మైన మేమేఁటేటఁ బోవుట పద్ధతిగా నుండెను. ప్రతినంవత్సరమును అరగుండ, వావిల్ తోట, దామల్ చెఱువు, ఎల్లంపల్లె, వల్లివేడు, గుండ్ల పల్లె నొకచుట్టు వేసికొని వచ్చుచుంటిమి. పోయినప్పుడెల్లఁ బట్టంచు

పంచెలు, ఒక్కరూపాయి నాకు మామూలు సంభావన. ఇంక విందుల సంగతిఁ జెప్పఁబనిలేదు. కోళ్లు, పొట్టెళ్లు, గడ్డపెరుగు, ఇంటకాచిన నెయ్యి,—ఇత్యాదినై వేద్యము లీబాలరామలింగనికి యథేష్ఠముగ దొరకుచుండెను. కాలము మారినది; మేలుపడినది కాదు. ఆ నుఖములు, సాంగత్యములు, స్మరణమాత్రములైనవి; ఇంక ననుభవమునకు రాజాలపు.

గుండ్లపల్లెకుఁ బ్రయాణమనఁగా నదియొక పండుగ; తీర్థయాత్ర యనియుఁ జెప్పవచ్చును. మా “అమ్మాయమ్మ”-సరసమ్మగారియొక్క ముద్దుపేరు—మాకు భోజనముపెట్టుటతోఁ దృప్తిజెందువారు కారు. ఆమె నడతలు, పలుకులు మనస్సును వికసింపఁజేయునవి. మఱియు—ఇదియ, యనన్యసామాన్యమైన విందు—ఊకుడుకథలు చెప్పుటలో మిక్కిలి నేర్పరి. ప్రొద్దస్తమానమును నాపెను వంటముంటికిఁ బోసేయ కుండఁ గథలఁ జెప్పుమని నిర్బంధపఱచుచుండెడివాడను. రాత్రులలో నాపెనద్దనే పరుండి నిద్రవచ్చువఱకుఁ గథలు చెప్పుమని వినుచుంటిని. ఆపెనద్ద నేర్చుకొన్నవి నాకావయస్సున, 10, 12 సంవత్సరములపుడు, నూఱుకథలకంటె నెక్కువ వచ్చియుండెను! నూఱుకథలవాడనని మావారందఱు నన్ను మెచ్చుకొనుచుండిరి; నేనును ఈవిషయములో నహంభావములేనివాడనుగా నుండి యుండలేదు! బాల్య మహంకార ప్రధానమైన వయస్సుగదా! ఇప్పుడా కథలన్నియు మఱపునకు వచ్చినవి; జ్ఞప్తికి రావు! నా స్మృతిమాంద్యము దలఁచుకొనిన నాకే సిగ్గుగుచున్నది. మా “అమ్మాయమ్మ” గారెవ్వియు మఱచినట్లు కానము. కారణమేమనఁగాఁ దరతరములుగా నితరుల బిడ్డలనాదరించి పోషించుచుఁ గథలఁజెప్పుచుండును గాన. పరులకు నభేదబుద్ధితో మేలుచేయుచుండెదమేని, మనయొక్క యాత్మయు నిత్యశక్తిని, నిరంతరవికాసమును దాల్చినదిగా నుండుటకు నిదియొక నిదర్శనము గదా!

మానరసమ్మగారికి వైధవ్యదుఃఖము కొంతకుఁ గొంత తీటునను
 నుద్దేశముచే నాపె యన్నయైన సరసింహారెడ్డి యాపెకుఁ దనవల్ల
 నై నంతకొలది విద్యచెప్పించెను. విద్యతోడఁ జీట్లాడుటయుఁ జెప్పిం
 చెను. కాలహరణమునకు వలయు సామగ్రులు గలిగియుండుటయేకద
 చింతాపనోదనక్రియ. అయిన నీపెకు వచ్చినవిద్య గురువులయొక్క
 గాని పరులయొక్కగాని భిక్షగాదు. అది సహజపాండిత్యమునకుఁ జేరిన
 వరప్రసాదము. 13, 14 సంవత్సరముల కంతయు నాతండ్రిగారైన
 కట్టమంచి సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డి ప్రీతిప్రసాదముచేత నేనును దెనుఁగులో
 భారతభాగవతముల నించుమించుగ నర్థజ్ఞానముతోఁ జదువునంతటి
 వాడనైతిని. గుండలవల్లకుఁ బోయినప్పుడెల్ల నన్ను భారతమును జదువు
 మని అమ్మాయమ్మగారు వినుచుందురు. పద్యముల కర్థము చెప్పుమందురు.
 శంకలేక తప్పో యుప్పో యేదేనొక వ్యాఖ్యానముచేసి నాపాండిత్య
 మును నిలుపుకొనుచుంటిని. పూర్వము నాకామె ఊకుడుకతలుచెప్పి
 జ్ఞాపకశక్తిని, భావనాశక్తిని వృద్ధిపఱచెను. ఇప్పుడామెకుఁ గలిగిన
 ప్రతిఫలము భారతశ్రవణము.

ఆవయస్సుననే యాపెయందున్న గొప్ప శక్తియొకటి నాకు
 గోచరమయ్యెను. కవిత్వమునకుఁ బ్రధానబీజములలోఁ జెవియొక్కటి.
 కంటితోఁ జూచిచూచి, గణములను, యతులను, బ్రాసములను బరీక్షిం
 చుకొనుచు, బద్యములను వ్రాయునట్టి మూఢులు తఱుచుగా లేరు
 కాబోలు. పద్యమును జదువునప్పుడును, భావములోఁ దీర్చునప్పుడును
 శబ్దమునుబట్టియే యది సరిగానున్నదా లేదా యనుట, కవిత్వశక్తిగల
 వారికెల్లను నప్రయత్నముగ నిర్ణయమగును. ఆ కర్ణప్రభావము
 మానరసమ్మగారికి వెన్నతోవచ్చిన గుణము. అట్లుగుట పద్యముల
 ధోరణి, శయ్య, గణయతి ప్రాససరణి, మొదలగు పద్యలక్షణములను
 జెవిచేతనే గ్రహించినది. నాకుఁ దెలిసి యామె ఛందశ్శాస్త్రము

చదువలేదు. వ్యాకరణమును జదువలేదు. ఆశుష్క-పతనమును నేను గొంతవఱకు చేసియున్నాను. మాయక్కాదార్భాగ్యము సంభవించినట్లు కానము. శ్రుతిప్రమాణముతో సాహిత్యమును సాధించెను.

కవిత్వమునకు జీవకళ భావము. పద్యము శరీరమాత్రము. ఇట్టి యుదారచిత్తురాలికి భావములు తక్కువగానుండునా ;

చింతాపూరితమైన జీవితముగావునఁ బరమేశ్వరుఁడేతప్ప సింకెవ్వడు నాకు దిక్కను దీనత్వముతోడ భక్తియుఁబెరుగుట యేమి యాశ్చర్యము ! ఈ గ్రంథముయొక్క యాధారభావము భక్తి. అందును, అకృత్రిమ స్వభావము వహించెడు సహజమైన భక్తి. పాండిత్యము, తత్త్వపరిశోధనము, వేదవేదాంత విచారము మొదలగు కారణముల చేతఁ గొందఱకుఁ దటస్థించెడు జ్ఞానవాదము కాదు. మఱి మీరాబాయి, నక్కూబాయి, ఘోరాంకుంభార్ మొదలగువారిచేఁ బ్రకటింపఁబడిన హృదయముయొక్క యావేశము.

తనదుఃఖమును దానెట్లాడంబరములేక తిన్నని నూటిమాటలచే వ్యక్తపఱచెడునో చూడుఁడు :—

“సీ. జయరామ నేభువిజ జన్మమెత్తినదాది

తల్లిదండ్రులఁబాసి తల్లడిలితిఁ

బతితపావన బాలప్రాయంబునందునే

బతిసిఁగోల్పడి చాలఁ బాటుపడితి,

నమరవందితనిన్న నర్చించనేరక

యన్నల బాసినే నధమనైతి,

నిన్నియు నెడఁబాసి నిన్ను నేమఱవక

ధైర్యంబుతోనుండి ధన్యనైతి,

గీ. నెన్నికష్టంబులుండిన నెపుడుమిమ్ముఁ

దలఁచువారల పాపముల్ తొలఁగుటరుదె ?”

ఈమె యన్నలిరువురు మంచివయస్సున మరణించిరి.

భక్తులు సొంతగాండ్రరీతి భగవంతునితో వాదాడి తిరస్కరింతురుగదా! చిన్నబిడ్డలు తల్లిదండ్రుల ముద్దుమాటలుగా గద్దించుమాడ్కి ఈ ముగ్ధభక్తి, యెంతసొంపుగా నున్నదో యీక్రింది పద్యమునఁ దెలియనగును. ఇది మూఢభక్తి కాదునుమా !

“ సీ. పక్షి వాహన ! లక్ష్మీ వక్షమందుండంగ

భిక్షమెత్తితివేల బిడియపడక !

పాలనంద్రపువెన్నఁ బంచిపెట్టెడునాఁడు

స్త్రీరూపమెత్తితి సిగ్గుపడక !

ధర జీవతతిఁబ్రోచు దొరవయ్యునడవుల

గోవులఁగాచితి కొంచెపడక !

గొల్లనెలంతల యిల్లులు దిరుగుచు

వెన్న మెక్కితిగదా ! వెలితిపడక !

గీ. యిట్టికారానివగుపను లిందిరేశ

యెట్టులానరించినావహో ! యెగ్గులేక ”

పెండ్లికార్యములలోఁ ‘దలుపుతీసే’ పాటలును ఈ నరనవివాదములకు నిదర్శనములు. ప్రణయకలహములును ఈ తరగతికిఁ జేరినవియ. భగవంతునితోఁ బ్రణయకలహములు పెట్టుకొని ఆదరపరిహాస వాక్యములఁ బ్రయోగించుట భక్తులకుఁగల హక్కులలో నొకటి.

ఈ శతకములో నీతిపద్యములున్నవి; దశావతార వర్ణనములున్నవి; రామాయణ భాగవత కథాసంగ్రహము లున్నవి; భారతము (నాకుఁ బ్రాణపదమైన గ్రంథము) యొక్క సురభి శీతల పవనము వ్యాపింపక పోలేదు. హిందూస్త్రీలకుఁ బ్రాణములకంటె నెక్కువయైన

పాతివ్రత్యాదిసాంసారికధర్మములున్నవి; జ్ఞానమార్గపద్యములున్నవి. ఇంక భక్తిమార్గపద్యములఁ దడవఁ బనిలేదు. అవి దట్టము.

తెనుఁగుదేశములో భక్తుల కెత్తివచ్చిన గ్రంథము భాగవతము. విషయమువారి కింపైనది. శైలియన్న దాసరివారి ఘంటానాదము వోలే లింగులింగని యుండునేమో! ఎట్లును భాగవతముయొక్క శైలిని యనుక్రమించుట యంతకష్టముకాదు. 'అంత' యనుట యేల నఁగా భారతముయొక్క శైలితోఁ బోల్చిన యెడలనని. దీనికి నిదర్శనముగాను, ఈమె స్వీయచరిత్రసంబంధిగాను నుండు రెండుపద్యముల నిట నుదాహరించుచున్నాను.

“సీ. అత్తమామలమాట కడ్డమాడని కాంత

కాంతయే రతనాలదొంతిగాని!

బావమఱుదులకు బదులువల్కని బాల

బాలయే యది విరిగోలగాని!

పతిసేవ కెన్నండుఁ బ్రాలుమాలని యింతి

యింతియే యది పూలబంతిగాని!

పతిబంధువులఁ బ్రేమ భావించెడు నతివ

యతివయే యవరంజిప్రతిమగాని!

గీ. ఇట్టి సద్భుద్ధిగలిగిన యింతితోడఁ

గూడుకొన్నట్టి పతికి వైకుంఠమదియె.

సీ. తల్లిదండ్రులమాటఁ దగవినకుండినఁ

కూతురేయది వెట్టికోఁతిగాక!

అన్నదమ్ములతోడ నైకమత్యము లేని

కూతురే యది వెట్టికోఁతిగాక!

మాటకు మాతాడి మంకుచేష్టలు చేయు

కూతురే యది వెట్టికోఁతిగాక!

కనుసన్నతోఁ బనుల్ గావింప కుండినఁ

గూఁతురే యది వెట్టికోఁతిగాక !

యిట్టికూఁతుల నొరులకునిచ్చి తల్లి

యత్తగారిది తప్పనియసఁగనేల !

మిక్కిలి జాలిపుట్టించెడి యీ పద్యమును గమనింపుఁడు.

సీ. అవనిలో నావంటి యాఁడుజన్మముకంటె

బండగానడవిలో నుండవచ్చు !

బుడమిలో నావంటిపొలఁతి జన్మముకంటె

గుట్టపైఁ జెట్టుగాఁ బుట్టవచ్చు !

వసుధలో నావంటి వనితజన్మము కంటె

వనములో మృగముగాఁ దనరవచ్చు !

క్షీతిలోన నావంటి యతిజన్మము కంటె

జెట్టుపైఁ బిట్టగాఁ జెలఁగవచ్చు !

నిట్టి సంసారవారాసి నిముడుకంటె

సీఠలంబున గఱికయై నెగడవచ్చు.

రెడ్లకులములోఁ బుట్టినవారికి వేమనయొక్క గాలి కొంతయైనఁ

దగులకయుండునా !

వారియొక్క బోధతో నన్వయము చెందిన మాటలు కొన్ని

యున్నవి.

సీ. కాళికిఁ బోవఁగాఁ, గర్తంబు తీటునా

కాళికిఁబోవవే కాకులెపుడు !

జలములఁగ్రుంక, రాజాలునా మోక్షంబు

జలముల నుండవే జలచరములు !

తపముచేఁ దనువును దపియింప ఫలమౌనె !

తలక్రిందు వ్రేలవే ధరఖగములు !

ననబిలంబున నుండ వశుడౌన దేవుండు ?

బిలము లందుండ వే యెలుకలెప్పుడు !

ఇట్టి కష్టమూ విద్యల నెల్లవిడిచి

బుద్ధినీయందు నిలిపినఁ బొందుముక్తి.

సీ. ఒరులపై శత్రుత్వ ముంచకుండినఁజాలు

నుపవాసములు నిత్యముండినట్లు

పరులమనసు నొవ్వఁ బల్కుకుండినఁజాలు

జతురత వేదముల్ చదివినట్లు

ఇతరుల సామ్య శ్రయించకుండినఁజాలు

నోషితోధర్మ మొనఁగినట్లు

వారు వీరని పర్వవాఱకుండినఁజాలు

దివ్యతీర్థములకుఁ దిరిగినట్లు

చాడిమాటల నొకరిపై సాహసమునఁ

బెట్టకుండినఁ జాల్ గుడుల్ గట్టినట్లు.

ఇట్టి జ్ఞానమార్గమునకు శాస్త్రపఠనమునకు సంబంధములేదు.

ఇది ప్రతియొక్కఁడు తనంతటఁదానే చేసికొనఁజాలు విచారము.

“కులముచూడంగనేల నద్గుణముగలుగ”, “జ్ఞానులజ్ఞాను లొకలీలఁ

బూనియున్న, నేమి? మహిమవలన వారలెఱుగఁబడరె?” “ఎట్టి

వారికి నొకనిండ పుట్టుచుండు ; నకల జనసమ్మతిగ నుండఁజాలు నెవఁడు?”

ఇట్టి రచనలనేకములున్నవి. అవి యన్నియు సామెతలై జన సామాన్యమునందు వ్యాపించుననుటకు సందేహము లేదు.

ఆంధ్రలోక గురువులలో వేమన మొదటివాఁడందుమేని, నుమతి రెండవవాఁడు.

“వనితకాభరణంబు పతిభక్తివెలయుట, ఇంటికాభరణంబు లెనయనుతులు” ఇత్యాది ‘నుమతి’ యొక్కయనుకరణములును నున్నవి.

ఇంతటి మంచిగ్రంథములో స్త్రీలప్రకృతి చెడ్డయని నూచిం
చెడు పద్యముండుట నాకు చింతగానున్నది. ఈదోషము వేమనయం
దును నున్నది; హిందువులయందెల్ల నున్నది; మనజాతి దోషముల
యందెల్ల నిది మిక్కిలియు ససహ్యమని నాయభిప్రాయము.

సీ. వనితలహృదయంబుఁ గనఁజాలకయె గాదె

త్ర్యంబకుండాగంగఁ దలనుదాల్యై

గాంతలమర్మముల్ కానరాకయెగాదె

పడఁతివాక్కుననుంచెఁ బద్మభవుఁడు

అతివలచిత్తంబు లరయఁజాలకకాదె

యరమున శ్రీలక్ష్మీనుంచెహరియు

నింతులభావంబు నెఱుంగఁజాలకకాదె

నతి సరుంధతి వశిష్ఠమునిగాచె

నెంతపతిభక్తిగలిగిన నింతివిభుఁడు

చెంతనుంచుట ధర్మంబునృప్తిలోన.

అయినను స్త్రీలు స్త్రీలను నిందించుకొన్నఁ గొడవలేదు
కాఁబోలు. పురుషులైన సీసనాథఁధర్మమును వదలినమేలు.

ఇంక నేనెక్కువగ సీశతకమునుగుఱించి ప్రస్తావించెను. ఇప్పటికే
యీషీతిక నేననుకొన్న దానికంటె దీర్ఘమైనది. మా “అమ్మాయమ్మ”
గారియందలి ప్రీతియు భక్తియు దీనికి ముఖ్యహేతువులు. ఆయమ్మ
గారు చెప్పినట్లే దోషములెవ్వయైననున్న విబుధులు మన్నింతురుగాక.

మావంశమున కేదివచ్చినరానిండు, తెనుఁగుభాష యొక్కటి
మాత్ర మక్షయముగ నిలచియుండినఁ జాలును.

సర్వ లక్షణ సార సంగ్రహము

పీఠిక

ఈ గ్రంథమును రచించినవారు మా గ్రామమైన కట్టమంచికిఁ బురోహితులుగాఁ బూర్వముండిన శ్రేష్ఠులూరు కుప్పనయ్యంగార్లు. వీరి నామాంతరము శేషాచార్యులు. వీరు 1894 వ సంవత్సర ప్రాంతమున స్వర్గస్థులైరి. అప్పటికి వీరివయస్సు దాదాపు 85 ఏండ్లని ప్రసిద్ధి. వీరిని నేను స్వయముగఁ జిన్నప్పటినుండియు నెఱుఁగుదును. వీరివద్ద మూఁడేండ్లు హైస్కూలులో విద్య నేర్చుకొంటిని. అదియును గాక యొక యూరివారమైనందునను, మాయింటి పురోహితులు గనుకను, నా తండ్రిగారైన సుబ్రహ్మణ్యరెడ్డిగారికి నేహితులు గావుటను, వారి యింటికి మా యింటికి రాకపోకలు బహుళముగా జరుగుచున్నందునను, బుట్టిన నాఁటఁగోలె వారి నెఱుఁగుదుననుట, నిజస్థితి. నాకు నామకరణమును జేసినవారీ కుప్పనయ్యంగార్లే యని నా తల్లిదండ్రులు నాతో నుడివెడివారు.

వారియింటికి మా యింటికిఁగల సంబంధము ప్రచురణపాత్రము. నా ముత్తాతగారు కట్టమంచి రామలింగారెడ్డి. నా ఫాల పట్టిక యందలి యొకానొక చిహ్నము భావిపాండిత్య సూచకమని గ్రహించి కుప్పనయ్యంగార్లు నా ముత్తాతపేరు నాకిడిరట!!

నా ముత్తాతగారు గొప్పవిద్వాంసులు. సంస్కృతాంధ్రముల రెంటును ప్రగల్భులు. కవులు. వారు రచించిన భాస్కరశతకాది కృతులను మదనపల్లెలో నా తమ్ముడైన భాస్కరరెడ్డియొక్క తనికీక్రింద

ముద్రింపించుచున్నవాడను. ఈ రామలింగారెడ్డిగారు కుప్పనయ్యంగార్లకు సంస్కృతాంధ్రవిద్యలను, గొనరుగ జ్యోతిషమును బోధించిన గురువులు. కుప్పనయ్యంగారియొక్క సంతతి యల్పాయుష్యమై గతించినందున, నేనాయింటివారి కెవ్వరికిని గురువునగుట తటస్థించినదికాదు. లేకున్న నాయందు గుణములేకున్నను నాచారము ప్రకారమాకార్యము నడచినట్లు పురాణము గల్పింపఁబడియుండును.

ఒకానొకప్పుడు నేను రెండవఘరములోఁ జదువుచుండిన కాలమున సహపాఠియైన బ్రాహ్మణబాలకుఁ డొక్కఁడు రెడ్డివంశమును హేళనము చేయుచు మా జిల్లాలో వాడుకగా నుండు “రెడ్డిమడ్డి, సారాయిబుడ్డి” యను సిందావాక్యమును బహిరంగముగ నుడివెను. పాలనుడనగుట, నేను పంతులవారితోఁ జెప్పితిని. కుప్పనయ్యంగార్లగ్రహపరవశులై యీ కాలపు టనాచారపూరితులైన బ్రాహ్మణులను జెడఁదిట్టి మా యింటియొక్క సంప్రదాయమును వెల్లడించుచు, దమగురువులైన మా ముత్తాతగారి స్తుతిని దీర్ఘముగఁజేసి, తనయొక్క గురువుకులమును దూలనాడినందులకు శ్రీనివాసాచారిని అనరాని మాటలనిరి. ఆ సందర్భములో నీ సంగతిని దెలిపిరి :—ఒకానొకప్పుడు గొప్ప వానలు కురిసి మళ్లన్నియు రొంపిగా నున్నకాలమునఁ దాను బురదలో దిగఁబడి కాల్లెత్తఁజాలక చిక్కువడి యుండఁగా గురువులు రామలింగారెడ్డిగారు గనిమమీఁదఁ బోవుచుండుటఁ జూచి సాహాయ్యము చేయరమ్మని ప్రార్థించిరట. ఆ తొందరలోఁ బ్రార్థన వ్యాకరణవిరుద్ధమైన వాక్యముగా నున్నందున, మా తాతగారు కోపగించుకొని, దానిని దిద్ది పునశ్చరణచేసిననే కాని సహాయము చేయనని భీష్మించుకొనఁగాఁ గుప్పనయ్యంగార్ల ఊమావణవేడి సంస్కరించి వల్లించిరట. ఆ నాటి శిక్షాక్రమములు నేడు చెల్లకుండుట చూడఁగాఁ గలియుగమే మేలనిపించెడు.

మాయవ్యగారైన జ్ఞానమ్మగారు చనిపోయినప్పుడు మాయింట గోదానముగ్రహించి, కుప్పనయ్యంగార్లు చాలసేపు మమ్మెల్లర నోదార్పుట నిన్ననడచిన వృత్తమట్లు నాస్తృతిలో స్పష్టముగానున్నది.

మాతండ్రిగారు “భారతసార రత్నావళి,” “భాగవతసార ముక్తావళి” యను గ్రంథములఁ గ్రోడీకరించి ప్రచురించునప్పుడు కుప్పనయ్యంగార్లును దోడ్పడిరఁట. తోడ్పాటెక్కువగాకున్నను ఒక్కయూరి వారగుట, వీరు పరిష్కరించినట్లు మాతండ్రిగారు వ్రాసియున్నారు. పూర్వము గ్రామస్థు లవిభక్తకుటుంబము లట్లుండెడివారు. ఇప్పటివలె మన హిందూసంఘము విచ్ఛిన్నతఁ దాల్చి యుండలేదు.

కుప్పనయ్యంగారి కొక్కడే కుమారుఁడు, రంగస్వామి. అతఁ డిరువదియైదేండ్లకే చనిపోయెను. అతనికిఁ గొడుకొక్కడే కృష్ణసామి. అతఁడు దుర్బలశరీరి. అవివాహితుఁడై పదునారేండ్లకంతయుఁ గాలధర్తమునొందెను. ఇట్లుకుప్పనయ్యంగారిసంతతి నిశ్చేషమాయెను.

ఈ గ్రంథకర్త యిప్పటి సామాన్యపుఁ దెలుగుపండితులలో గణింపఁదగినవాఁడుకాఁడు. మంచిభూస్వామి. మంచియాదాయము తెచ్చెడు పౌరోహిత్యము వహించినవాఁడు. జ్యోతిర్విద్యావిశారదుఁ డనియుఁ బ్రసిద్ధిఁగాంచినందున నానాజనులు వీరినాశ్రయించుచుండెడి వారు. తనయింట నాకుఁదెలిసిన యిరువురు బాలురకు భోజనాది సత్కారములుచితముగ నడపి విద్యావ్యాసంగమున కానుకూల్యము లేర్పఱచియుండెను. అందొకఁ డైదుమైళ్లదూరములోని చెరుకూరు గ్రామవాసియగు కమ్మవంశస్థుఁడు. కట్టమంచికిఁ జిత్తూరునకు దూరము రమారమి యొక్కమైలు. స్కూలునకు రెండెద్దులబండిలోఁ బోవు వారు. నాతండ్రికిని రెండెద్దులబండి యాచారము. ఒంటెద్దుబండి నెక్కుట క్రూరమని, పాపమని వారిమతము. వీరిబండినిదోలువాఁడు వీరివలెనే మిక్కిలివృద్ధుడగు చిన్నయ్య యనుపల్లెవాఁడు. యజమానుఁ

డును బనివాడును నదా పరస్పరవాగ్యుద్ధము చేయుచుండెడివారు. అయినను వారికిండ్లరులయెడ ససాధారణమైన ప్రీతియుండెనని వేటుగఁ జెప్పవలెనా ?

కుప్పనయ్యంగార్ల యుపాధ్యాయత్వమువలె బ్రసిద్ధిపహించిన గురుత్వమును మాజిల్లాలలో నొక్క శ్రీతిరువేంగడసామినాయుడు గారు తప్ప నింకెవ్వరు గడించియుండలేదు. “చిత్తూరిపులి” యని బిరుదుగాంచిన తిరువేంగడసామినాయుడును, కుప్పనయ్యంగార్లను జనుల స్తరణలో నేటికిని బచ్చగఁ బదిలముగ నున్నారు. “నీ వేమి కుప్పనయ్యంగారా” యని యాక్షేపించినయెడల “అంత గొప్ప విద్వాంసుండవా” యని ప్రశ్నరూపమైన తిరస్కారము. “ఏమయ్యో, కుప్పనయ్యంగార్ల నలె మాట్లాడుచున్నావు” అని చెప్పిన సతిశయోక్తులు ముఖస్తుతులు బాగుగఁ గలిపి చందనమలదుచున్నావని భావము. వీరివద్ద నేర్చికొని స్కూలుపండితులైన వాఁనిసంఖ్య మిక్కిలియుఁ బెద్దది. నా మట్టుకు నా సాక్ష్యమిచ్చుచున్నాను. కుప్పనయ్యంగారును వారి యనంతరము పండితులుగా వచ్చిన వేంకటకృష్ణమాచార్యులును నేర్పిన దానికంటె నెక్కువ నేను కాలేజీకి వెళ్లిన తరువాత నేర్చుకోలేదు. అనఁగా కాలేజీపండితులు చెప్పలేదని కాదు—నేను నేర్చుకోలేదు. ఆ వచ్చిన దానితోనే నా భాషాయాత్రను గడపుచున్నాను.

వీరు దాదాపు 1886 వ సంవత్సరములో పింఛనుమీఁద నుద్యోగ నివృత్తిని గడించిరి. 1889 వ సంవత్సరములో సర్కారు హైస్కూలు నకుఁ బోటీగా “నేటివ్ హైస్కూలు” ను దాక్షిణాత్య బి. యే. లు మువ్వరు నెలకొల్పిరి. కుప్పనయ్యంగారి యొక్క యాకర్షణమాహాత్మ్యమును గ్రహించి, వారు వీరిని నేటివ్ హైస్కూలులో నాంధ్రోపాధ్యాయులుగా నియమించిరి. గవర్నమెంటు స్కూలు ఖాళీపడుట కారంభించెను. అది చూచి గవర్నమెంటువారు 1890 వ సంవత్సర

ములో వీరిని మఱల హైస్కూలులో నుపాధ్యాయులుగా గ్రహించిరి. వీరి రాకయు నేటివ్ హైస్కూలు పోకయు నేక కాలాంశములు.

అప్పుడు వీరి వయస్సు రమారమి 80 ఏండ్లని వదంతి. మిక్కిలి పొడుగైన మానిసి. దాదాపాటడుగుల పొడుగు. నిమ్మపండువంటి మనోహరమైన చాయ. శ్వేతవస్త్రము. పండ్లులేకున్నను ఉచ్చారణ స్పష్టముగ నుండును. గంభీరమైన కంఠనాదము. సాధారణముగ నేదైన నత్తరు పూసికొని క్లాసునకు వచ్చును. “ఏమండీ! మీ క్లాసు ఎంత మంచి వాసనగా నున్నది.” అని యొకప్పుడు నేను బాగడంగా “బాలు రారా! మాతృభాషయొక్క పరిమళము నుమండీ! మీ యింగ్లీషు... ..పోలే దుర్గంధపూరితము కాదు.” అని సింహము నవ్వునవ్వి నారు. వీరి మాటలనేకము లనభ్యములు. అయ్యు నెవరికిఁ గోపము రాదు.

వీరిక్లాసులో సింగ్లీషుమాటలే మాత్రము పలుకకూడదని యాజ్ఞ. ఎవరైనఁ దెలియక పలికిరో వారితిల్లియొక్క పాతివ్రత్యము నకు వచ్చిన భంగముఁ జెప్పరాదు. తాను మాత్ర మాగ్రహపరవశ త్వములో “On the bench” అని శిక్షించును. అదితప్ప వేరు ఇంగ్లీషుముక్క వీరు వాక్రుచ్చుట నే నెఱుంగను. “Home exercise” అనఁగూడదు. గై హికమనవలయును. “Dictation” అని పొర పాటునఁ జెప్పినయెడల మా కులస్త్రీలు కులటలగుట తప్పదు. ఉక్త లేఖనమని దానిపేరు. వారమునకు మూడుపర్యాయములు, పర్యాయమునకుఁ బదినిమిషముల చొప్పునఁ గఠినపదములకు ఉక్తలేఖనము వ్రాయించుట వారిపద్ధతి. అందు మాకుఁ బ్రాణకంటకములైన మాట లివ్వి. త్ర్యంబక శాస్త్రీ, అవాఙ్మననగోచరుడు; పయఃకాంతి; యశః పాళి; శత్రుఘ్నుడు; క ట (బండి తా రా విధవ) కంఠుడు; (కడు పులో నున్న ఉండే వత్తు తా రా, గాడ్డకొడకా) ఇత్యాదులు. వార

మున కొకపర్యాయము “గైహికము.” ఇంటిలో వ్యాసములు వ్రాసి చూపించువారి సంఖ్యయల్పము. పంతులవారి యాగ్రహమనల్పము.

వీరు హైస్కూలులోఁ బునఃప్రవేశము చేయునపుడు నేను మొదటిఫారములో విద్యార్థిని. వీరివద్ద నేఁ జనివిన మూఁడేండ్లయిన పిదపఁ బనినుండి పునర్నివృత్తి నవలంబించవలసిరి. ఆ మూఁడేండ్లు చదివినది యొక్క పుస్తకమే. నలోపాఖ్యానము. అయిన నెట్టిచదువు? వ్యుత్పత్త్యర్థములు, నానార్థములు, సంధులు, సమాసములు, వ్యాకరణము, ఛందస్సు, అలంకారములు మొదలగు విషయములన్నియు సర్వంకషముగ బోధించిరి. ఈ సర్వలక్షణసారములోని విషయములన్నియు నలోపాఖ్యానప్రయుక్తముగను సరసముగను మనమున నాటి వికసించునట్లుఁ జేసిరి.

కుప్పనయ్యంగార్లకుఁ దమ శిష్యులయందుఁ బ్రీతి యపరిమితము. తానుమాత్రము మమ్ముఁ జెడఁదిట్టనచ్చును. ఇంకెవ్వరు మా జోలికి రాఁగూడదు. ఇంకెవరివల్ల మాకే యిబ్బందియుఁ గలుగఁగూడదు. తుదను బరీక్షల క్రమములు సయితము మా యందుఁ జెల్లరావ.

ఆ కాలమున సాంవత్సరిక విచారణకు వచ్చువారు ‘మిల్టన్’ అను ఆంగ్లకవీశ్వరునకు వ్యాఖ్యానకర్తలైన ‘బ్రాడ్స్’ యను దొర. ఆతఁడును మిక్కిలి వృద్ధుఁడు. ఈ యిరువురి మునలివారికిని నొకరిభాష యొకఁకి డెలియకపోయినను సఖ్యము సంపూర్ణము. ఒకరినొకరు చూచి చిరునవ్వులు ప్రయోగించుకొందురు. ఇంతకంటె నెక్కువ సంబంధము వారి కసాధ్యమైన యీప్సితము. ఆ బ్రాడ్స్ దొరగారితోఁ దెనుఁగుక్లాసుల తనికీకి వచ్చువారు జానకిరామయ్య యను సబ్ అసిస్టెంటు ఇన్ స్పెక్టరు, బ్రాహ్మణుఁడు. తెనుఁగు తెలిసినట్లు నటించువాఁడు. జానకిరామయ్య యనిన మా కుప్పనయ్యంగారికి సరిపడదు.

“ ఏమండీ. శుద్ధవెధవ. ఓఅంటే నారాని...కొడుకు నాతరగతి పరీక్షించడమట. బాలులారా, ఆవెధవనుజూచి భయపడవద్దు. వాడు వ్యాకరణసూత్రాలనడుగును. మీకు తెలిస్తే తెనుగుసూత్రాలు చెప్పండి. మీకు తెలియకుంటే ఈ సంస్కృతసూత్రములలో మీకు అప్పుడు తట్టినదాని నేదైన నొక్కదానిని ధైర్యముగచెప్పి గంభీరముగా కూర్చోండి. జ్ఞప్తియున్నదా—కొడుకులారా. “అకస్సవణ్ణే దీర్ఘః”, “అదేఙ్గుణః” “వృద్ధిరాదైచ్ఛ” వల్లించండి. ఇంకా గట్టిగా వల్లించండి. బాగా జ్ఞప్తియున్నదా. ఏదైనచెప్పివేసి కూర్చోండి. నిలువబడి యుండకూడదు, తెలిసిందా—కొడుకులారా. ” ఈరీతిని రంగము సిద్ధముచేయఁబడియుండును. జానకిరామయ్యగారి ప్రవేశము. పాడుగు మానిసి. ఎట్టటిరంగు. జరీతలపాగా; గర్వపుఁజూపులు; అదలింపు మాటలు. వచ్చినదే వైయాకరణత్వము ప్రకటింపఁబూనును. “విచ్చెంగలువలు” సూత్రమేమి రాధాకృష్ణయ్య జెల్పిచెప్ప. ” రాధాకృష్ణయ్యకుఁ దెనుగులో శక్తి, రక్తి పూజ్యము. “అదేఙ్గుణః” అని కేకవేసి గుభాలున ప్రక్కనుండు బాలునిపైఁ గూర్చుండును. “ఎంత బాగా చెప్పినాడండీ! జవాబంటే అట్లుగదా నుండవలయును. ఆహా! ఆహా! సరియైనసూత్రము. సంస్కృతఫక్కిని చెప్పినాడు, చూచితిరా, జానకిరామయ్యగారూ! నాబాలునిధోరణి” అని కుప్పనయ్యంగారు జయధ్వానముచేసి బిగ్గరగానవ్వుదురు. పాపము, జానకిరామయ్య యేమిచేయఁగలఁడు! మహావిద్వాంసులు మెచ్చుకొనిరి. తనకా ‘తల’ యిది ‘తోక’ యిది యని తెలియదు. “అవునండీ. మీ బాలురు బాగా ఉత్తరమిచ్చుచున్నారు.” అని కొంతసేపు “అదేఙ్గుణః, వృద్ధిరాదైచ్ఛ, అకస్సవణ్ణే దీర్ఘః” ల నాలకించి యాందోళనచెంది వెళ్లుచుండెడివారు, జానకిరామయ్యగారు క్లాసు విడిచిపెట్టినదేచాలును,

మాపంతులవారి దుర్భాషాప్రయోగములు మామీఁద జడివాన కురిసినట్లు పడకపోవు.

పరీక్షాసమయములో వీరిని నూపరెంటుగాఁ బెట్టిరేని ప్రతి వాఁడెట్లు వ్రాయుచున్నాఁడో యని చూచి చూచి, సదుత్తరముల సలహాల విచ్చలవిడి వారిచెవిలో నూదుచుఁ దిరుగుచుందురు. చక్కగాఁ నుత్తరములు వ్రాయువాని కాగితములు తీసికొని మొద్దన్నల బల్ల మీఁద రహస్యముగాఁ బెట్టి, “నఖిలు త్వరలో కీయరా...కొడకా” యని సహాయము చేయుటయుఁ గలదు. ఈ విషయమై వీరితో నేపెండ్ మాష్టరును బోరాడి గెలువఁజాలఁజాయెను.

“ఏమండీ! వెధవపరీక్షలో నాబాలరు ఫెయిల్ అవుతూవుంటే నేనూరక చూచుకొని యుంటానా! యేమి? ప్యాసైన వెనుక వారిని దిద్దుకొంటాము.” ఉక్తలేఖనములో వచ్చుచిక్కులు :-ర, అ, లు, శ, న, లు “నేను మూఁడుమార్లు చదివితినంటే బండి ‘అ’, ‘శ’ వర్ణము...కొడుకులారా! మామూలు రెండుసార్లు చదివితినంటే సాధారణమైన ‘ర’ ‘న’ కారమున్ను, భద్రం, వెధవలారా!” అని నూత్రధారిత్యము చేయును. మా పేండ్ మాష్టరులలో నగ్రగణ్యులనఁ దగినవారు భాష్యం అయ్యంగార్లు; అరవాయన. శిక్షాద్ధతులలోఁ బారంగతుఁడు. మంచివాఁడు. మర్యాదాపరుఁడు. శిక్ష కొంతవఱకు కఠినము, సరళము కాదు. మే మెప్పుడైన శ్రమకోర్వఁజాలక యాట విడుపుదినము కోరి కుప్పనయ్యంగార్లతో మొఱపెట్టుకొంటిమేని, “అలాగే. రేపు సెలవిప్పిస్తాను.” అని చెప్పి తక్షణమే ఆ మఱునాఁడు మహావ్రతదినమనియు, బాలురకు సెలవిచ్చుట సంప్రదాయమనియు, పేండ్ మాష్టరు వారితోఁ జెప్పి ‘రజా’ గోరుదురు.. కుప్పనయ్యంగారి యందలి గౌరవభావమున, భాష్యమయ్యంగార్లు ముసిముసి నవ్వుతో నంగీకరింతురు. ఇట్టివి కుప్పనయ్యంగారి పక్షపాతలీలలు.

1893 వ సంవత్సరములోఁ బసినుండి పునర్నివృత్తిగాంచెరి. పాపము! అంత్యవర్షములు మనస్సుఖపూరితములు కాకపోయెను. జీవనమునకుఁ గట్ట మేమాత్రమును లేదుకాని, మనుమఁడు చచ్చుటవలన మతిభ్రమణము జటస్థించినది. నాతండ్రి మొదలగున్నేహితులు సఖులుగా నుండినను నృద్ధతకతమునను సంతాపక్షయముచేతను జిత్తము శిథిలమైన ట్లాకసంవత్సరముండెను. అప్పటికిని దమ దానధర్మముల నన్నింటిని యథార్థిగా నడిపెడివాఁడు. పిచ్చుట, 1894 వ సంవత్సర ప్రాంతమున గ్రామస్థులండఱు బరివేష్టించి పరిశేదన చెందుచుండఁగాఁ బరమపదసౌఖ్యమును స్వీకరించిరి.

వీరికిఁ బరవస్తు చిన్నయ్యనూరిగారితోఁ బరిచయముండెనని వదంతి.

వీరు రచించి ప్రకటించినది యీ “సర్వలక్షణసారసంగ్రహ” మొక్కటియ. దీని రచనలో, సింగ్లీషు విద్యను గడించినవారగు శ్రీ పరమాత్ముని సరసింహయ్యగారు తోడవడిరి. ఇందు సింగ్లీషు పదములు సంపూర్ణముగను, వర్గీకరణము, విషయానుక్రమణము కొంతమట్టునకును పరమాత్ముని సరసింహయ్యగారికిఁ జెందవలసిన ఋణమని తోచెడిని. గద్యరచననుగూర్చి చర్చించుచుండు వ్యాకరణములు మన భాషలో సంతగా లేవు. ఆ సకృత్ గ్రంథములనెల్ల కుప్పనయ్యంగారి “సర్వలక్షణసారసంగ్రహ” మాద్యము. వ్యాకరణమునకు వచనరచనా కళ సంబంధింపవారిలో వీరు ప్రథములు.

రెండు నెలల క్రిందట శ్రీ పరమాత్ముని సరసింహయ్యగారును స్వర్గస్థులైరి.

ఇది నిజముగా సర్వలక్షణసార సంగ్రహము. కూచిమంచి తిమ్మకవి గ్రంథమును వీరు చూచియైన వినియైన నుండనట్లున్నది. కావున గ్రంథముయొక్క నామకరణ మాకస్తికానుకరణము కాని,

వేటుకాదు. మొదటిఫారము మొదలు రమారమి బి. ఏ. వఱకు సతనీయమైన యీ సర్వంకషలక్షణగ్రంథమునుగూర్చి యెక్కవగా వ్రాయుట యనావశ్యకము.

ఈ గ్రంథము మొట్టమొదట ప్రచురింపఁబడినది నా పుట్టుటకు ముందు ! రెండవకూర్పు సయితము నాశైశవమునందే ప్రకటితమాయెను. పిమ్మట వేయఁబడినట్లు కానము. మూడేండ్ల క్రిందట వెదకి వెదకి, విచారించి, విచారించి, వేలూరిలో నొక ప్రతిని గనిపెట్టి సేకరించితిని. దానిని పునర్ముద్రితము చేయవలయునని కాలక్షేపము చేసినందులకు నాకే సిగ్గుచున్నది. ఇటీవల 'వేంకటరామ్' కంపెనీవారి పక్షమున వేలమూరి సత్యనారాయణగారు నన్నుఁ జూచుటకు రాఁగాఁ బూజాగ్రంథమువలె రక్షించుచుండిన దీని నిచ్చి ప్రచురింపుమని కోరితిని. వారును బండితులకుఁ జూపించి వారెల్ల రేకగ్రీవముగఁ బ్రచురణార్హమన్నందుపై నట్లు చేయఁదొడంగిరి. ముద్రణకుఁ బ్రారంభించినమీఁదట రెండు పత్రములు నష్టములై యుంట గోచరించెను. పిమ్మట నా బంధువులైన పూతలపట్టు శ్రీరాములురెడ్డిగారు, ప్రయాసతో సంపాదించిన యింకొక ప్రతి లభింపగా, నది మాకు గావలసినచోట్ల శిథిలమైయుండినను, బూరించుటకు సాధ్యమైయున్నందున, దానిని బట్టి, పోయిన పుటల విషయమును వ్రాయించి ముద్రణకార్యము నెఱవేఱునట్లు చేసితిమి.

దైవకృపచేతను, మిత్రుల సహాయముచేతను నాదోషములను నేను బ్రంగకుండ సన్నద్ధుఁబుణమును ఈమాత్రము తీర్చగలిగి నందులచే ధన్యుడను. ముమ్మాటికి ధన్యుడను.

భాషాఖండము

శ్రీ మంత్రి

ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రము

పీ ఠి క

ఆంధ్రవాఙ్మయమునకు నేడుగదా సరియైన చరిత్రము లభించినది. ఈభూషణమును జేకూర్చి మాతృభాషకు నూతనరాగమును గల్పించినవారు విద్వద్ద్రసికులైన వంగూరిసుబ్బారావుగారు. ఈకృతిచేదమకును మనముద్దులభాషకును గృతార్థతఁ బ్రతిపాదించుకొనిరి. మనయామోదమునకుఁ దీటుగు. మనస్సంతోషిని వారు వడయుదురేని వారికిమించిన సుఖజీవులుండరు.

ఈగ్రంథ మనమగ్రము. * హారము సంపూర్ణముగాఁ గట్టఁబడకున్నను, వేయఁబడియుండు ప్రతిరత్నమును నిక్కము, నిర్దోషము, అమూల్యము. రాశికంటె గుణముకదా ప్రధానము. రాశియు నిశముందు నమగ్రమగును. త్వరలో నీప్రారంభమును బూరించి వున ర్యావనయగు నాంధ్రభాషకుఁ గంతాభరణము వేయుదురని నాప్రార్థన.

కవులచరిత్రల ననేకులు మహనీయులు వ్రాసియున్నారు. కాని, యవి వాఙ్మయచరిత్రలు కావని నామనవి. భాషాచరిత్రకును, గవుల జీవితములకును సంబంధమున్నప్పటికిని నవిరెండును నొక్కటిగావు. మఱి భిన్నములు. కవుల చరిత్రముల వ్రాయుటలో శ్రీవీరేశలింగముగా రసాధారణప్రజ్ఞులు. వారికి మించినవారులేరు. వారిగ్రంథములయందుఁ జరిత్రతోధనయనఁగా ముఖ్యముగాఁ గాలశోధనయ.

* ఈగ్రంథము మొదటిభాగము మాత్రమే ప్రకటింపఁదలఁచినప్పు డిట్లు వ్రాసిరి. వారి యాజ్ఞానుసారము గ్రంథము పూర్ణముగనే ప్రకటించితిని. పం. సు.

కాలనిర్ణయము వారిప్రధానోద్దేశము. ఈరీతి జాతకములువ్రాయుట యనివార్యమైనను దానికిని జరిత్రరచనకును వ్యత్యాసమెక్కువ. చరిత్ర కారుని వివిధార్థములలోఁ గాలనిర్ణయమొక్కటి. అది సమస్తము గాదు. మఱి యేయంశములు ప్రధానములనఁగా, బరిణామముయొక్క ధోరణిని వర్ణించుట, దానియందలి ముఖ్యస్థితులకుండు పరస్పరసంబంధములను విశదీకరించుట, వివిధదశలను నిర్ణయించు హేతువులను, వాని నుండి ప్రభవిల్లు ఫలములను వివరించుట, ప్రకృతవిషయము—అనఁగా భాషాచరిత్రాదులు—వీరీతి, సాంఘిక, ఆర్థిక, రాజకీయాదిపరిస్థితులచే నిర్ణీతములో దానిని వ్యక్తపఱచుట, యివి మొదలైనవి. పురోహితు నట్లు జన్మనక్షత్రము నిరూపించినఁ జాలదు. సంఘముయొక్క యంగములయు, వ్యాపారములయు, దద్వికారాకారములయుఁ గారణముల నారసి, మార్పులన్నియు సహేతుకములనియు, సహజములనియు, నిర్ణయించి వ్యప్తినమష్టులకుఁగల సంబంధములనుజూపి చరితముయొక్క యైక్యమును బ్రకటించుట చారిత్రకుని కర్తవ్యము.

ఐక్యమనఁగా నిర్వికారస్థితిగాదు. కేవలత్వము కాలాధీనుల మైన మనయందుఁ జెల్లుభాగ్యముగాదు. పుట్టి పెరిగి చచ్చులోపల నెన్నియో మార్పులఁ జెందువాడయ్యును, మనుష్యుఁ డొక్కఁడుగ భావింపఁబడియెడిని. తాను నట్లే భావించును. దశదశకును భిన్నుడైన వేటొక్కఁడుగా గణింపఁబడఁడు. పదియేండ్లప్పుడు, ఇరువది సంవత్సరములనాఁడు, ఏఁబది వర్షముల వయస్సైన పిమ్మట, చర్యలు, భావములు, స్వభావము పెక్కువిధముల మాఱినవైనప్పటికిని బాత్రము భిన్నముకాదు. కావున నేకదా యిరువదియేండ్లప్పుడు చేసిన యప్పు నఱువదియేండ్లప్పుడైనఁ దీర్పవలయుననువిధి. “అప్పుదీసిన నాఁటికిని, నేఁటికిని నాప్రకృతి యెంతయో మాఱియున్నది. ఆనాఁటి తనమునకు నీనాఁటితనమునకును నేసామ్యములేదు. కాఁబట్టి యెవఁడో

యిరువదియేండ్ల మూఁడుచేసిన యప్పును ఈ యిరువదియేండ్ల సుజ్ఞాని యెందునకుఁ దీర్పవలయును” అని యెవ్వఁడైన వాదించిన, వానిని విచ్చిన్నచేతఁజూడని పిచ్చియాస్పత్రికిఁ బంపుదుము. కావున నైక్యమునకు నిర్వికారస్థితి ప్రధానముగాదు. వికారములున్నను నైక్యస్థితి పూసలలోని దారమట్టులుండఁగలదు.

హతాత్తుగ నున్నట్టులుండి యెవ్వఁడైనను “నేను దేవేంద్రుఁడను. లోకములన్నియు నాయధీనములు. నాయింటిలో వజ్రాయుధమున్నది. రంభాద్యవృనలు నృత్యమాడుచున్నారు. ఊరివారందఱావినోదమును జూచుటకురండి” యని కేకలు వేసిన, వాని నున్నత్తుఁడనియు నప్పుడు చేయుకార్యములకును బూర్వముచేసిన వానికిని జవాబుదారి కాఁడనియు వానిని దూరస్థుని జేయుదుము. దీనికిఁ గారణము వానియందలి మార్పు. సహజపరిణామమునకు విరుద్ధముగ నుండుట యనఁగా సకారణముగాకుండుట. ఇట్లనుటచేఁ బిచ్చియెత్తుటకుఁ గారణములులేవని యర్థముగాదు. మొదడు క్షీణించుట మొదలగు నుపాధులు దీనికిఁ గారణములు. మఱి యాచిత్తభ్రమచే నృజింపఁబడిన దేవేంద్రత్వము, రంభాదులు, మిథ్యలనుట.

మొత్తముమీఁద సకారణము, సహేతుకము, సహజము, అనునవి సమీపబాంధవ్యముగల తత్త్వములనియు, నవి కుదిరినచో వికారములున్నను భిన్నత్వముండదనియు, నిట్టి సవికారభిన్నతయ యైక్యమనుగుణమనియు గ్రహించితిమేని, ప్రకృతవిచారణకుఁ జాలును.

కావున దేశము, సంఘము, భాష, యిత్యాదుల చరిత్రవర్ణనమున, మార్పులకు నాధారభూతములగు హేతువులను, వానిచే నుద్భవించు ఫలములను వివరించి, యవస్థ లావశ్యకములనియు, సనిరోధములనియుఁ జూపితిమేని, పరిణామము విరుగుడులేదనియు స్వభావానుసారమనియుఁ, జూపినవారమగుదుము.

ఈ తత్త్వప్రదర్శనముచే గలుగు ప్రయోజనము లెవ్వియనిన:-
 ఐక్యమనునది స్థితియొక్క లక్షణములలో నొకటి. ప్రపంచమంతయుఁ
 గార్యకారణబద్ధము. మనము గుర్తించినను, గుర్తింపకున్నను అది
 నిత్యము. అకుంతితము. ఒక్కభగవంతుని కరుణారసముతప్ప నిర్హేతుక
 జాయమానములు ప్రపంచములో నహి. ఈయవర్గము విషయము
 నందును భక్తులసాక్ష్యముదప్ప నింకే ప్రబలసాక్ష్యము లేకయున్నది.
 అది యేమాత్రము నమ్మదగినదో నాకుఁదెలియదు. ఎట్లును నీకలి
 యుగములో దానిప్రచారము తఱుగుడువడినట్లు తోచెడిని. కాక
 యున్న, భక్తులతో నిండియుండు నీదేశము దురాచారమువలన
 క్షయము దాల్చినదయ్యు నేల యానిష్కారణకరుణను నాకర్షించి,
 యిన్ని శతాబ్దములుగ నుత్కృష్టస్థితికి రాకయున్నది? నిర్హేతుకజాయ
 మానమాహాత్మ్యముల నాశ్రయించి మనదోషముల మనము దిద్దికొన
 కుండుట మూఢమతము. ప్రకృతిలక్షణముల నరయుట శాస్త్రము
 యొక్క పని. అట్లగుట నీయైక్యతాగుణమును వివక్షించుట దాని
 ధర్మము. రెండవది—అన్ని మార్పులు, హేతువుల ననుసరించి వచ్చు
 చున్నవని దృఢముగా గ్రహించితిమేని ఛాందసములు నశించును.
 మంత్రములు మొదలగు బూటకములమీఁద బుద్ధిపోదు. ప్రతి
 యొక కార్యమునకును దదనుగుణమైన ఫల మనివార్యమని యెఱింగితి
 మేని కార్యోత్సాహము ప్రబలును. తద్వారమున సంస్కారములకుఁ
 బ్రారంభించి మనముక్తి మనశక్తిలోనిదగుట, దానిని గడింప
 యత్నింతుము. “కార్యకరణములకును హేతుఫలములకును సాంగ
 త్యములేదు. అంతయు దేవునిదయ” అని నమ్మువారు కార్యములు
 చేసేయు ఫలములు కలుగునో కలుగవో యనునందియము కలిగి
 యుందురుగానఁ బొరుషవంతులు గాఁజాలరు. మన దేశస్థులు బీషువడిన
 వారుగా నుండుటకు, నిర్హేతుకములు సాధ్యములను నమ్మకము మూల

కారణము. దీనివలె బారుషమును లోలోపలఁ దినివేసి జీవితము నిస్సారముచేయు చీడపురుగు వేటాకటిలేదు. కావున నింద్రజాలములు, నిర్హేతుకములు, నిష్కారణములు, అవ్యాజములు, ఆకస్మికములు, ప్రకృతియందు లేవనిగ్రహించుట పారుషోద్దీపకము. ఈన్యాయమును బ్రకటించుట మనుష్యులకును దేశమునకును శ్రేయోగారవదాయక మగుపని.

కవులయొక్క జీవితములమాత్రము పరిశీలించినచో భాషా సమష్టియొక్క చరిత్రము చక్కఁగా వేద్యముకాగలదు. వ్యష్టికంటె మొత్తముమీఁద సమష్టిప్రధానము. వాఙ్మయసర్వస్వము నేకసత్తుగాఁ గొని చరిత్రశోధనము చేసినవారిలో వంగూరి సుబ్బారావుగారు ప్రథములు. ఈ చరిత్రములోని విషయము లితరగ్రంథములలోఁ గన్పట్టినప్పటికిని గర్తగారిదృష్టియు నవిగూర్పఁబడిన తీరును వేఱు. దీనికి మార్గదర్శకములైన గ్రంథములు పాశ్చాత్యభాషలలో వేన వేలున్నవి. మనభాషయందు నాకవి యగోచరములు. ఇటీవల లూయిస్ రైస్ గారు వ్రాసిన కన్నడవాఙ్మయచరిత్రమును సుబ్బారావు గారు ప్రాతిపదికముగా ననుగమించి యున్నారు. రైసువంటి చారిత్రికా గ్రేసరుఁడు చూపినమార్గము సంభావ్యమని వేఱుగాఁ జెప్పవలయునా?

ఆంధ్రవాఙ్మయముయొక్క పరిణామమందలి దశలును, వాని హేతువులును నిందుఁ జక్కఁగాఁ జూపఁబడియున్నవి. ఈవిచారణలు తఱచు సంఘశాస్త్రమునకుఁ జెందినవిగాన నీకవిగారిదృష్టి, ప్రభుత్వములు మతములు మొదలగువాని నాక్రమించి, వానిచే గలిగిన ఫలములను విమర్శించి యున్నది. వాఙ్మయచరిత్రము సంఘశాస్త్ర సంబంధిగా వ్రాయబడియుండుట శ్లాఘనీయమైన విశేషము. అనేక స్థలముల సుబ్బారావుగారు నూతనయోజనలఁ బ్రయోగించి క్లిష్టార్థములకు నన్వయము నద్భుతభంగిఁ గల్పించియున్నారు. ఇవి మొత్తము

మీఁద వెట్టియూహలకుఁ జేరినవిగాక విమర్శనపద్ధతి ననుసరించిన దృఢనత్త్వములుగా నున్నవి. ఎన్నియో గ్రంథములఁ బరిశీలించి, పరిశోధనల నెన్నియోచేసి, యట్లు సేకరింపఁబడిన సామగ్రులఁ దేట తియ్యని విధమున నివేదించియున్నారు. శైలి రసవంతముగాను, స్పష్టముగాను నున్నది. వాఙ్మయచరిత్రరచనకుఁ గావలసిన గుణములన్నియుఁ దాల్చినట్టి సుబ్బారావుగా రీగ్రంథమున కుద్యోగించుట భాషాభాగ్యమే కాని వేఱుకాదు. వీనికిని వీరిగ్రంథమునకును సర్వవిధముల సభ్యుదయమును జయమును గలుగునుగాక !

ఆంధ్ర భాషానుశాసనము

సూర్యనారాయణీయమనుపేర దేశప్రసిద్ధిగాఁ జరకాలము పత
నీయముగా నుండఁజూపు నీవ్యాకరణమందలి విషయ మఖండము.
రచనాపద్ధతి నూతనము, గంభీరము. ఆంధ్రభాషయందు వాత్సల్యము
గలవాఁడనగుటచేఁ గారణాంతరములచేతను గార్యాంతరములచేతను
వ్యవధిచాలనివాఁడనయ్యు నేదో యొకవిధముగా నీయాంధ్రభాషను
శాసనమునకుఁ బీఠిక వ్రాయఁబూనితిని. దీనిని బాఠకులాదరింతురుగాక !

వ్యాకరణమును వ్రాయుపద్ధతులు రెండు. చరిత్రానుసారముగా
వ్రాయుట యొకటి. సిద్ధాంతధోరణి రెండు. చరిత్రానుసారముగా
వ్రాయువారు భాష యేయేకాలముల నేయేమార్పులు చెందినదియు
వివరించి పరిణామప్రకారమారసి తమకాలమందలిస్థితి యిట్టిదని
తెలుపుదురు. మఱియు గుణదోషములనఁబడునవి స్వతస్సిద్ధములై
శాశ్వతత్వమును వహించినవి కావనియు, గాలానుసరణములనియు
నానాఁటి పాలీనాఁటి విషమగుటయు, నీనాఁటి పాలానాఁటి విషముగ
నుండుటయు సంభవించుట ప్రకృత్యతీతముగాదనియు నిరూపింతురు.
ఇంకను వ్యాకరణముతోడి జ్యోతిషమును బ్రకటింపఁదలంచిన సాహ
సాత్ములు భావిపరిణామమట్లుండునేమోయని యనుమానించుటయుఁ
గలదు.

కాలక్రమాగతములైన వికారములను నిర్వచించిన మాత్రమున
బరిణామపద్ధతి సంపూర్ణము గానేరదు. ఆవికారములకు జనకములైన
హేతువులను విశదీకరించుట దాని విధి. ఈహేతువులన్ని యో విధ
ములు. కొన్ని మార్పులు స్వాభావికముగఁ గాలకల్పితములై యుండును.

మఱికొన్ని పరభాషాసంపర్కముచే సంభవించును. ఒకజాతిజనులు వలనపోవుట, పరాక్రమమున సితరదేశములాక్రమించుట, వాణిజ్యాదులచే నితరరాష్ట్రములతో సంబంధముగలిగి యుండుట, విదేశీయులు దౌర్బల్యక్షయపీడితులమైన మనల వశముచేసికొని, వారిభాషలను నాగరకతను మనదేశమునఁ బ్రసరింపజేయుట—యిత్యాది హేతువులన్నియో యీసందర్భమున నూహ్యములు. శాస్త్రకారుఁడు నిష్పక్షపాతబుద్ధితో సర్వసమునట్లు వివేక మొక్కటి మాత్రము వినియోగించి యీకారణములను వీని ఫలములనుగూడ నారయవలయును.

హిందువులలోఁ జరిత్రాత్మకదృష్టి చాలవఱకుఁ దక్కుచు. అధికారమే యాధారముగాఁగల యమోఘసిద్ధాంతములవिरచన వీరి మనస్సున కెత్తినచ్చిన మార్గము. ఈచార్వదృష్టి యిట్లు ప్రబలి యుండుటకుఁ గారణము లేకపోలేదు. నిరంకుశప్రభువులు. నిరంకుశగురువులు. వీరికాళ్లక్రింద జన్మాంతరములు పడియున్న వారికి హేతువాదము, పరిణామపద్ధతులు నలవడుట దుర్ఘటము. ప్రభువులును, బూజారులును దమమాట వేదమని విధించి, విధేయత్వము సాధించి, తమమతములు వికారములని యేర్పడినచో గౌరవభంగమగుననుభయముచేతఁ దమకల్పనాన్నియు నిర్వికారములు, సనాతములునని ప్రకటించుటయకాక, విద్యావ్యాపనమును నిర్మూలించినవారై స్వతంత్రయోజనలను మొలకెత్తనీయక, యొక్క జ్ఞాపకశక్తికి దప్ప మఱి యేమనఁక శలకును వికాసము గలుగఁజేయక, దాదాపు వెయ్యేండ్లు మూయఁగట్టినందున విజ్ఞానము, ఉపజ్ఞ, నిరాఘాటపరిశోధనలు, మనయందు శోషించియున్నవి. సుమారు క్రీ. శ. 900 వ సంవత్సరము వఱకు దినదినప్రసర్ధమానమై నూతనములైన కొమ్మలు, చిగుళ్లు, పువ్వులు, పండ్లు వెలయించుచున్న హిందూమహావృక్ష మేసందర్భములచేత, నేహేతువులచేతఁ బెరిగెడుశక్తిని గోల్పోయినదో యది

యితోహానమండలమునకుఁ జేరిన విచారము. ఏది యెట్లున్నను నిపు డొకటిరెండు. తరములుగఁ బునర్వికాసభానురమై యది తలిద్దు చున్నది. మనలోని నూతనకవిత్వములు, విమర్శనలు, చరిత్రగ్రంథములు, భాషాపరిశోధనలు మొదలగునవి నా యీ యుత్సాహవాక్యమునకు దృష్టాంతములు.

మనజీవితము పునర్జావనముదాల్చినవ్యక్తశాశోభితమగుచున్నదనుటకుఁ దార్కాణముగాఁ జూపఁదగిన యుద్గ్రంథములలో శ్రీమల్లాది సూర్యనారాయణశాస్త్రిగారి “ఆంధ్రభాషానుశాసన” మొకటి. ‘ఆంధ్రభాషానుశాసన పరిణామప్రకార’ మని దీనికి ద్విజత్వ సూచకద్వితీయనామకరణము చేయుదురేని గ్రంథముయొక్క స్వభావమింకను బరిస్ఫుటమగును. ఏలననఁగాఁ జారిత్రాత్మకదృష్టిమైఁ బరిణామపద్ధతినిబట్టి వ్రాయఁబడిన వ్యాకరణమియ్యది. ఈయాధునికాచారము రీతిని రచింపఁబడిన గ్రంథమింకెదియు నాకుఁ దెలిసినదిలేదు. ఒకవేళ నెందైన నుండనేమో! గాంభీర్యమునందును, సర్వోపశాంత్యమునందును దీనితో సమానముగానుండుట ప్రకృత మరదియని తోఁచెడిని. ఈశ్లాఘన యతిశయోక్తిదోషభూయిష్టమై యున్నయెడల దానిని నా యవిచారణ కారోపింతురుగాని పక్షపాతమునకు వలదు.

పరిణామప్రకారము వ్రాయుట కాధారములైన సామగ్రిలు ప్రతిదినమును నేకరింపఁబడుచున్నవి. ‘బిషప్ కాల్డువెల్లు’ ద్రావిడభాషల సమీపబాంధవ్యమును స్థాపించి మార్గదర్శకుఁడాయెను. ‘ఫీలాలజీ’ యనఁబడు భాషాతత్త్వశాస్త్రప్రకారము మరాటి, తెనుఁగు, అరవము, కన్నడము మొదలగుభాషలను బరిశీలించి వానియొక్క సాదృశ్యములను శ్రేషఠిశాస్త్రిగారు మొదలగు కొందఱు పండితులు వ్యక్తపఱచి యున్నారు. మఱియుఁ బ్రాచీనశాసనపరీక్ష లీకాలమున గొప్ప నర్కారు శాఖగనేర్పడి నెఱవేర్పఁబడుచున్నవి. తెనుఁగు దేశములో

కే. వి. లక్ష్మణరావుగారు, శ్రీ జయంతి రామయ్యపంతులుగారు, ఇతి హాసకమండలివారు, ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్తువారును, ఇత్యాదిమహా సీయులు శాసనముల ప్రతిబింబములను బ్రచురించి యాయాకాలముల యందు లిపిస్వరూపము లెట్లుండెను, ప్రయోగములు, అర్థములు, ఛందస్సు లెట్లుండెను, అను విషయములకు నిర్ధారణనూత్రము లేర్పఱచుటలో విశేషించి కృషిచేసి శాస్త్రాభిమానుల మన్ననలకుఁ బాత్రులైరి. శ్రీ మానవల్లి రామకృష్ణకవిగారు ప్రకటించిన నన్నె చోడుని కుమారసంభవము భాషావిషయికవిచారములో నూతన యుగమును స్థాపించినదనవచ్చును. శ్రీ నడకుదుటి వీరరాజు ప్రభృతి పండితులు ప్రాచీనసంప్రదాయములను వితర్కించుచు నూతనాంశము లను బ్రసిద్ధిపఱచుచున్నారు. రాజరాజనరేంద్రుని పట్టాభిషేకసంచి కలో నన్నయ్యభట్టయొక్క ప్రయోగవిషయములు కనబడును. ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్పత్రికలో వీరరాజుగా రీపరిశోధన నామమర్యాదకు నన్నెచోడుని గురిగాఁజేసి యనేకవ్యాసములు వ్రాసియున్నారు.

వ్యాసహారిక భాష లనుష్ఠేయమును వాదనకుఁ బ్రమాణ ముగా శ్రీ గిడుగు రామమూర్తిపంతులవారు ఆంధ్రవాఙ్మయమును విశేషవిచక్షణతతోఁ బరిశీలించి ప్రయోగసామగ్రిని బుష్కలముగా నేకరించియున్నారు. దానిని 'ప్రయోగచంద్రిక' యనుపేరిటఁ బుస్తకముగాఁ బ్రచురింపవలయునని వారిని నేనొకానొకప్పుడు ప్రార్థించి యుంటిని. అంగీరించిరిగాని యేకారణముచేతనో యాకార్యమునింకను బ్రారంభించినట్లు గానము. భాషాపరిణామప్రకారమును విశదపఱచుటకు శ్రీ గిడుగు రామమూర్తిపంతులవారి వ్యాసములును, జర్నలును లక్షింపఁదగినవని తోచెడిని. ఈవిశాలప్రపంచమున శ్రీ సూర్యనారాయణశాస్త్రిగారును స్వయంకృషిమైఁ బంటకుఁదెచ్చిన వస్తురాశి గుణమునందును, బరిణామమునందును నమేయమైయున్నది. ఎన్నియో

సంవత్సరములుగఁ దదేకనిష్ఠతో నార్జించిన యర్థచయములను భాషా కైంకర్యార్థ మిందు మనభాగ్యమున నమర్పించి యున్నారు. ఇట్లు నానాటికి భాషాజ్ఞానము విస్తరించుటయగాక శాస్త్రవిధేయమైన వికారముగూడఁ దాల్చుచున్నది. ఈభాషాసామగ్రి యింతటితో ముగియదు. దినదినాభివృద్ధిని గాంచును. అందుచే నీక నెట్టిసూతనానుమానములు స్థాపింపఁబడనున్నవో యెవరికెఱుక.

నేను విద్యార్థిగా నున్న కాలములో సంప్రదాయము నుపన్యసించు సిద్ధాంతవ్యాకరణములేకాని చరిత్రాత్మక వ్యాకరణములు మందున కై నలేవు. తుద కింగ్లీషుభాషలోనున్న విషయములైనఁ బరివర్తించి మాకెవరును జూపరైరి. శ్రీ పరవస్తు చిన్నయనూరిగారు పెట్టినదే భిక్ష. నన్నయభట్టియమును స్మృశించుటయుఁ గలదు. కాని, దేనిని జదివిన నొక్కటే ; భక్తిరసముతో వేదపారాయణముచేసిన మాధ్వియే గాని యుక్తిరసము, స్వతంత్రవిమర్శనములేదు. “నిత్యము. వికల్పము. బహుళము. ఆర్యవ్యవహారంబులదృష్టంబులు. గ్రాహ్యంబులు.” అని వర్గీకరణమున కేకారణముచేత నీ వివిధపరిణామములు సంభవించెనో దాని నారయవలయునన్న చిత్తవికారమైన మాకుఁ గలిగినదిగాదు. తుదకు భాషాప్రయోగములనైన నామూల్యముగ నారసి సూత్ర నిర్ధారణచేయుటయుఁ దఱచు కానరాదు. వ్యాకరణమనిననే తలనొప్పి. కారణములుచెప్పి చూపి విశదీకరింపక మతమురీతిగా వల్లింపఁజేసిన యెడల శిరోవేదనగాక చిత్తవికాసమెట్లు గలుగును. కాలేజీక్లాసులలో నైతము వ్యాకరణమనిన గుడ్డిపాఠమనిపేరు. తుదకుఁ దర్కశాస్త్ర సంబంధిగానుండు కారకపరిచ్ఛేదమునైన హృదయాకర్షకముగాఁ జెప్పెడి యాచారములేదు.

కారణతీతమైన సనాతనసిద్ధాంతముగా వ్యాకరణము వ్రాసిన వారిలో నన్నయ్యయు చిన్నయ్యయు సగ్రగణ్యులు. ఆవ్యాకరణము

లును సప్రయోజనముల. వానియందు గౌరవభావముంచుట న్యాయమే. శ్రీమల్లాది సూర్యనారాయణశాస్త్రిగారి వద్దతి నవీనము. స్వతంత్రము. వీరి యనుశాసనపరిణామప్రకారములోని నూతనాంశములెల్ల వివరింపఁ బూనినయెడలఁ బీఠికకుమాటుగా గ్రంథము వ్రాయవలసి వచ్చును. ఈనాటివఱకుఁ బ్రోగై న సామగ్రులను వివేకముతో నుపయోగించి యున్నారు.

ప్రతిప్రకరణమునందును జారిత్రకదృష్టియు నసాధారణయోజనాశక్తియు విస్పష్టములు. ఇందు నుమారు 160 గ్రంథములలోని ప్రయోగములు క్రోడీకరింపఁబడియున్నవి. ఇందన్నిప్రకరణములును జదువవలసిన వేయైనను బ్రథమభాగములోని యవ్యయసంధిప్రకరణములును, ద్వితీయభాగములోని యన్నిప్రకరణములును (అందును ముఖ్యముగా శబ్దకారకప్రకరణములు) ఈశాస్త్రిగారి యనన్యశాస్త్రసవిచారణవిన్యాసములకు మంచియుదాహరణములు. పండితులకును, విద్యార్థులకును, రసవంతముగా ద్రాక్షాపాకముగా వ్యాకరణమును నివేదించు గ్రంథమును రచించిన శ్రీమల్లాది సూర్యనారాయణశాస్త్రిగారి నెంతప్రశంసించినను నత్యుక్తి తటస్థింపదు.

ఆధునికకవిత్వఁడము

తొలకరి—తొలిపలుకు

ఈ గ్రంథమును రచించిన కవులు శ్రీ పింగళి లక్ష్మీకాంతము గారును, కాటూరి వేంకటేశ్వరరావుగారును. “తొలకరి” యని భావగర్భితమైన శీర్షిక నిడియుండుటచేత వీరు వయసునఁ జిన్న వారనియు నియ్యదియ వీరి మొదటికృతి యనియు నూహించెదను. ఎట్లును నానాభావబంధురమైన హృదయము గలవారనుట స్పష్టము. రసార్ద్రహృదయులు నిత్యయావనులు గదా!

ఈ పుస్తక మనేకకృతులచే రచింపఁబడిన నుకుమారపుష్ప మంజరి యన నొప్పుచున్నది. ప్రతికృతియొక్కయు రససారభము, ఆకృతివిలాసము, కాంతియొక్క వినోదము, అనన్యమును నసాధారణమును నైయున్నవి. శైలుల తెఱంగులును వివిధములు. “రక్త తిలకము” ప్రాచీనధోరణిని దిద్దఁబడియున్నది. “సమశీలవయస్థులు” “నిడుదకనుల్ విశాలమయి” ఇత్యాదిపద్యములయొక్క రచనకును, “కోకిల” “జొన్నచేను” మొదలగు కృతులకును భేదమున్నది. ఈ భేదము భావము ననుసరించి యుండుటచేతఁ గళాకాశలమునకుఁ బోషకముగా నున్నది. మొత్తముమీఁద నీ కవులధోరణి యాధునికము. యాధునిక మనుటకంటె నవీనమన్న నింకను సత్యము. ఆంధ్ర భాష యను మహావనము కొన్ని శతాబ్దములుగఁ బెరుగుటమానియుండి నూతన దేశీయజీవితమను ఋతువు వచ్చినందునఁ బ్రాతప్రబంధములను పండిన యాకులను రాల్చి, పాశ్చాత్యసంపర్కమను కృషి మొదలగు కారణములచేతఁ దనకు నైజమైన పునర్నికానము నూపుట కారం

భించి, క్రొత్త క్రొత్త చిగుళ్లను, బూవులను వెలిచెట్టుచు నవీన వసంతమును ధరించి యెంతయు మనోహరముగనున్నది. ఈ మహా నీయసృష్టి ప్రభావమునకును బ్రకాశమునకును జేరినవారిలో నీ కవులు ముఖ్యముగ గణనీయులు.

ఈకృతు లనేకములు భావగీతములని యిప్పుడు ప్రచారమునకు వచ్చిన క్రొత్తకవితా ప్రపంచమునకుఁ జేరినవి. ప్రకృతివర్ణనలు కడుఁ జక్కఁగను సూక్ష్మదృష్టితోను, జేయఁబడియున్నవి. అంతియకాక, ప్రకృతిస్వరూపములు వికారములు మొదలగు వానికిని, మనుజుల యొక్క - యందును నకృత్రిమస్వభావులయొక్క - చిత్తసంచారము లకును గల సంయోగమును గవులు మఱచియుండలేదు. గుణమున నింతకంటె శ్రేష్ఠమైన కృతులు మన భాషలోఁ బెక్కులులేవు.

ఈకవిత్వము ముఖ్యముగ నరసుల నాకర్షించునదిగా నున్నదని నాయభిప్రాయము. గడును బాటిన నాలుకల కియ్యది యట్టె దుచింపదు కాఁబోలు. కవిత్వముయొక్క చెప్పరాని, చూపరాని, పట్టరాని, యంటరాని సొగసుఁదన మెంతయభిరామముగా వర్ణించియున్నారో చూడుడు.

“నీ. చూతురా? దీనిని జూతపల్లవఖాది

ని పికాంగనాగాననిన్వనంబు,

కొందురా? దీనిని గ్రొమ్మెఱుంగులజిల్లు

పనికీఁ గాఁదగిన కుందనపుడఁభు-

కావలెనా? యిద్ది, కలువపూరేకు పా

త్తములఁ జిప్పిలెడు మెత్తందనమ్ము,

వలయునా? మలయపర్వత సానువులనుండి

దిగుమతియగు కమ్మతెమ్మెరలివి

గీ. తీయుదుర ? దీని వెన్నెల తేటనిగు
 బిఱయుదుర ? దీనిఁ బచ్చకప్పురపుఁదావి
 కోరికొందుర ? దీనిఁ బటీర జలము
 త్రావిచూతుర ? తీయని పూవుఁదేనె. ”
 ఇఁకఁ బ్రకృతితో లీనమై యా సాయుజ్యనుభుముచేతఁ బరవ
 శులై మాటలాడినారో యను నట్లుండెడు నీక్రింది వాక్యము
 లాకర్ణింపుడు.

గీ. నీడలారెడు నీ చెట్లతోడ దొంగ
 బూచి దోబూచియాడుచుఁ బ్రొద్దుగడపు
 చందమామను బట్ట నెంచవుగదన్న ?
 ఎచటకేగును జాబిల్లి ? యింట నీదు
 చిన్ని చెల్లెలు నీవులేకున్న బువ్వ
 తినననుచుఁ బోరుపెట్టుచుండెనుగదోయి ?
 పఱుగు పఱుగునఁ జనుము, నిన్నరయువారి
 కంటె ముందుగఁ జెల్లితో నింటిముందు
 నారుబయటను గంచమ్మనందుఁ దొంగి
 చూచు జాబిల్లితోడ దోబూచియాడు
 కొనుచు బాలును నన్నమ్మ తినెదుగాని. ”
 “జొన్నచేను ” అనిర్వాచ్యమైన మాధుర్యముగలయది. దాని
 యందలి యీ భాగమును దిలకింపుడు.

“గీ. సెనగపూరైక తొడిగిన చిన్నదాన !
 చిలుకయొక్కటి వ్రాలె నామలుపునందు
 సెంతతోలిన పోవదేనేమి నేతు ?
 మెఱపలీయేడు మీకునమ్మద్ది, వంగ
 చెట్టు లిప్పుడిప్పుడె పూతపట్టుచుండె

బంతిపూవులు ముగ్గులపండువునకు
 నక్కరకుపచ్చు, నియ్యెడనొక్క మిఱప
 పండుపండెను—గోయకవదల దీనిఁ.
 దోలుచుంటిని నేఁ బిట్టవ్రాలకుండఁ
 గోసికొనుమింక గుప్పెడు—దోసతీవ
 లున్న వాదరిగాఁ ; గాయలున్న వేమొ
 చూడుమి—నాల్గుకజ్జల నూడబెఱికి
 కంకులను గొట్టుచుందు, నాకంచెకేగి
 చిదుకులందెమ్ము వీనిఁ గాల్చెదవుగాని.
 పచ్చజొన్నలు తీయని పాలుగారు
 లేతగింజలు తినుము కాలిచిన నింత
 తీపియుండదు—తట్టనెత్తెదవదేల ?
 నూగుపోవ నూడెడిదన్న నాగలేవె ? ”

ప్రాచీనశైలికిని—అనఁగా ప్రాచీనవిషయవర్ణనల కనుగుణమైన
 శైలికిని—ఆధునిక శైలికిని—అనఁగా నవ్యభావములవర్ణనల కనుగుణ
 మైన శైలికిని—గలతారతమ్యముల నెవరైన విమర్శకు లొకరు పరికించి
 వివరించిన బాగుండును. వాడఁబడు పదములు వేఱు. అవి కూర్పఁబడు
 విధములు వేఱు. పూర్వుల శ్రయించిన పద్యములు ముఖ్యముగా వృత్త
 ములు, కందములు. ఇప్పటి నవకవులకు విశేషముగా యోగ్యములయి
 నవి గీతములు, ద్విపదలు. పూర్వకాలపు స్వతంత్రాంధ్ర గ్రంథకర్తలు
 విశేషించి ‘తరువోజు’ ‘అక్కర’ మొదలగు పద్యరీతులను వాడి
 యున్నారు. నీసముగూడ మనయదియేయని చెప్పవచ్చును. ఇప్పటి
 వారు కొందఱు పూర్వచ్ఛందస్సులను గ్రహించియున్నారు. ఇట్టి
 మార్పులింకను నెన్నియో సంభవించినవి. వాని నామూలాగ్రముగా
 విశదీకరించుటకు నాకుఁ గాలముచాలదు. శక్తి యంతకుమున్నేలేదు.

అయిన నొక్కమాట. ఈ పరిణామము సహజమనియు సనివార్యమనియుఁ దోచుచున్నది. పూర్వులభావముల రీతులు, వారిమార్గములు వేఱు. ఇప్పటివారి భావప్రచారము వేఱు. మనకు రంగస్థలము విశాలముగా నుండవలయును. మనభావస్రవంతి యనేకోపనదుల కూడికచేఁ గల్గోలమను నెడతెగని ప్రవాహముగలదిగా నుండుటచే సంక్షేపవిక్షేపములకు నులభసాధ్యములైన గీతములు, ద్విపదలు, అనుకూలించినట్లు వృత్తము లనుకూలించవు. మఱియు వృత్తములు సంస్కృతమునుండి వుట్టినవి. అవి తద్భవములునుగావు, తత్సమములు. ఆంధ్రులయాత్మకు నవి తగిన శరీరములు కానేరవు. కావున మనము స్వతంత్రముగాఁ గృతులు రచింపఁబూనిన యీవర్తమానకాలమున ద్రావిడలోకసంజనితములైన ఛందోభంగులు పునఃస్థాపితములు కావచ్చుటలోఁ జోద్యమేమి ! మంజరీద్విపదయందుఁ బాడఁబడిన పల్నాటి వీరచరిత్రమునకంటె, వేమన్న యాటవెలఁదులకంటె మించినకవిత్వము నూహింపసాధ్యమా ? కాదని నావిన్నపము. అట్లగుట మనలో స్వచ్ఛందముగా మొలచి పెరిగిన వృక్షముల నీడలలో మనమానసి కాయానమును మనము దీర్ఘజూచుకొనుట సహజముకదా !

ఇదివఱలో మనకవితాది కళలు పరతంత్రములుగా నుండినవి. ఇప్పుడు మనతోపాటు వానికిని స్వాతంత్ర్యము వచ్చినది. కావున సంస్కృతముయొక్క దాస్యమునుండి విముక్తి నొందుచున్నారమని నానమ్మకము. ఆర్యుల మతములు, వారి వర్ణధర్మములు, సంఘసీతులు, మొదలగునవియన్నియు స్వతంత్రపరీక్షకుఁ బాత్రములు. వర్జనీయములైనను గావచ్చును.

అయిన నొక జాగ్రత్త. ఆర్యదాస్యమువదలి యాంగ్లేయదాస్యములోఁబడుట యేమాత్రమును మంచిదిగాదు. ఎట్టి పారతంత్ర్యమును స్వాతంత్ర్యమునకు నీడుగాదు. స్వాతంత్ర్యమునఁగాఁ బరులతో సంబం

ధము లేకయుండుటగాదు. మఱి మనబుద్ధిని బ్రయోగించి యన్ని కాలములందలి, యన్ని దేశములందలి గుణములను సాధ్యమైనంత వఱకు గ్రహించి మనలో జీర్ణముచేసికొని దినదినప్రవర్ధమానులమై యుండుట. ఎండి బిట్టబిగిసికొని గాలినిబీల్చలేక నీళ్లనుద్రావలేక పడి యుండు వంటకట్టె స్వాతంత్ర్యమునకు నిదర్శనముకాదు. తుదకు సజీవత్వమునకును గాదు. దానిగతి క్రమముగఁ గాల్పఁబడుటయ. నే నాదేశించునది స్వాతంత్ర్యము. కేవలత్వముగాదు.

ఈ కవులు నిక్కముగా స్వతంత్రులు. ఆర్యాంశ్లేయాది వాఙ్మయముల సారములబీల్చి తమయందు లీనమగునట్లుచేసి దానిచేఁగలిగిన పుష్టిచేఁ బుష్కలముగా వ్రాయువారు. వీరి కవిత్వమున నిక్కంపు మంచిసీలములున్నవి. తఱుకుబెఱుకు తాళ్లులేవు. అయినను రత్నపరీక్షయందు సమర్థులగువారికిఁగాని సామాన్యులకు వానిగుణము నెఱుంగనలవికాదు.

“నుకవి భోగ్యములిచటి వస్తువులు, వీసి నలిపివేయకుఁ డటునిటు కలఁచివైచి.”

శాలివాహన గాథాసప్తశతీసారము

ప్రస్తావన

ఈ గ్రంథమును రచించిన శ్రీ అనంత కృష్ణశర్మగారిని గూర్చి ప్రశంసింపఁబూనుట యధిక ప్రసంగము. వీరు ఆంధ్రసాహిత్యలోకమున సుప్రసిద్ధులు. సంస్కృతవిద్యాపారీణులు. సంగీతకళాకోవిదులు. ఒక పాండిత్యమేకాక రసికత్వమును సంపూర్ణముగ వహించిన ధన్యులు. ముఖ్యముగా నాకెంతయు మిత్రులు. వీరు మొట్టమొదట నాతోఁ బరిచయము చేసినది సుమారు రెండువది యేండ్లక్రిందట. అప్పుడు వయసునఁ జిన్నవారయ్యుఁ బాండిత్యమునఁ బ్రగల్గులై యుండిరి. కొంతవఱకుఁ బాండిత్యపరాయణులును. అయినను వారి సహజ సౌమనస్యమును, బహుళక, ఒకించుక నాయొక్క దోహదమును జేరి సరససాహిత్యమునకుఁ బ్రేరేపించినవి. అప్పటినుండియు వీరు రచించిన గ్రంథములన్నియు నానందవాహినీతరంగములు. “మీరాబాయి” యు “తార” యు నిందునకు నిదర్శనములు. భావనాశక్తియందే కాదు, విమర్శనక్రియయందును వీరసాధారణప్రజ్ఞ కలవారు. వీరు రచించిన ఎట్టిన్న నాచనసోమన్నల తారతమ్యనిరూపణ మమోఘమైన వ్యాసము. వేమన్నపై వీరు వ్రాసిన గ్రంథమిప్పటి వచనగ్రంథములలో నగ్రగణ్యము. ఇది గ్రంథమనుటకంటె కావ్యమనుట యింకనునిజము. అట్టి వా రీగాథాసప్తశతీసారము నాంధ్రీకరించుట వారియొక్క రసజ్ఞతకును మన భాషకును గురుత్వమాపాదించు కార్యము.

ఏ పరిస్థితులయందు గ్రంథములు రచింపఁబడినవో యవి కొంతకుఁగొంత మనకుఁ దెలిసిననేకాని వాని స్వారస్యమును సంపూర్ణముగ గ్రహింపఁజాలము. నాకీగ్రంథవిషయ మైన చరిత్రజ్ఞానము సర్వశూన్యము గావున దానిఁగూర్చిన ప్రశ్నలనువేసి శ్రీశర్మగారి నే బదులుచెప్పమంటిని. తమ శోధనలచేఁ దేలిన విషయములను సమగ్రముగ వారు నాకు నివేదించిరి. ఆ లేఖనే యిందుదాహరించుచున్నాను :—

“.....ఈ గ్రంథము ప్రాకృతభాషలో ఆర్యావృత్తములలో వ్రాయఁబడినది. ఏడువందల పద్యములుగలిగి ఏడు శతకములుగా విభజింపఁబడినది. ఒక్కొక్క పద్యమును స్వతంత్రమై పరస్పరసంబంధము లేనిదనుట స్పష్టమే. ఇట్టివానికి ‘గాథలు’ అని వ్యవహారము..... దీనిని సంగ్రహించినవాఁడు శాల, హాల, సాతవాహన, శాలివాహన, సాలాహణ, ఇత్యాదినామములుగల ఆంధ్రరాజు. ఇతఁడు శకారాతియగు విక్రమాదిత్యుని నమకాలికుడైన కుమ్మరిదొర యనియు, ఇరువురికిని జరిగిన యుద్ధములో విక్రమార్కుని జంపి చక్రవర్తియై రాజ్యమేలెననియు వాడుకకథ ప్రసిద్ధమే. విక్రమార్కునికిఁ బ్రతిగానితని పేర నొక శకమేర్పడి దక్షిణ దేశమందింకను బ్రచారమునందున్నది గదా. క్రీస్తుపూర్వము మొదటిశతకము నడుమ విక్రమశకమును, క్రీస్తుతరువాత మొదటిశతకము తుదిని శాలివాహనశకమును బ్రారంభమగుచున్నవి. క్రీ॥ శ॥ ఎనిమిదవశతకపు బాణభట్టు ఇతనిని బేర్కొని యున్నాడు. అతనికింట్లె బ్రాచీనమైన వాత్సీయన కామసూత్రమున నితని పేరుల్లేకంపఁ బడియున్నది. చరిత్రశోధకులితనిని ౧, ౨, ౩, శతాబ్దములకు వేటువేటుగా వేయుచున్నారు. అనేకులితనిని మొదటి శతకము వాడనియే నమ్ముచున్నారు”.

“దీనికి సంస్కృతప్రాకృతములందుఁ బ్రసిద్ధమైనవేరు ‘గాథా నప్తశతి’. కాని ‘శాలివాహననప్తశతి’ యనియు వాడుకగలదు. “నూనూఁగు మీసాల నూత్న యావనమున శాలివాహన నప్తశతి నొడివిత” నని శ్రీనాథుఁడు వ్రాసెను. అతని యాంధ్రీకరణము మన దౌర్భాగ్యముచే—లేక నాభాగ్యముచే—నశించినది. శ్రీమానవల్లి రామకృష్ణకవిగారు తమయొద్ద ఆగ్రంథమున్నట్లు సూచించినారు... ఇదిగాక శాలివాహనుని విజయములను దెలుపు ‘లీలావతి’ యను ప్రాకృత కావ్యము లభించినదనియుఁ బ్రకటించుచున్నామనియు వారు బహిరంగపఱచినారు. కీ. శే. నంగూరి సుబ్బారావుగారు తమ శతక కవుల చరిత్ర యుపోద్ఘాతములో ఎక్కడనుండి సంపాదించిరో—కాని—శ్రీనాథుని శాలివాహన నప్తశతిలోనిదని యీక్రిందిపద్యము నుదాహరించినారు.

‘ఉ. వారణసేయఁ దావగొనవా, నవవారిజమందుఁ దేఁటి కొ
వ్వారుచునుంట నీవెఱుఁగవా, ప్రియవాతెఱఁ గంటిఁ గంటికె
వ్వారికిఁ గెంపురాదె, తగవా మగవారలదూఱ, నీవిభుం
దారసి నీనిజం బెఱుఁగు నంతకు నంతకు నోర్పు నెచ్చెలీ!’

కాని యిప్పటి నప్తశతి ప్రతిలో దీనికి మూలమైన ప్రాకృత గాథ కానరాదు. ఇప్పుడచ్చైన ప్రతికిని నందందు లభించు వ్రాత ప్రతులకును పద్యముల నప్తశతసంఖ్య యొక్కటైనను తారుమారులు చాల కలవని తెలియవచ్చుచున్నది. ప్రతులలోని పద్యములన్నియుఁ జేర్చిన సుమారు రెండువేల పద్యములగునట! ఒక పండితుఁడు దీనిని నూతనముగా సంస్థరించి ప్రకటింపఁ బ్రయత్నించుచున్నాడని వినికి.”

“సర్వజ్ఞ చక్రవర్తి, వీరనారాయణుఁడు—ఇత్యాది బిరుదులు గల కొండవీటి పెదకొమటి వేమభూపాలుఁడు—శ్రీనాథకవి కాశ్రయ దాత—ఈనప్తశతిలోనుండి సారమైన నూఱుపద్యముల నేఱుకొని

సంస్కృతమున వ్యాఖ్యానము చేసినాడట. 'కోట్లకొలది గాథల నుండి హాలుడు ఏడువందలు సంగ్రహింపగా నేనిప్పు డందును సార భూతమైన నూటింటినేర్చి టీకను వ్రాసితి' నని యతఁడు చెప్పుకొన్నాడట. (ఆంధ్రవత్రిక, శుక్లసంవత్సరాది సంచిక, పుట ౮౬ లో శ్రీ అమరవాది హనుమచ్ఛాస్త్రిగారు.) ”

“ఇప్పుడు ప్రకటింపఁబడిన గ్రంథమందలి యేడువందల పద్యములపైకి నుమారు నాలుగువందల పద్యములకుఁ గర్తల పేళ్లు వ్యాఖ్యానమం దుదాహరింపఁబడినవి. తక్కినవి తెలియలేదు. ఒక్కొక్కఁడు వ్రాసినవి పెక్కుపద్యములు గలవు. తక్కినవారిలో నెందఱు సమకాలికులో నెందఱు ప్రాచీనులో దెలియుమార్గములు లేవు. ప్రవరసేనుఁ డనువానిపేర కొన్ని గాథలు ఈ నా సంగ్రహమునందుఁ జూడవచ్చును. ప్రవరసేనుఁ డనువాడు ప్రాకృతభాషయందే కందములలో వ్రాసిన ‘నేతుబంధము’ అను ప్రసిద్ధ ప్రాచీనకావ్య మొకటి కలదు. ఇతఁ డతఁడే కావచ్చును. నేతు బంధకర్త కాలమును మనకు స్పష్టముగాఁ దెలియదు. కాని క్రీ॥ శ॥ 7 వ శతకమునకంటెఁ బ్రాచీనుఁడని, నికరముగాఁ దెలియును. ఇదిగాక హాలమహారాజయొక్క యాస్థానపండితుఁ డగు శ్రీపాలితుఁడు, అతనిచేఁ జాలపూజలు గొన్నాఁడని వేటొకచోఁ జెప్పఁబడినది. ప్రకృత గాథాసంగ్రహములోఁ బాలితకవిపేరఁ గొన్ని గాథలున్నవి. ‘బృహత్కథ’ యను పై శాచభాషాగ్రంథమును రచించిన గుణాధ్యపండితుఁడు సాతవాహనుని యాస్థానమందుండెనని కథానరితాగ్రమునఁ దెలియవచ్చును. ఈ గాథాకవులలో రోహా, రేవా, మాధవీ, అణులచ్చీ అనులద్దీ, పహయీ, ససిప్పహా, నాథా అను ఎనమండ్రు స్త్రీలు గలరనుట యాకాలపు స్త్రీలగౌరవమును పురుషుల యౌదార్యమును సూచించు విషయము. ”

“ఇందలి పద్యములలో ననేకములు ప్రస్తావనముగాఁ జెప్పఁ బడిన చాటుపద్యములే యనవలసియున్నది. ఆకాలపుఁ బ్రాకృత వాఙ్మయమంతయు ముక్కలు ముప్పీసము నష్టమైయుండుటచే నిందలి కొన్ని పద్యము లేగ్రంథములనుండియైనను ఎత్తి కూర్చబడినవాయను విషయము నిర్ధరింప వీలులేదు.

“ఇప్పుడు నేను ప్రకటించు పద్యములన్నియు ఆంధ్రీకరణములే కాని నా సొంతపురచన యొక్కటియును లేదు. నేను చేసినదంతయు ఆ యేడు సూర్లలో నాయభిరుచికి నచ్చినవాని నేఱుకొనుట, మూల భావమును జెడనీయక తెలుఁగులోఁ జెట్టఁ బ్రయత్నించుట—ఇంతే...”

ప్రాకృతభాషలో పుంఖాను పుంఖములుగ గొప్ప కావ్యములును శాస్త్రములు నుండెనుట నిర్వివాదము. ఆభాషచేసిన దురదృష్టము, అది బౌద్ధమతమున కాలవాలముగా నుండుట. ఆపాపపరిహారార్థము వైదికమతపునరుద్ధారకులు దానిని ద్రవ్యి యందున్న పుస్తకముల మంటఁగలిపిరి. కొన్నిమాత్ర మీ మారణతంత్రమునుండి తప్పించు కొన్నవి. మఱికొన్నింటి స్వరూపము చీనా, టిబెత్తు (త్రైవిప్తవ) భాషలలో లీనమైయున్నందువలన నిర్మూలము కాలేదు. భాగ్యవశమున నీగాథలును మనపాలికి నిలిచినవి.

ప్రాకృతములు జనసామాన్యములో న్యవహరింపఁబడుచున్న భాషలు. ఇప్పటి దేశభాషలంబోలినవి. వ్యావహారిక భాషయందు వ్రాయఁబడిన వేమన్న పద్యములఁ బోలిన గ్రంథములెట్లు సామాన్య ప్రజల జీవితముఁ బ్రదర్శించునో యట్లే ప్రాకృతకావ్యములును బ్రదర్శించుచుండెనేమో. సిద్ధాంతముగఁ జెప్పలేము. కథాసరిత్సాగరము నందు మన పురాణకథలు లేవు. రామాయణభారతవీరుల ప్రస్తావనయు నించుమించు నున్న. ఇంద్రాది దేవతలు నట్టేకానరారు. మొత్తముమీఁద దేశీయుల దైనందిన జీవితమే యందుఁ బ్రతిఫలితము.

ఊహించి యూహించి యెంత విపరీతాతిశయోక్తులకుఁ బోయినను బ్రపంచజీవితవాసనను వదలినదికాదు. ఇది యీ విషయమున నొక్క శతాబ్దమునకుఁ బూర్వము పాశ్చాత్యులలోఁ బ్రబలియుండిన 'రోమాన్సు' (Romances) లను బోలినది.

ఈ గాథానప్తశతీలోని యనన్యసాధారణమైన విశేషమే మనఁగా నట్టి విపరీతపు టూహలును వర్ణనములుఁగూడ నిందు లేవు. విషయములు సహజములు. జీవితమునకు యథార్థములు. ఆజీవితమునైన మెట్టిది? ఇందు నాగరక వాసనలేదు. మన ప్రబంధములలోని నాగరకవాసన పట్టణములలోని ముఱికికాలువల దుర్గంధము. 'వప్రస్థలీ చుంబితాంబరము' లైన పట్టణములు; అందు దినదినమును—అనఁగా అమావాస్యనాడుతప్ప—చంద్రునిలోనుండు కాటుకనుదీసి కండ్లకు రాచుకొను కన్యామణులు; కామావేశముతో స్త్రీల యంగపరిశీలనమే ప్రధానకార్యమైయుండు రాజులు; మోహతిరేకముచే నుద్యానవనములోఁబడి పొర్లుచుండెడు నారీరత్నములు; వారి పచ్చితలంపులు, అంతకంటె పచ్చివియైన మాటలు—ఇత్యాది రోతలీగ్రంథమున లేవు. మఱి యిందలిది పల్లెటూరివారి జీవితము. పొలముల ప్రక్కన గుడిసెలలోనుండు బీదసాదల మనోహరమైన ప్రేమచర్యలు, గుట్టుదాచిన రక్తగర్భముగాఁ బలుకు తీపిమాటలు, చిఱునవ్వుతోఁజేయు హాస్యములు మొదలైనవి యిందుఁగలవు. గుడిసెలు, వాననీళ్లు కాలుచుండు కప్పలు, పిండిదంచుట, పొలములలోఁ గృషిచేయుట, యిత్యాదులు—ఈరంగములోని ముఖ్యాంశములు. మనసును నీరుగాఁజేయు లీలలనిన నిందుండునట్టివ. శాంతముగానుండు ప్రేమసాగరమునందలి లేదరఁగలలోఁ బున్న మచంద్రుని కిరణములుపోకఁ బ్రతిఫలించిన కాంతుల కెన్నయైనవి దీనియందలి భావములు. ఇందలి భావములు, మాటలు, ఉపమలు మొదలగునవి స్వచ్ఛందముగ నుప్పతిల్లినవి. దూరపుటూ

హల సహాయముచే బలాత్కారముగఁ బొందింపఁబడినవి యొకటి రెంటికంటె నెక్కువగాలేవు. పద్యములన్నియు భావాంబరమునఁ బ్రకాశించు చుక్కలు. మందహాసమునఁ గన్నులతో నైఁగచేసి మన భావములను వశపఱచుకొని పైకి నాకర్షించునవి. కన్నును మనసును వశపఱచుకొను నాకృతులన్న నిందలి స్త్రీలే. స్త్రీ ప్రకృతికి వన్నెను గౌరవమును గల్పించువారు వీరు. ఆడంబరములు లేనివారు. చీని చీనాంబరములు రత్నాలనగలు కలనైనఁ జూచియెఱుంగరు. సహజ సౌందర్యోపేతలు. సహజవిలాసభాసితలు. స్వచ్ఛందానురాగమను రంగమున వెల్లివిరిసిన భావములనుబట్టి యాటలాడు బాలికలవంటి వారు. మఱుఁగు, మానము, సుకుమారత్వము, ఉన్నవిగాని మనసునకు వివరీతముగ వర్తింపరు. వారి మనసులు మంచివిగాన వారి చర్యలును సహజముగను మనోహరముగను నుండును.

‘పుపువిల్లు శాస్త్రమర్తము’ లిందు వివరింపఁబడినట్లు ఏ గ్రంథ మందును లేవు. ‘శాస్త్రమర్తము’ లనుటకంటె ‘కళామర్తము’ లని యుండినచో నింకను బాగుండెడిది. ఏలన శాస్త్రము జ్ఞానప్రపంచము నకుఁ జెందినది. కళ యనుష్ఠానమునకు ; అనుభవమునకు శాస్త్రము. శాస్త్రముదెలిసినవాఁడు కళయం దనమర్థుఁడుగా నుండవచ్చును. కళ యందు సమర్థులైనవారు దానికి మూలాధారమైన శాస్త్రము నెఱుఁగనివారు గావచ్చును.

ఈగ్రంథములోని నాయికలు భాగవత దశమస్కంధములోని గోపికలట్లు ముగ్ధలు. కృత్రిమమనునది యెఱుఁగనివారు. వీరనుభవించు సుఖములు, ఆనందములును దినదినజీవితమను పాలనుండి తీయఁబడిన వెన్న. చూడుడు—

శృంగారము :—

“ ఆ. అడుగుఁ దమ్ములందుఁ బడివేడు పతివీఁపు
చిన్నికొమరుఁడెక్కి చెలఁగియాడ,
అలుకయెంతతెగని దయ్యును నిల్లాలి
మోమునందు నవ్వు మొలచెనపుడు. ”

(వ. ౧)

“ ఆ. వంటయింటి పనుల నంటిన మసిచేయి
సోఁకియుండఁ జంద్రనుందరముగ
నింపుగొల్పుచున్న యిల్లాలిమోమును
భర్త నవ్వుచున్నవాఁడు చూచి. ”

(౨)

ఇంక నతిశయోక్తులును ఉత్పేక్షలును నన్న నిట్టివిగదా నిక్కములు!

“ తే. పూనియూఁదెడు నెఱజాణ ! ప్రాయ్యమిఁద
నలుకగొనఁబోకు ; రక్తపాటల సుగంధ
మైన నీయూర్పుఁ జవులకు నానగొనుచు
పోగలెగయుఁగాని మండదీ ప్రాయ్యనగ్గి. ”

(౩)

పల్లెటూరి జీవితమును బ్రదర్శించు పద్యములలో నొకటి రెండు మచ్చుకు :—

“ ఆ. దొరకకుండ నేడు దొరకిన చెంగావి
చీరఁగట్టి కాఁపువారి కోడ
లదిగొ ! చిన్నదయ్య నడగక తిరిగెడు
విరివియైనయూరి వీధులందు. ! ”

(౧౬౨)

“ క. కనుపాపల నరమూయుచుఁ

గొనగన్నులఁ జూచుచుండు కోడలి తెఱఁగున్
గని యజమానుఁడు వలద

న్నను దెరువరి మందిరాంగణమున నె విడిసెన్ ”

(౧౭౧)

ప్రకృతి వర్ణనము :—

“క. కలఁగవు కమలంబులు ; హం

నలుగదలవు ; చూడవమ్మ చక్కఁగ నెవరో

తలక్రిందుగ నాకాశము

నిలిపినవారత్త ! చెఱువు నీఘలలోనన్ .”

(౩౯)

సర్వ వచనములు :—

“ఆ. కనులు గానరాని కటికి చీకటి రేయి ;

వలనపోయెమగఁడు ; వట్టియిల్లు ;

దొంగలెవ్వరై న దోతురు సుమ్ము ; ని

ద్రింపవలదు ప్రక్కయింటివాఁడ !”

(౨౧౮)

భావము నకస్మాత్తుగాఁ ద్రిప్పుట :—

“తే. కలికి ! సాజంబుగా నిండుఁగనుల, వానిఁ

జూచెదవుగాని క్రిఁగంటఁ జూడకమ్మ ;

అతనిఁ జక్కఁగఁ జూచిన యట్టులగును ;

నీవు నొక ముగ్ధవనుచు మన్నింతు జనులు.”

(౧౫౩)

అపురూపమైన యనన్యయాలంకారము :—

“ఆ. చక్కఁదనము గలుగు చానలు జగములో

నెందఱున్న నేమి ? యింత వినుము—

ఒడలిచెలువునందు నెడమనగంబుతోఁ

గుడినగంబె సాటి గూడుఁ జెలికి.”

(౧౯౨)

ఉపమతో శ్లేషించినట్లుండుట దీనియందలి యనన్య సాధారణ

మైన గుణము.

ఒక్క శృంగారమేకాదు, ఈ గ్రంథమందు దొరకురసము.

భర్తృహరి, వేమన మొదలగువారికి మార్గదర్శకములో యనునట్లుండు పద్యము లనేకములుగలవు.

“ఆ. కలహములనుగూడ వెలికిరావాత్తలో
 నమసిపోవు, సాధుజనులు విన్న
 మఱుఁగుమాట, లొక్కమాఱుగ నాయువు
 గడచినప్పు డగ్గిఁగాలుఁ గాని.”

(౨౦౮)

కావువారికి వసంతమునకంటె వాసకాలమెక్కువ హృద్యము.
 వర్షర్తువును గూర్చిన యీపద్యముఁ దిలకింపుడు—

“ఆ. చూడు వింధ్యశిఖరిసోబగు! వర్షర్తుల
 క్షీవయోధరములు మేనుసోఁక,
 అన్నికడల మొలచుచున్న లేబచ్చిక
 గుంపుపేరఁ బులకరింపఁ దొడఁగె.”

(౩౩-౨)

ఇట్టి దృష్టాంతరములెన్నియైన జూపవచ్చును.

రసబంధురములైన యీపద్యములనన్నిటిని బీతికలోఁ బ్రద
 ర్శింపంజూచినయెడల వేఱుగా గ్రంథమునే ముద్రింపవలసి చర్చిత
 చర్చణమగును. భారతము “ప్రతిపర్వరసాస్పద” మందురు. ఇది ప్రతి
 పద్యరసాస్పదము. విరహము నెందఱో వర్ణించియున్నారు. ఈపద్య
 మెంత దుఃఖజనకమో యెంతసహజమో చూడుడు—

“ఆ. ప్రీతిపాత్రమైన పెండ్లాము నచ్చిన
 యింటి పాడుసూచి యేడ్వలేక,
 చనఁడు పొలమువిడిచి పనిలేకయున్నను
 పామరుండు కావువాడు కంటె!”

(౧౧౦)

ఇఁకఁ బ్రతిదినజీవితతంత్రమున కీపద్యమెంత మంచిసూత్రమో
 యరయుడు:—

“ఆ. సుగుణవంతురాలు, సుందరి, నిజమది;
 నేను బనికిరానిదాన నిజము;

కాని యొక్కమాట ; దానిఁ బోలఁగలేని

వారలెల్లఁ జావవలయునేమి ? ”

(౨౯౭)

దొరకినది గంభీరముగా ననుభవింపుము. ఊరకకొనరనేల ?

మనవారిలో నాశుకవిత్వమున్నదిగాని మొత్తముమీఁద నాపద్యములలోఁ జమత్కారము, పాండిత్యము, ప్రకటనకు వచ్చినంతఘనముగా రసమురాలేదు. ఈనవ్వశతీని జదువునప్పుడు నేను జిన్ననాఁడు విన్న యీపద్యము స్మరణకు వచ్చినది.

“ జొన్న చేనిలోన సాగనుకత్తెను జూచి

నిన్నటాళనుండి నిద్రరాదు ;

దాన్ని నన్ను గూర్చి దయనూపు మాధవా

పొన్నపూలుదెచ్చి పూజనేతు. ”

ఒక్క పద్యములోననే హృదయ ప్రపంచమున భూకంపము పుట్టునట్లు చేయువారలలో జపాను దేశీయులు ప్రథములు. ఇట్టి కవితారచన వారిలోఁ బారంపర్యముగ వచ్చిన ననాతనకళ. ఒకానొక స్త్రీ తనకొడుకు చావునకు విలపించిన విధము వినుఁడు :—

“ తే. తుమ్మెదలఁబట్టుచు మఱచి తొలఁగి యెటకుఁ

బోయినాఁ డొకఁ నేఁడు నాముద్దుకొడుకు ! ”

జపానులో బాలుర క్రీడలలోఁ దుమ్మెదలను బట్టుటయొకటి.

చిన్న బిడ్డలు నిద్రపోయినట్లు శాంతముగ మరణింతురు. ఈబిడ్డయు నేతొందఱయు నీయక ఆటకుంబలె వెల్లినాఁడా ? ఆకలి ప్రాద్దెఱుఁగని వారు బిడ్డలు. కావున నింటికి వేళకురాకపోయెనా ? దారితప్పెనా ? మఱియు మృత్యువు కట్టకడపటి స్థితియని ప్రేమ యంగీకరింపదు. సావిత్రి యట్లు చేయలేదు. ఎవ్వరును జేయరు. పునస్సమాగమము సిద్ధించునను దృఢమైన యాశయుండును. తుమ్మెదలఁబట్టుచుఁ బోయిన కొడుకు మఱలవచ్చును. తల్లిని దలఁచుకొని రాకుండునా ? ఎప్పుడు

వచ్చునోయని తల్లి హృదయము వేగుచున్నది. ఎప్పుడైన నొకప్పుడు వచ్చుననుట నత్యము. ప్రేమ యమృతము. సముద్రమునకంటె లోతైనది యీపద్యము. అనఁగా హృదయమెంతలోలోయంత లోతు. ధ్వనియను గుణమున్నదని మన సంప్రదాయము ప్రకారము చెప్పవచ్చును; హృదయమునందలి ప్రత్యాక్రోశముయొక్కయు ప్రతిధ్వనిగూడ! అరబ్బులును ఇట్టి కవిత్వమునఁ బ్రవీణులు.

ఒక్కపద్యమే వ్రాయవలయును. అది మెఱుంగుదీఁగవలె మనలఁ గ్రమ్మియుండు సంధికారము నొక్కక్షణము పోద్రోలి నూతనలోకమును హఠాత్తుగ గోచరింపఁజేయవలయును. ఆలోకము, ఒక్కసమిష్టము మాత్రమెచుటనున్న నేమి? దాని రామణీయకము జీవము సంతయు నాక్రమించి చచ్చువఱకును దదేకధ్యానములో మునుఁగు నట్లానరించును. అట్టిదియ కవిత. గుణము ప్రధానము. రాశికాదు.

ఈ గాథానప్తశతి బౌద్ధయుగమునాటి యుత్కృష్టజీవితమును దెలుపుచున్నది. భావములు కోమలములు. వానికిదీపైనది అనంత కృష్ణశర్కరారి శైలి—సుధురము, లలితము, రమణీయము. వీరి సరసత్వము అర్హతకొలది పొగడుట యసాధ్యము.

తినుకొలది నాకలి! ఇంకను నిట్టిగ్రంథముల శర్కరారు వ్రాసితనివిదీర్పఁ బ్రయత్నింపరేని మనకుఁ గష్టముగల్పించిన వారగుదురు. ఆపాపమునకుఁ బాల్పడకుందురుగాత!

కృషీవలుఁడు

అంధ్రవాఙ్మయమునఁ బ్రకృతము ప్రసిద్ధికి వచ్చుచుండెడు గణ్యములగు నూతనసృష్ట్యులలో నీకావ్యమొకటి. విషయమందును భావములందును నిది మనదేశముయొక్క నవజీవితమునకుఁ జేరినది. అచ్చటచ్చట, శైలియందును దూరోపములు మొదలగు నలంకారములయందును బ్రాచీనవాసన యింకను గొంత వదలవలసి యున్నటులు దోచెడిని.

కవి కావు యవకుఁడు : విషయము కావుల జీవితము : దృష్టి యభిమానప్రేరేతము. కృషీవలుల జీవితమును బ్రధానాంశముగ గ్రహించిన తెలుఁగు గ్రంథములలో నిదియ మొదటిది. ఈ విషయనవ్యతను దలంచినకాబోలు రామిరెడ్డిగా రీక్రిందివిధమున వితర్కించి యుండుట :—

“అన్నాహాలిక ! నీదు జీవితము నెయ్యంబార వర్ణింప మే కొన్నన్ నిర్ఘరసారవేగమున వాక్పూరంబు మాధుర్యసంపన్నంబై ప్రవహించుఁగాని, యితరుల్ భగ్నాశులై యీర్ష్యతో నన్నుం గర్షకపక్షపాతియని నిందావాక్యముల్ వల్కరే!”

తాను పూర్వలాక్షణికుల కరిగావు గాఁడనియు స్వచ్ఛంద విహారశీలుఁడనియు నీక్రిందిపద్యములో బాహటముగాఁ జాటించి యున్నాడు :—

“వనలతయైన నాకవిత పత్రపుటంబులఁ బూవురెమ్మలన్
దినదినజ్యంభమాణమయి తేజరిలెన్ సహజప్రరోహ వ

ర్థన నియమానుసారముగఁ దల్లత యెన్నఁడుఁ దోటమాలి పా
ణినిగనుఁగోని నవ్యరమణీయతఁ జిల్క నపూర్వపద్ధతిన్.”

“వంజర నిబద్ధకీరంబు బయలుగాంచి
యడ్డుకమ్ముల దాటంగ నాశచేయు
నటు బహిర్నియమంబుల సతకరించి
మన్తనంబు స్వాతంత్ర్యసీమకుఁ జరించు”

“కాన నెవరేమి యనుకొన్న దాననేమి
గలుగుఁ; గాల మనంతము; ఇలవిశాల;
భావలోకము, క్రమముగాఁ బడయుమార్పు
ఏల హృదయంబు వెలిపుచ్చ నింతయభుకు.”

తనకవిత వనలత. స్వచ్ఛందవ్యాసముగలది. చెన్నపురిలోని
మాలీల దోహదములు, కత్తిరింపులు మొదలగు చికిత్సలచే గృత్రిమ
సౌభాగ్యము వహించిన పూలచెట్లవంటిదికాదు. “సహజప్రరోహ
వర్ధన నియమాను సారముగ” నల్లునట్టితీగె. “అపూర్వపద్ధతి”
నవలంబించినది. శాస్త్రకారుల యాదేశములను పారంపర్యప్రాప్తి
బహిర్నియమములఁ బాటించదు. ఆగమపుంజములకుఁ జేరిన గతాను
గతికముగాదు. స్వాతంత్ర్యసీమను జరించునది. ఏమీ! పూర్వకుల
విధుల సతిక్రమింపవచ్చునా? వారేర్పఱచిన కృతివిధానములుగాక
యన్యము లెక్కడనైన నున్నవా? అని మూఢభక్తు లెవ్వరైన నాజ్ఞే
పించినయెడల “కాలమనంతము; ఇల విశాల: భావలోకము క్రమ
ముగాఁ బడయుమార్పు;” అని కవి వారిని దిరస్కరించి తనదారిని
దానేగెడిని. వీరు చేసియుండు కవితావిషయమైనచర్చను గొన్ని
యేండ్లక్రిందట సందర్భాను సారముగ నేను “కవితత్వ తత్త్వవిచా
రము” లోఁ జేసినాఁడను.

“ ఐరోపాలోని కొందఱు కపిశ్వరులు కావువారు. సైనికులు, మొదలైన తక్కువ వృత్తులవారి బ్రతుకులను వర్ణనార్హములని భావించి యెంతో సుందరముగాఁ గార్యములలో వ్రాసియున్నారు. మన గ్రంథముల మాత్రము చదివి యీ పుణ్యక్షేత్రమైన కురుక్షేత్రముయొక్క స్థితిగతుల సరయఁజూచువారికి నీ దేశమున బీదసాదులపై నాదరము గల కవి యెవడైన నున్నాఁడా? తుదకు బీదసాదులైన నున్నారా? యను సంశయము పట్టినను తప్పు వారిదిగాదు! శోకరసము వర్ణింప వలయునన్న ననుకూలమగు సందర్భమెయ్యది? క్రొవ్వుకాతెడి నాయికా నాయకుల యూహామాత్రములైన కష్టములా? వ్రజలు దినదినము కన్నీరు గార్చుటకైన నవకాశము లేక కుడుచుచుండు పరిపరివిధములైన గోడులా? శాంతరసమునకుఁ బోషకమెయ్యది? తమకుఁ గష్టము తేనట్టివైన రాజులయొక్క యుదారచర్యలా? ఆకటమాఁడి మలమల మాడుచు నింటికి వచ్చి వంట సిద్ధము కాకుండినను భార్యపైఁ గోపింపక కన్నులు మూతవడుచుండ విధిని ధ్యానించుచు నొకమూలఁ గూర్చుండు పోలము కావులయొక్క నడవడియా? ఆహా! జనసామాన్యములయొక్క ప్రతిదినవృత్తములలో నెంతభావము, రసము గుణము నుపగతములైయున్నవో మన కవులకుఁ దెలియదుగదా; రాజపుత్రులను, రాజకన్యలను, —చాలనందులకు—బ్రాహ్మణులను, వేశ్యలనుబట్టి జంఝూటమాడుట తప్పఁ గవితకు మేలైన యన్యకర్మములు లేవా!”

ఉన్నవి యనుటకీ ‘కృషీవలుఁడు’ను అబూరి రామకృష్ణ రావు, రాయప్రోలు సుబ్బారావు, మొదలైన యువకులు విరచించియుండెడు సవ్యకావ్యములును బ్రమాణములు.

ఈ గ్రంథమునందుఁ బోలము కావులయుఁ గావుటిల్లాండ్రయు దైనందిన చర్యలతోడ ఋతువర్ణనములను గవి బహుచమత్కారముగ సమన్వయించి యున్నాఁడు. ఇది భావగంభీరులకే కాని శుష్క

పండితులకు సాధ్యమగు క్రియగాదు. ప్రాతఃకాలమునుండి రాత్రి నిద్దరపోవువఱకుఁ గృషీవలులు నేయుచుండు కార్యము లొకకూర్పు. వీనితో నమ్మేల్పించిన విధమునఁ జేయఁబడి యుండెడి ఋత్వాదిప్రకృతి వర్ణన మింకొకకూర్పు. రెండును భావకళానిర్మితములును శోభితము లును నయిన ప్రకృతి ప్రతిబింబములట్ల సత్యమును రామణీయకమును దాల్చి యున్నవి. కృతి పరిమాణమునఁ జిన్నదైనను గుణమున నానా సౌభాగ్యశోభితముగ నున్నది. వీని నన్నింటిని విడఁదీసి ప్రదర్శింప వలయునన్న సూత్రమునకంటెను వ్యాఖ్యానము విపులమగును. అట్లు చూపుటచేఁ జదువరుల భావపరిశ్రమవిఘ్నేపములకు నిరోధము గల్గును. కాన, కొన్నియంశములను బేర్కొని విరమించెదను.

ఇందు గ్రామనివాసము, వ్యవసాయవృత్తి—యిత్యాదిప్రకృతి సామీప్యజీవితమునకును మనుష్యస్వభావప్రవృత్తికిని నుండు సంబంధము చూపఁబడియున్నది. మొత్తముమీఁదఁ బట్టణవాసు లంతమంచివారు గారనియు, గ్రామవాసులు నడవడియందు మేలుతరమైన వారనియుఁ గవి యొక్క యభిప్రాయము. ఇది నిర్వివాదము కాదని నా మనవి. పట్టణస్థులకుఁ గ్రామస్థులకుఁ జర్యాభేదములు, స్వభావభేదములు లేవన లేముగాని, పోలికలను బెంచి యెక్కువ తక్కువలను రూపించుట సాహసకార్యము. దేశాభ్యుదయమునకుఁ బల్లెలెటులో పురములును నట్లే యావశ్యకములు. మఱియు నార్థిక ప్రపంచమునకు నాధారము వ్యవసాయమని మన కవిగారు చూపియున్నారు. ఇది నిజమేకాని తక్కిన వాణిజ్యాద్యభ్యుదయములు లేనిచో దేశము నమగ్రతఁ దాల్పనేరదు.

“నవ్యపాశ్చాత్యసభ్యత నాగరకత

పల్లెలందున స్పష్టరూపములఁ దాల్చి

కాలసమ్మానితములై న గ్రామపద్ధ

తులను విముఖత్వముం గొంతకలుగఁజేసె.”

“ నేటి నాగరకత నీమేలుగోరక
యప్పుడేసి బ్రదుకుమని విధించు
న్యాయవృద్ధికన్న నావశ్యకపదార్థ
సంఖ్య హెచ్చు జత్త శాంతియున్నె. ”

కవికిఁ బరిణామములు వలయునో వలదో తెలియకున్నది. కవితాభావములను శాస్త్రతత్త్వములం బలఁ దార్కికదృష్టితో విమర్శింపఁదగదు. వానియందు రసకులు గమనింపవలసిన విషయము, సౌందర్యము. ఆగుణమీకావ్యమందు సఖండముగా నున్నది.

అసంబంధములగు వర్ణనలు సంగతు లీగ్రంథమునలేవు. ప్రతి యంశమును జత్తరువున కనుకూలించునదియు సగత్వమైనదియుగ నున్నది. సంయోగతాలక్షణమిందు నేమాత్రము భంగముచెంద కుండుట కవియొక్క భావనాగాంభీర్యమునకు సమోఘమైన సాక్ష్యము. తావర్ణించు జీవితమును విషయములును దనకు ననుభవవేద్యములు కాఁబట్టియు, వానియందుఁ దనమనోహృదయములు సంపూర్ణముగ లీనమై యుండుటచేతను వర్ణనలన్నియు హృద్యతాగుణపరిశోభితములు. వానియందు సత్యస్ఫురణ, మనోహరత హృదయాకర్షణాదిశక్తు లున్నవి. ఇదియ శిల్పముయొక్క పరమార్థము.

పాశ్చాత్యభాషలలో “ పాస్టరల్సు ” నాఁబడు పాశుపాల్యాది గ్రామాంతరవృత్తులవారి యకృత్రిమజీవితస్వభావాదుల వర్ణించు కావ్యము లనేకములున్నవి. అయ్యవి “ గ్రీక్, లాటిన్ ” భాషలలోఁ బుట్టి యాధునికై రోపా వాఙ్మయములందును వ్యాపకమునకు వచ్చి యున్నవి. హైందవభాషలలో నీతరగతికిఁ జేరిన కావ్యములలో శ్రీకృష్ణుని బాల్యక్రీడలు, బృందావనజీవితము, గోపగోపికా సంచార ములు, ఎంతయు హృదయరంజకములు. భాగవతమందలి దశమ స్కంధమును, విశేషించి యెఱ్ఱాప్రగ్గడయొక్క హరివంశపూర్వభాగ

మును దేశీయవాక్ప్రపంచమునఁ దమస్సునడంచి చల్లని వెన్నెలలను గురిపించి చిత్తానందముకల్గజేయు చంద్రబింబములవలె నున్నవి. జయదేవకృతమైన గీతగోవిందమును నిట్టిదయ. గోపికలను వదలిన గ్రామజీవిత మలభ్యమనియో, కృష్ణకాంతల యనంతరము గోపికానంత తులు నశించిరని భ్రమగొనియో, మనకవులట్టివృత్తములఁ బ్రధానాంశ ములుగాఁ గైకొని వర్ణించుట మానివేసిరి. ఈనాటి కావృత్తములు మరలఁ గవితాదృష్టికి నర్హములని భావింపఁబడుట తటస్థమైనది. ఇట్లెప్పుడో నశించిన మహోత్తరమైన వృత్తమును బునరుజ్జీవితముం జేసి దివ్యాకృతిగ మనముందర రామిరెడ్డిగారు నిలిపియుండుట వారి యసాధారణప్రజ్ఞను సూచించుచున్నది.

కృషీవలుని జీవితమంతయుఁ బువ్వుల పాన్పుగాదనియుఁ గవిగా రెఱుంగకపోలేదు. పట్టణవాసులకును, వారికినుండు నాధికస్పర్ధ, సర్కారువారు వారియెడలఁజేయు ననాదరము, దానిచేవారిని బట్టి బాధించెడు దురాచారపిశాచముల విషయమును, రాజకీయ సాంఘికాది నీతులును, సంస్కారముల యావశ్యకతను సూక్ష్మముగఁ దడవి యున్నారు. మింటికెగయు పక్షియైనను భూమిమీఁదఁ బెట్టియుండెడి గూఁటిపైఁ జూపువేయకయుండునా? కావువారియొక్క దుస్థితి యెప్పుడు తొలంగును? వారికముందైనఁ బూర్వపు రెడ్డిరాజుల కాల మందువలె నున్నతవదలికిరారా! అను విచారములు సహజములే గదా! “కాలగర్భమునందెట్టి ఘటనగలదో: భావిపరిణామమెవ్వరు పలుకఁగలరు.” ఎవ్వరు పలుకఁగలరో గాని నావలనమాత్రముగాదు. రైతు లెట్టి దారిద్ర్యము పాలై యున్నారు? “కార్యారంభమున్ ధైర్యమున్ విడకుమయ్యా” అని కవిగారు సంజోధించుచున్నారు. వీరి మాటల నాలకించి యాదరింతురుగాక. ముఖ్యముగా మాకులము వారికి నతిథినత్కార మొకరు చెప్పక చూపక వచ్చిన సదాచారము.

అన్నదానము మావారివలె జేయువా రితరులున్నారో లేదో ; ఎట్లును మించినవారు లేరనుట యతిశయోక్తిగాదు. ఈవిషయమును రామరెడ్డి గారి క్రింది విధమున రమ్యముగా నుడివియున్నారు.

“ఉండియున్నను లేక పస్తున్నగాని
యానచేయవు పరుల కష్టారితంబు
నాకలెత్తఁగ నీ పంచకరుగునతిథి
తినక త్రావక పోయిన దినములేదు.”

కావుటెట్లాండ్రనుగూర్చి కవిచేసిన స్తుతులన్నియు సత్యమునకు మీరినవిగావు : తక్కువ. వారియొక్క “శాంతి నీతియు నురుకప్త నహంశక్తి, నెవరెఱుఁగుదురు. ? ” స్త్రీలంగూర్చి వీరొనరించిన వ్రశంస యెంతయు సత్యము ; గంభీరమును.

“అతుల సంసార సాగర మందుఁగాల
జలము నుకృతదుష్కృతవాతచలితమగుచు
సుఖవిషాదపుఁ దరగలై నుడియుచుండఁ
బడవనై గట్టుఁజేర్తువు పతిని, గృహిణి.”

సంగ్రహించి వ్రాయుశక్తియం దీకవినిమించి వ్రాయువారుండరు గాఁబోలును. ఈగ్రంథమును జదువఁజదువ “ఇన్నియంశములను నిన్ని కొద్దిపుటలలో నిజేఁపించినాడు.” అను నాశ్చర్యముఁ దాల్పనివారుండరు. పునరుక్తి, నిరర్థకవృత్తి, యిత్యాది కాలవ్యయమును స్థలవ్యయమును జేకూర్చు పద్ధతులులేవు. తనకులస్థులయల్లె యీకవియు మితభాషి. అర్థమెక్కువ, పదములు తక్కువ యనుశ్లాఘనకుఁ బాత్రుఁడు.

మనుచరిత్ర కళాపూర్ణోదయాదులలోని పద్యముల ననుకరించిన తలపోతలు వ్రాతలు నొకటి రెండుచోట్ల నున్నట్లు తోఁచెడిని. ఇది దోషముకాదు. ప్రమాదము కావచ్చును. వీరి యాదార్థ్య వర్ణనా శక్తిని జూపించుటకై కొన్ని పద్యముల నుదాహరించుచున్నాను.

అ య వి భా తి

“చలువగల కప్పురము చిలికినటు చల్లనయి
 లలితకలధాతమ్మదు విలసనము పోలెక
 మొలకలిడు వెన్నెలల చెలువము దిగంతముల
 కలముకొని తారకలు తథుకులను గప్పక
 కలువపొడి గండపొడి దొలఁకనుడి రేఁగుచును
 మెలఁగు నెలపయ్యెరలు నలనతఁజరింపం
 దలఁపున రసార్ద్రముగు వలపు లిగురింప దిన
 కలకలమడంచి నిశగొలిపెఁ బ్రమదంబున్.”

“స్నానమొనరించి వెన్నెల చలువబయల
 బిడ్డలున్నీవు నిల్లాలుఁ బ్రీతిగుడిచి
 పొడుపుకతలు, సమన్యలు, పూర్వచరిత
 లంత వచియింపు వారలు సంతసింప”

“శ్రమ, విషాదమ్ము లానలు, సర్వకాల
 హృదయ భేదక చింతలు, నిదురయనెను
 శాంతవారిధి లీనమై సమసిపోవ
 విశ్రమింపుము సైరికా వేగువఱకు.”

నేనును విశ్రమించెదను. వేగువఱకుఁగాదు. మఱి రామిరెడ్డి
 గారింకొక గ్రంథము వ్రాయువఱకు. వ్రాసిన తోడనే పఠనమునకుం
 దొడంగెద.

అ పూ ర్వ స ం ఘ స ం స్క రణ ము

ఉ పా డ్ధా త ము

హిందూ దేశములో హేళనకావ్యములు మొదలుగా లేవు. “ఆదర్శపరిహాసవాక్యములు” మనకు నహజములు గావేమో! మోటు నరసమున్నదిగాని, పచ్చితిట్లకును దానికేని భేదము మిక్కిలి తక్కువ. ఈ హేళనమునకు లక్ష్యములు మతము, సంఘచరిత్రము, తత్త్వములు మొదలగు సర్వజనులకు సంబంధించిన విషయములైనను గావచ్చును; లేదా స్త్రీపురుషులెవరైనను గావచ్చును. కూచిమంచి జగ్గకవి యొకా నొకరాజును, నతనిప్రేయసిని నిరసించుచు నొకకావ్యమును వ్రాసెను; దానికైలి పచ్చిదూషణకుఁ దోడుపోయినది గాన నది విషయమును బట్టికాని, కైలినిబట్టి కాని, నరససంజకము గాదయ్యెను. ఆంగ్లేయ భాషలో “స్విఫ్ట్” అను మహోద్దండభావుఁడు మనుష్యప్రకృతి నామూలగ్రముగ ఖండించుచు నతితీవ్రములు హృదయవిచారణ ములు నగు గ్రంథము లనేకములు వ్రాసెను. ఆయన ననుకరించుచు శ్రీ పీఠేశలింగముగారు, “నత్యరాజు దేశయాత్రలు” మొదలగు వానిని వ్రాసిరికాని, మనభాగ్యముకతన వారు వాక్పారుష్యము నవ లంబింపలేదు.

ఛైంచికవిమండలమునకు నాయకుఁ డనఁడగు ‘వాలేరు’ అను చిత్రవిచిత్ర నవ్యభావవిలాసుఁడు మానవప్రకృతిని, నిజసమకాలి కైరోపాఖండసంఘచరిత్రమును, క్రైస్తవమతమును, నినువారెల్లరుఁ బట్టరాక నవ్యురీతిని సరళమగు హాస్యరసమును బ్రకటించుచు, మాన

భంగముఁ జేసి విడిచిపెట్టెను. ఈ మహనీయమూర్తినుండి నిరంతర ధారగాఁ బ్రవహించు చిత్రపుటాహ లతిమానుషములు. తెనుఁగున స్వచ్ఛందముగఁ బరిహాసరసమును గొప్ప ప్రయోజనార్థమై ప్రయోగించిన వారిలోఁ బ్రథముఁడు నద్వితీయుడునైన వాఁడు వేమన. అనేక విధముల సీతఁడు వాలేరునకు నముఁడైనవాఁడు. పరిహాసమునందుఁ బారుష్యము లేని పరిహాసము తమము. అది వేమనకు స్వతస్సిద్ధము. శ్రీ వీరేశలింగముగారు నీ క్రియయందు దక్షులు.

హేళనకృతుల ననేకు లనేకార్థముల నాసించియు, ననేక భావములచేఁ బ్రేరితులయ్యు వ్రాసెదరు. మూఢమతము, వేషధారితము మొదలగు కాటిల్యములకు వేమన శత్రువు. వాలేరు లోకహితప్రారంభుఁడు; క్రైస్తవమతము, పూజారులదాడి, రాజుల నిరర్థభాధికారము మొదలైనవి మనుష్యమహావృక్షమునుబట్టి పీడించెడు చీడలనియెంచి, వానిని విధ్వంసముచేయుఁ గంకణముఁగట్టిన జగద్బాంధవుఁడు. స్విఘ్నమునకు మనుష్యజాతియన్ననే యనవ్యము. మృగములు మనకంటె మేలైన జీవికములు గలవియని వానియభిప్రాయము. మనుష్యప్రకృతిని సంస్కరించుటయన, వానియభిమతము ప్రకారము, పానఁగనియోజన; నిర్మూలించుటయే కర్తవ్యమట! అట్లుగుట మానవస్వభావమందలి ప్రతిదుర్గుణమును బాగుగ విప్పిచూపి నుగుణముల మఱుఁగువెట్టి మనుష్యులను రాక్షసవిశాచాకృతులుగఁ దీర్చి, దుస్సహులఁ జేసినాఁడు.

ప్రకృతమీ 'అపూర్వసంఘసంస్కరణ' కర్తయగు శ్రీగోపాలరావుగారి యూహాపోహలనుగూర్చి నేనేమియుఁ జెప్పజాలను. బహుశః హిందూదేశపు దుస్థితినిజూచి మనసునొచ్చి కాయకాయఁగాఁ గాఠిన్యము వహించిరికాబోలు. కొందఱు తమకుఁ గష్టమువచ్చినపుడు లోకమును నిందింతురు. తమకు దుఃఖమైనపుడు తమనేరమేయని

భావించువారినంఖ్య యత్యల్పము. అపాత్రుల యైశ్వర్యమును జూచి కలుపించువారనేకులు. పాత్రుఁడో యపాత్రుఁడో యాజీవుఁడు సుఖపడుచున్నాఁడు గదాయని సంతోషించువారినంఖ్య యత్యల్పము. కొందఱు తమకెన్నిమంగళములు నమకూడినను, దేశము హీనదశంగాంచి యుండుటనుజూచి సహింపఁజాలని కోపము వహింతురు. మఱికొందఱు తమకును విశదీకరింపరాని యేదో యొకవిధమగు ననంతప్తిపాలై నిష్కారణముగ నందఱను గఱవబోదురు. ఈప్రపంచమునఁ బ్రత్యక్షముగఁ బ్రత్యంశమునందును న్యాయము ప్రవర్తిల్లలేదని కొందఱు మనసుమెత్తనివారు నొచ్చినవారై ‘ఈ పాడులోకములో న్యాయమున్నదా, దేవుఁడున్నాడా?’ యని యార్తనాదముఁ జేయుదురు. మన కవిగారును నిట్టి హృదయాందోళనము లేనివారుకారు.

తే. “యోగ్యులకు శిక్ష, మఱి యయోగ్యులకు రక్ష ;
ఏమి యీ వైపరీత్యము ? సృష్టికర్త
కలఁడె ? ఉన్నచో వానికిఁ గలదె బుద్ధి ?”

తే. “అల్పుఁడొనరింప నది చౌర్యమనఁగఁ బరఁగు,
నధికుఁడొనరింప నదె శౌర్యమై రహించు ;
కర్తవ్యస్థానుసరణి లక్ష్యములెకాని,
మంచిచెడ్డలు కలవె ప్రపంచమందు ?”

వీరికి ముఖ్యముగ నాగ్రహము గల్గించునది మన జనుల స్వప్రయోజనపరత్వము. సంఘసంస్కర్తలు, దేశభక్తులు, మతోద్ధారకులు మొదలగు పెద్దలందఱు వేషధారులు, కపటచిత్తులు ! వారు ధనమునో పదవినిో యాశించి పనిచేయునట్లు నటించువారు ! త్రికరణశుద్ధిగఁ బలికిన తత్త్వముననుష్ఠించువారు లేనేలేరు ! మన జాతీయంతయు నీరీతిని గ్రుల్చి కంపెత్తుచున్నదనుట నాముక్కునకింకను

దట్టలేదు. ఇంకముందును దట్టకుండునుగాక ! ఈ కవి యింతపరిష్కారముగ హిందూజనులకు నీతిబహిష్కారముఁ గలిగించియుండుట కేమికారణము లుండవచ్చును ? తాను దేశభక్తుడు ; ఇతరులు కపటోపాయతాదురో కారో ; తాను శక్తికొలది హృదయపూర్ణముగ దేశశ్రేయమును గోరినవాఁడు. అట్టివానికి స్వప్రయోజనపరులను జూచినప్పుడు కోపముఁరాక మానునా ? మఱియు సీస్వార్థధురంధరులు దేశాభివృద్ధిపెర నిజాభివృద్ధినిమాత్రము నేకూర్చుకొను జత్తులమారులై యున్న, నతని హృదయము మండకుండునా ? ఇదియే ముఖ్యకారణమని నానమ్మిక. అయినను ఏరు సంఘతత్త్వమునింకను నెక్కువగఁ బరిశీలించియుండిరేని, యింత నిరాశయు, నిష్ఠురమును దాల్చియుండరని తోచెడిని. ఎట్లన, మనుష్యుల ప్రవృత్తియందు గణింపవలసిన యంశములు మూఁడు ; పరమార్థము, కార్యము, భావము, అనునవి. దృష్టాంతము :—దేశభక్తిచే బ్రేరేతుఁడై స్వరాజ్యసిద్ధి పడయఁగోరి యొకానొకఁడు బాంబువేసి యొక ముసలివానిని జంపినాఁడనుకొందము. ఇందుఁ బరమార్థము స్వరాజ్యము. భావము దేశభక్తి ; ఇంకఁ గార్యమన్ననో ముసలవ్వు మరణము ! మొదటివి రెండును మంచివి ; మూడవదగు బాంబుప్రయోగము నింద్యము, సరిర్థకము. అనఁగా, భావము మంచి దయ్యను కార్యము చెడ్డది కావచ్చును. ఇంకఁ గార్యము మంచిదయ్యను భావము చెడ్డదిగా నుండవచ్చునుట యీ గ్రంథముఁ జదివినవారికి వేఱుగ నిరూపింప నేల ? అర్థము, భావము, కార్యము—వీనిలో నన్నియు మంచివిగను, అన్నియుఁ జెడ్డవిగను, గొన్ని మంచివిగను, గొన్ని చెడ్డవిగను నుండవచ్చును. అట్లగుట దేనినిబట్టి జనుల తారతమ్యమును నిరూపింప నగును ? అను ప్రశ్న కలుగుచున్నది. మన కవిగారు భావములను బట్టి యనియందురేమో ! ‘కార్యములను బట్టి’ యని యేలయనఁ

నూడడు? బిరుదముల నాశించి ధనవంతుడొకడు మదరాసులోని మృగములకును మనుష్యులకు నత్యంతోపయోగమగునట్లు కొఠాయిలు వేయించెనుకొందము. అతడు దుర్భావముతో జేసినందుననే ప్రయోజనము తక్కువపడియెనా? మన దప్పి తీరికపోయెనా? లోకమునకు భావములతో బనియేమి? పనియేగదా ముఖ్యము. సైనికుఁ డే కోరికతో యుద్ధము జేసిన నీకేమి! వాడు చక్కగా యుద్ధము చేసినదియే చాలును. కార్యశూరుల లక్షణము కార్యములఁ బట్టి గణించుట—ఐరోపాఖండమునకును హిందూ దేశమునకును గల ముఖ్య తాంత్రమ్యములలో నిదియొకటి. మనవారు తమ కన్నులకుఁ గనఁబడువానిని జూచి గణింపక “వానిభావమేమి? ఏయద్వైతముతో జేసినాడు?” అని యగోచరార్థములను గల్పించుకొనుచు బాత్తు కలయిక లేనివారై యుండెదరు. ఇట్లు హృదంతరాళములలో గనులు త్రవ్వి యెత్తఁజోయిన యెడల బ్రదుకు దుర్భరమునుండే!

ఇంగ్లీషువారిట్టి యోజనలకు మాటలకుఁ దొడఁగరు; కంటికిఁ గనఁబడువారితోఁ దృప్తిజెంది విరమింతురు. మన సూక్ష్మదృష్టి వారికి లేదు. సంఘపరమైన దృష్టితోఁ జూచినఁ గార్యములకుండు గౌరవము భావములకులేదు. పరమాత్మ పరమైన దృష్టితోఁ జూచిన భావములు ప్రధానములేమోకాని, కార్యశూన్య నదృశ్య నమృద్ధి యేదేవునకును నింపుగాదు. మఱియు సంఘచరిత్రమును నిర్ణయించుటలో దమతమ యనుభవముల కొలఁదిఁ దాము పోయినయెడలఁ బొరబాటులకు వీలు లేకపోలేదు. ప్రతిమనుజుని దృష్టియుఁ బరిమితచక్రమునఁ దిరుగు నదియ; తమతమ కష్టసుఖములచేతను, స్వభావముచేతను వికారము గాంచుచుండునదియ. సంఘము మొత్తముమీఁద మేలుజెందినదా కిడుజెందినదా యను విచారణ కాధారము. దేశచరిత్రము. ఇండియా దేశ మీముప్పది నలుబది యేండ్లలో ముందునకు వచ్చెనా, వెనుకఁ

బడెనా యని మనకవిగారు యోజించి యుండినయెడల నింత పశ్చాత్తాపకరమయిన ప్రతిమను జిత్రించి యుండరు; చిటునవ్వులు కొన్ని యామొగమున మొలకలెత్తి యుండును!

ఇట్లనుటచే నీ గ్రంథమునం దనాదరబుద్ధిగల వాఁడననుకొనకుండు. ఇదిమిక్కిలి శ్రేష్ఠమైన పుస్తకము. శీలమునకు వృద్ధిదెచ్చును; మాయదారి దొంగతనములకు మృత్యువువంటిది. మన దేశములో నిట్టి గ్రంథముల కవకాశము దట్టముగ నున్నదనుట విపాదముఁ బుట్టించెడు సత్యము. శ్రీ గోపాలరావుగారి నిశితఖడ్గముయొక్క దీప్తులు తమ స్వను పిదళించుచున్నవి. ఈక్రింది పద్యములలో సత్యమున్నదో లేదో మీరే నిష్పక్షపాతముగ యోజింపుఁడు!

క. “తమ యెఱుంగని నానా విష

యములం దున్నతవదంబు లాసించి యన

ర్థము లెన్నియొ చేయుచుఁ బె

ద్దమనుష్యుల మనెనువారు ధరణిని లేరే?”

తే. పత్రికాధిపులెందఱో బంట్లునాకుఁ

బొగడుదురు వారు బట్టలపగిదినన్నుఁ;

బరులు నాగుట్టు వెలిసేసి వ్రాయునెడలఁ

దీసి ప్రకటింప కదినాకుఁ దెలుపుచుండు.”

తే. “ఆర్జితమొ గృహీతమొ మఱి యపహృతంబొ

స్థితి యవశ్యము లొకొకోన్నతికి నెందు;

అట్టి స్థితి లేనివారు దాస్యమునమగ్ని

నీచులై యజ్ఞతను మరణించుటొప్పు.”

తే. “విద్యయు మతంబు ధర్మంబు వృత్తిమాత్ర
మహితకారణంబులయి యమ్మఁబడుటొప్పు;

ధర్మశాస్త్రంబు నీశ్వరేశ్వరమును మఱియు
మూలధర్మైక బాధకంబునగుటాప్పు.”

బ్రాహ్మణులకును శైవవమిషనరీలకును సమానముగఁ దగిలెడు
దెబ్బయిది :—

క. “ మతమిష నొరులకు సత్త్వము
హితమని వాఁకి దమఃప్రవృత్తుల దాన్య
వ్రతుల నొనర్చుచుఁ దామ
ప్రతిహతరాజసముపూని వర్ధిలవలయున్.”

ఇఁక బ్రిటిషు సామ్రాజ్యలోపమో,

ఆ. “ తనదుబాన నేర్చుటకు నాకు మృగరాజు
బ్రమసి వంచకాధిపత్యమొనఁగె;
ఒరులు నన్నెదుర్చునోపరా యధికార
భయమువలన; దాన జయము నిజము.”

తే. “ కనులు వీనులు సధికార జనులెయనుచు
మృగవిభుం డొరుదరికి రాసీఁడు కనఁడు
వినఁడు, నమ్మఁడు : కాన సిగ్గును నఘార్తి
వదలునెడ మా యొనర్పలేనిదియుఁ గలదె?”

అను పద్యములో వెల్లడియగుచున్నది. ఇఁక స్విఫ్టుగారి
కవనధోరణిఁ బడినపద్యముఁ జూడుఁడు :—

తే. “ భూరిదాన్యంబును సజాతీవైర మమిత
నై చ్యమనియెడి సహజగుణత్రయంబు
మనుజులకు శ్వాసములకు సమానమనఁగఁ,
దేటవడకున్నె వారి జ్ఞాతిత్వమిలను?”
సుమతిశతక పద్యముల యనుకరణము నిందందుఁగలదు.

తే. “ పల్లెరమునఁ బాయసమున్నఁ బుల్లెనాకుఁ
గడవెను జలంబులున్నను గతుకుచుండు ;
ఎటులొ సింహాసనము; లభియించుఁగాక,
వెనుకటిగుణంబు మానునే శునకములకు ? ”

ఒకానొక పద్యము (౧౭౧) అనభ్యమనియు నాకుం దట్టు
చున్నది. శ్రీ గోపాలరావుగారి మంజుకోపము సహజసౌకుమార్య
మును దహించుచున్నది కాబోలు! మనవారి నీచభావనల ప్రస్తావన
పుస్తకమునందంతటను నిండియున్నది. అయినను గొన్ని పద్యములను
దిలకింపుడు :—

తే. “ పత్రికలయందుఁ దమ పేరు పడఁగవలయు
శిలలపైఁ దమనామంబు చెక్కవలయు
తీవిఁ దమవిగ్రహము ప్రతిష్ఠింపవలయు
మృగపతియెఱింగి బిరుదంబు లీయవలయు. ”

తే. “ ఏవిధమునఁ జూచిన నీవుడెల్ల యెడల
నివేకదా పెద్దలనువారి యీప్సితములు !
పదవికై వారు నడియెడి పాటెకాని,
కార్యగౌరవ మింతేని కానరాదు. ”

ఈ కవిగారికెవ్వరు సరిపడినట్లు కానము. సంఘసంస్కర్తల
మాత్రము వేఱుగఁ దిరస్కరింప నేలపూనిరో నాకర్థము కాలేదు.
ఏలన, వీరి తిరస్కారమునకుఁ బాత్రులు గానివారెవ్వరును లేరు.

తే. “ నిన్ననఁగనేల ? కట్నుమీకున్నఁ గనలి
‘ కులముచెడె ’ దని బెదరించు గురులొకింత
ప్రజకు మతమును బోధించు పాపమునకుఁ
బోవునెడ నిట్టిసీతులు పుట్టఁగలవె ? ”

తే. “తేరసాత్తు పెంచిన కండతిమురుదీటఁ
బనియొనర్చక సోమరితనముఁ బూని
మతమనుచు దేశహితవిఘ్నకృతులొనర్చు
వారలు దురాశచే నధికారులట్లు.”

వీరికిఁ బ్రాతది పనికిరాదు, త్రొత్తది మొదలేకట్టదు; ఇంక నేది పనికివచ్చునో మనకుఁ జెప్పరు! ఇంకముందు బయలు వెడలు గ్రంథములలో ఖండనముతోఁ బని చాలించుకొనక, నన్నార్గదర్శనము గొంత కలిగింతురు కాబోలు.

ప్రకృత మాంధ్రదేశమునఁ బ్రజ్వలించుచుండు ప్రశ్నలనేకములు వీరు స్పృశించియున్నారు. ౧౬౪ వ. పద్యములో ప్రభుమార్గ సంఘసంస్కరణమును నిరసించియున్నారు. ౧౬౫ వ. పద్యములో గ్రామ్యవాదముమీఁద దండెత్తిరి. ౨౨౦ భాషాప్రయుక్త రాష్ట్రనిర్మాణమునకుఁ బోషకము. ౧౨౮ జాతీయవిద్యాపరమైన శంఖారావము. గ్రంథాంతమందు రాజభక్తిఁ బురికొల్పుటకై శ్రీచక్రవర్తిగారికి మంగళము పాడఁబడియున్నది.

మనజనులలోని లోపములు చక్కఁగ విమర్శించి యున్నారు, కాని తదుద్ధారకమార్గములను దఱచు చూపరైరి.

౨౧౩ వ. పద్యమున దారిద్ర్యమును దీర్చుట సంఘసంస్కరణము కంటె ముఖ్యమైన పనియని వాక్రుచ్చిరి. సంఘనిర్మాణమునకును, దారిద్ర్యపనోదనమునకును సంబంధములేదా? సంఘము ప్రాచీనరీతిని దృఢముగ నుండినచో, నైరోపాయందుంబలె నైశ్వర్యమిటవచ్చి వ్రాలనేర్చునా? ఆర్థికస్థితికిని సంఘస్థితికిని సంబంధములేదని వీరి యభిప్రాయమై యున్నయెడల, నేను భేదపడవలసిన వాడను.

సంఘతత్వపరీక్షిలనము వీరి యందింకను నైకము కామిక్రింది పద్యమింకొక సాక్షి :—

తే. “ భూతదయ శీలము నువృత్తి వున్నకోక్తు
లగుట, నను మాన వను రక్షణార్థ మెల్ల
రాయుధైక శరణ్యులై యడలవలయు;
బశుబలంబై బలంబుగఁ బరఁగ వలయు. ”

‘పశుబలము’ వలయునన్న, జ్ఞానబలము, వికమత్యము మొదలగు సుగుణజాలము లెంతఘనముగ నుండవలయునో పాశ్చాత్యుల నాగరకతను బరీక్షించిన వారికిఁ దెలియును. ముప్పది మూఁడు కోట్ల జనమును వశపఱచుకొని, వారికెన్నండును దొరకియుండని సౌరాజ్యమును జేకూర్చిన మూఁడు కోట్ల జనుల దిగ్విజయశక్తి కాధారము పశుబలమేనా? పశుబలముమాత్రము చాలియుండనేని, హిందువులమంద లోకమును రొంపి చేసి యుండదా?

ఇట్లు వీరి యభిప్రాయమున నధునాతనననాతనమార్గములు రెండును దోషదూషితములే. ఇక దిక్కేమయ్యా యంటిరేని, “కాలమేగతి” యని యూరార్చుచున్నారు! “సర్వసంస్కరణంబులు” ను “సహజముగ” వచ్చునట! కాలానుసారముగఁ దనంతట వలదన్నను వచ్చు సంస్కారము నాకుఁ జూడ నొక్కటే— అగ్ని సంస్కారము!

ఈ కావ్యమున నుద్వేగమును గొప్ప గుణమున్నది. చప్పిడి పద్యములులేవు. అన్నియు నుక్కుతునకలు; ఉడుకుఁ దాల్చినవి. ఎల్లరును జడువఁదగినవి. శ్రీ గోపాలరావుగా రిఁకముందింకను నుత్తమములగు గ్రంథముల రచింతురనుట కిది నిస్సందేహమైన తార్కాణ. వారి శక్తులు యోజనలు పరిణమించుకొలది భాషాభాగ్యమును దప్పక పరిణమిల్లఁగలదు.

ఆంధ్రవీరులు

శ్రీమల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మగారిచే విరచితమగు నీయాంధ్ర
వీరుల చరిత్రము మనభాషలో సపూర్వమైన గ్రంథ మనుజ్ఞాఘనకు నర్హ
మైనది. అనాయాసముగా దేశచరిత్రమును దెలిసికొనవలయునన్నను,
బామరులకు సైతము మనోహరముగా నుండునట్లు చేయవలయునన్నను,
మహాసీయుల జీవితముల మూలముగ దేశచరిత్రమును విశదీకరించుట
యుత్కృష్టమైనపద్ధతి. పాశ్చాత్యభాషలలో జనసామాన్యమునకును,
బాలికాపాఠశాలలకును సభిరుచించెడు నీవిధమున వ్రాయబడిన గ్రంథ
ములు వేన వేలున్నవి. హైందవభాషలలో నట్టివి యరది. కారణము
లేమనఁగా :- ఒకటి, మనవారికి వచనరచనయం దానక్తి తక్కువ.
సర్వవిద్యలను-దుదకు గణితశాస్త్రముగూడఁ బద్యములద్వారా ప్రక
టింపఁజూచిరి. దీనిచే శాస్త్రములుగాని, జనులకు వానియందుఁగల
సభిరుచిజ్ఞానములుగాని యుక్తమైనంత వ్యాప్తిని వహింపనివాయెను.
రెండు, మనవారికిఁ జారిత్రకృషియందుఁ బాటవ మించుమించుగా
నున్న. కవిత్వపు వేదురుగొన్నవారికి మేఘసంచారమేగాని భూసంచార
మెక్కడిది? అదృశ్యములమీఁద నిలిపినట్లు దృష్టిని దృశ్యములమీఁద
నిలువరైరి. నీళ్లనువదలి యెండమావుల నాశ్రయించిన “బుద్ధిజాడ్య
జనితోన్నాడు” లలో మనవారిదే యగ్రస్థానము. ఐరోపావారి నాగర
కత, విద్య, కళలు మొదలగు సత్త్వముల సంగమకారణముగ నిప్పు
డిప్పుడు మనయందు జరిత్రము, ప్రకృతిశాస్త్రములు-ఇత్యాది స్థూల
ప్రపంచజ్ఞానశాఖలందు సభిమతము ప్రబలుచున్నది. మనప్రాచీననేత్ర
ములనుండి నూతనశాతనిరీక్షణములు ప్రసరించుచున్నవి. చ్యవనమహా

మునిరీతి దేశము పునర్యవనమును దాల్చుచున్నది. నవీనవనంతపు రాగములు దిశలయందుఁ దోచుచున్నవి. ఈ మహాత్మరపరిణా మారంభమునకు నీయాంధ్రవీరులచరిత్రమువంటి గ్రంథములు బయలు వెడలుటయ యొక తార్కాణమని చెప్పవచ్చును.

ఆంధ్రవాఙ్మయమున ననేక నూతనసృష్టులకు దారిజూపిన వీరేశలింగముగారు కవుల చరిత్రమును దేశచరిత్రమును సమన్వయించి వ్రాసియున్నారు. అయిన నొక్క భేదము. కవుల చరిత్రములో భాషా చరిత్రము ప్రధానము; దేశచరిత్ర ముపాఖ్యానము వంటిది. మఱియు నందు నాధారపాత్రములు కవులు. రాజులు, మంత్రులు, సేనానాయకులు ప్రధానపాత్రములుగారు. ఆంధ్రవీరులచరిత్రమునందు దేశ చరిత్రలును బాత్రములును నేకజాతికిఁ జేరినవారుగారు. రాజ్యముచేసిన వీరులుమాత్రమెగాక ఇతర పదవులనుండి కీర్తిగడించినవారు గూడ నాయకులుగ గణింపఁబడియున్నారు.

దేశచరిత్ర మనఁగా నొక్క రాజులయు, రాణులయుఁ జరిత్రము మాత్రము గాదుకదా! మహాపురుషులయు స్త్రీలయు జీవిత చరిత్ర ములుకొన్ని యున్నవిగాని, యవి యాంధ్రదేశముతో సంబంధించి నవిగాఁ గాని, కాలాదిక్రమముల ననుసరించి దేశచరిత్రమును స్ఫుటముగా వెల్లడిచేయునంత యైక్యము గలవిగాఁగాని లేవని నా యభిప్రాయము. శ్రీ భండారు అచ్చమాంబగారి “అబలా నచ్చరిత్ర రత్నమాల” దేశభాషా భూషణము. శైలియందును, విషయమునందును, సర్వసాభాగ్యములుగలిగి హృదయమును నీరుగఁ జేయునట్టి పుస్తకము. అయినను దేశచరిత్రమునకు వ్యాఖ్యాన ప్రాయమైన నిర్మాణముగాదు. అట్లు వ్యాఖ్యానప్రాయముగా జీవితములఁ బ్రదర్శింపవలయునన్నఁ గాలక్రమము ననుసరించి పాత్రముల నేరి జూపుట! సాధ్యమైనంతవఱకుఁ బాత్రములకును వారి కాలస్థితిగతులకును గల

సంబంధమును వ్యక్తపఱచుట ; కాలభేదముతోఁ దటస్థములైన స్థితుల భేదములకు హేతువులఁజూపి వివిధ పరిణామావస్థలకుఁగల యన్వయమును స్థాపించుట ; ఒక్క జీవితమునకును దానివెంబడి వివరింపఁబడు నింకొక జీవితమునకును మధ్యస్థములుగానుండు వృత్తాంతముల సంగ్రహముగఁ బొందించుట—ఇత్యాది నియమములను గొన్నింటిని ననుసరించుట కర్తవ్యము. లేనిచో దశదశకును నుండు సంబంధమును, దానిద్వారా గోచరమగు చారిత్రముయొక్క యైక్యమును తత్త్వమును బోధకురావు ; అంశ మేకధారగనుండదు : మఱి తెగి తునుకలై కలయికలేని కుప్పగాఁ గనిపించును. చారిత్రకుల సంప్రదాయములకు విరుద్ధముగా వ్రాయఁబడిన జీవితములు పురాణగాథలట్లు రసవంతములుగ నుండినను శాస్త్రదృష్టిమైఁ జూచువారికి రమణీయములుగను, సర్థవంతములుగను దోఁపవు.

మహాసీయజీవితములును, దేశచరిత్రలును బరస్పరావలంబనములు. గొప్పవారి యుద్యోగములచే దేశముయొక్క చరిత్రము మార్పుఁగాంచును. మఱి దమజీవితము నావరించియుండు సంఘాది దేశస్థితులనుబట్టి వ్యక్తిపాత్రముల తలంపులు, భావములు, యత్నములు మొదలగు సడవడివిశేషములును, వారుగడించెడి సిద్ధులును, అధమపక్షము గొంతమట్టునకైన నిర్ణీతములగును. దేశము, మహాసీయుల జీవితము, ఇవి పరస్పర హేతుఫలహూపములు. అనఁగా సంపూర్ణముగాఁ గాదు. మఱి జాలమాత్రమను సమయము గుణవాచకముగా గ్రహించునది. ఈ పరస్పరాశ్రయముండుటచేత జీవితముల సాధారణములుగఁ గొని చరిత్రనిర్మాణము చేయఁబూనుట సమంజసమైన యాశయము.

ఈకష్టతరమైన ప్రారంభమున సోమశేఖరశర్మగా రేమాత్రము జయసిద్ధి గాంచుచున్నారో చదువరులే వితర్కింతురుగాక. నాకుఁ

జూడ వీరి యీ గ్రంథ మెంతయు గణనీయమని తోచుచున్నది. ఆంధ్ర భాషాసవనపుష్పములలో వన్నె, కాంతి, పరిమళములయందు దీనికి మించినవనేకములులేవు. ఇందు నిక్కమైన చరిత్రశోధనములున్నవి. పుక్కిటి పురాణములన్నియుఁ జరిత్రములుగాఁ బొందింపఁబడి యుండ లేదు. శైలియు మనోహరము. ఇందు నెడఁజల్లఁబడియుండు నానాకవుల పద్యములఁబట్టి విచారించినయెడల శర్మగారు రసజ్ఞులనియు సాహిత్య వివేచనశాలురనియుఁ దోపకమానదు.

దేశభక్తికిని, జరిత్రజ్ఞానమునకును నెడతెగని సంబంధమున్నదని కొందఱు నెదరుగాని యది యెంతమాత్రము విశ్వసనీయమో నాకు సందేహముగా నున్నది. భక్తి జ్ఞానములు పరస్పరాశ్రయములా? జ్ఞానము హెచ్చినకొలది భక్తి హెచ్చునా? మూఢత్వమునకు, భక్తాగ్రేసరతకు నేబాంధవ్యము లేదా? ఈ తత్త్వశోధనమునందు నేకాభిప్రాయమింకను గుదురకున్నది. ఇఁకముందుఁ గుదురుటకు సందేహము. అయిన నీ గ్రంథము లిఖింపఁబడినరీతిఁ జరిత్రములున్నచో నవి తప్పక దేశభక్తి కు త్రేజనమిచ్చునని చెప్పవచ్చును. ఇందుఁ బూర్వము దేశరంగమున విరాజిల్లిన కాంతులన్నియు మెఱుఁగు దీఁగెల సరములట్లు కూర్పఁబడి, యాంధ్రమాతకుఁ గంఠహారములుగా వేయఁబడియున్నవి. వాని దీప్తులచే మిఱుమిట్లు చెందిన కన్నులకు దోషములున్నను నంతఁగాఁదోషవు. ఈరీతిని పూర్వయుగముల కీర్తులను జిత్రించి మోహనమూర్తినిగాఁ జూపితిమేని, మాతృభూమిమీఁది యభిమానమును, ద తేనామహోత్సాహమును బ్రవర్ధమానములై, మనల నుద్యోగవ్యగ్రులఁ జేయుననుట నిశ్చయము. ఎంతహీనస్థితి యందు మనము ప్రకృతమున్నప్పటికిని, మన పూర్వుల యాన్నత్యమును దలంచికొంటిమేని, తత్సంతతివారమైన, మనకును నట్టి యాన్నత్యము సాధ్యముకదా యను సుత్సాహము కలుగును.

“సాధ్యము” అను నష్టకము హృదయముల నాక్రమించెనేని
 “అయోధ్యులము” అను పౌరుషమును ఒకానొక నాటికిఁ దప్పక
 వహించినవారమగుదుము. అటుపిమ్మటఁ గార్యసిద్ధి సుగమము.

ఈ యనేక కారణములనుబట్టి సోమశేఖరశర్మగారి వీరులచరి
 త్రము ప్రతి యాంధ్రుఁడును జదువఁదగినదనియుఁ బ్రతిపాతశాలయం
 దును బఠనీయుఁగా నియమింపబడుట కర్హమైనదనియు దృఢముగఁ
 జెప్పఁగలను.

ఇట్టి గ్రంథములనింకను బెక్కుల రచించి మన దేశమునకును,
 భాషకును వృద్ధిని జేకూర్తురని, చదువరుల పక్షమున గ్రంథకర్తగారిని
 బ్రార్థించుచున్నాఁడను.

సు నం ది ని

ఈ గ్రంథమును రచించినవారు రాజమహేంద్రపురవాస్తవ్యులగు శ్రీ ఆచంట సత్యవతీదేవిగారు. ఈ పె మంచినంశస్థురాలు. విద్యావతి. ప్రజ్ఞ, భావనాశక్తి, ఉపజ్ఞ, ఇత్యాది చిత్రకళాగుణములను మంచివైలిని గలయదియని చదువరులే గ్రహింతురు. ముంజేతికంకణమున కద్దమేల? నాసాక్ష్యమిం దనననరము.

ఈనవల 'రొమాంటిక్' అనఁబడు వర్గమునకుఁ జేరినది. 'సర్ వాల్టరుస్కాటు' యొక్క యద్భుతరసప్రధానములైన యాఖ్యానముల యొక్క ప్రభావమేమో, యీ ధోరణి తెనుఁగులోనింప వ్యాపించి యుండుట. స్వకపోలకల్పితమగు కథయైనను, అంశము లనేకముల పూర్వములైనను, మన గ్రంథకర్తగా రింకను సంపూర్ణస్వతంత్రరచనకుఁ బ్రారంభించినట్లు కానము. అయిన నిందు లీనమైయుండెను ప్రతిభా విశేషమునుబట్టి చూచినయెడలఁ ద్వరలో నమకాలికవృత్త మేదైనఁ గైకొని సహజములును, సాధారణములును నయిన సంగతులుగూర్చి కై నేసి 'జేన్ ఆప్టేన్', 'ఆనటోల్ ఫ్రాంసు' మొదలగువారు చిత్రించిన విధమున జీవితప్రదర్శనము చేయుదురని యాపరాని నమ్మకము నామనస్సున నుద్భవించెడిది. అద్భుతలోకములకంటె సత్యలోకములు ప్రాథ జనామోదకములు.

హిందూస్త్రిలయొక్క భావములను బరమార్థములను శ్రీ సత్యవతీదేవిగారు నిండుజ్ఞానముతోడను బూర్ణహృదయముతోడను జిత్రించి యున్నారు. కాన నెల్లరమనస్సుల నీ పౌత్రము తప్పక యాకర్షించును. మన ప్రాచీన—కొందఱు ననాతనమందురు కాఁబోలు—శ్రీలాచార

సూత్రములకిందలి నాయుకానాయకు లుదాహరణప్రాయములు. హిందూ దేశముయొక్క సత్త్వము తెలిసికోవలయునన్న నిట్టి వర్ణనములఁ జదివి తీరవలయును.

ఇందలి వృత్తము గొప్ప తలంపులకుఁ బ్రబోధకము. మంచి నడవడికి నుత్సాహకారి. అందఱును జదివి యామోదింపఁదగిన నిర్మలసీతికథవంటిది.

ఇట్టి యుజ్వలగ్రంథమును గల్పించి మనకుఁ బ్రసాదించి యుపకారమొనర్చిన వారగుట శ్రీ సత్యవతీ దేవిగారు ధన్యరాు. మనయొక్క మన్ననకుఁ మెప్పునకు నర్పవిధములఁ బాత్రురాు. ఇంకను మేలైన రచనలచే నాంధ్రావళికి మోదమును నభివృద్ధిని పంఘటించి దేశ భాషాకై ంకర్యముల నిర్వర్తింతురుగాక.

సాంఘిక విధానము

విద్యాప్రవృత్తి

మనుష్యమూలాధారప్రకృతులు రెండు : జ్ఞానము, కర్మము. జ్ఞానమనగాఁ దెలివి; వస్తుస్వభావమును గనుఁగొనుట. కర్మమనగా కార్యము; చేయుపని.

వీనియం దెయ్యది ప్రధానమా? జ్ఞానమా? కర్మమా? పర్యాయపదముల మూలముగ విచారించిన నీవిషయమింకను విశదమగును. జీవితమున నాద్యమెయ్యది? బుద్ధియా! నడతయా! యోజనయా? చరితమా? నోటిమాటలా? చేతియాటలా?

సర్వముఁ దెలిసినవారయ్యను మూఢులవలె, దుర్మార్గులవలె, వర్తించువారులేరా? అవురూపులా? అట్టివారిని గృతకృత్యులని యెవరైన న్లాఘింతురా? మఱియు, నేమియుఁ దెలియనివారయ్యను నన్తార్థమునఁ దమనైజమునుబట్టి పోవువారెందఱో యున్నారు. గ్రామములలోనుండు బీదసాదలు తఱచు ధర్మనీతి తత్త్వముల నెఱిగినవారు గాకున్నను, వర్తనమునందుఁ బండితులకంటె మొత్తముమీఁద శ్రేష్ఠులని యనేకులనమ్మిక. జనులతారతమ్యము నిరూపించునప్పుడు చర్యలను గణింతుముగాని విద్యను గణింపము. మనలోఁ గొందఱు “నుజ్ఞానమున్నఁ జాలును, సిద్ధులు చేకూరును” అని వచించెదరు. అదియెట్లొ, నాకుఁ జక్కగ బోధపడమికిఁ జింతిల్లవలసి యున్నాఁడను. “ధైర్యగుణమియ్యది, దానిలక్షణము లియ్యవి; తన్మూలమునఁ బ్రచలించుకార్యము లియ్యవి” యని మంచిశైలిని, ఆమూలాగ్రముగ విచారణ నడపి, ప్రసంగింపఁ గలవారందఱును ధైర్యమును నడతయందుఁ బ్రకటించుట నిత్యమా? జ్ఞానమును బడసినమాత్రమునఁ జరి

త్రము చక్కఁబడునేని, హిందూదేశచరిత్ర మిట్లెలయున్నది? ఇది నిష్కారణవిచిత్రమా? జ్ఞానయోగముచేఁ బరలోకమున సర్వమంగళములు తటస్థించునట! అవునో కాదో నాకుఁ దెలియదు కాని, యొక్కటిమాత్రము సత్యము; వట్టి జ్ఞానమీలోకమున సేనాధనకును బనికీరాదు. దీనిఁబట్టి చూడఁగాఁ బరలోకము మెత్తనిదనియు, నోటిలోని వెన్నమాదిరిఁ గరఁగునంత సరళమనియు, సూక్ష్మమనియు, సీపాడు ఇహలోకమువలె కాఠిన్యము, పారుష్యము, స్థౌల్యమునులేని దివ్యపదవియనియు, నెట్టి నమ్మికలేని వానికైనను దటుక్కునఁ దట్టక మానదు. పరలోకదృష్టితో నీవిషయముఁ బరిశీలించుట యిటు నప్రకృతముగావున సామాన్యదృష్టితో నారయుదము.

ఆద్యప్రకృతి కర్తృంబు. ఇటఁ గర్తృంబనఁగా 'కర్తృకాండ' మనఁబడుదానికిఁ జేరిన వైదికక్రియగాదు. జ్ఞానము ద్వితీయము. ద్వితీయం బనుటచే గౌరవహీనమని భావించుట తప్పు. ముందువచ్చిన చెవులకంటె వెనుకవచ్చిన కొమ్ములు వాడికావా? జన్మాదిగా జ్ఞానశక్తి, పూర్వము కపిలుఁడు, ఘటోత్కచుఁడు మొదలగువారికి నద్యోయావసము తోడవచ్చినట్లు, ఈకలియుగములో నెవ్వరికిని లభింపదు. కాని, పుట్టినక్షణముగోలె నేవేని క్రియలు ప్రవర్తించుకుండినచో బ్రాణములు నిలువవు. శిశువు పాలుద్రావక సమాధిఁదాల్చెనేని యదియోగమా? కాదు; ప్రాణత్యాగము. ప్రాణకార్యములు నిత్యసంయోగములు; ప్రాణములున్నఁ గార్యములు, కార్యములున్నఁ బ్రాణములు నుండియే తీఱవలయును. ప్రాణములులేనిచోఁ గార్యములు, కార్యములులేనిచోఁ బ్రాణములు నుండవు. కర్తృమువలె జ్ఞానమారీతిని బ్రాణాధారముగాదు. పశుపక్షి పృక్షసంతానములలోఁ బ్రాణములును గార్యములును బలసియున్నను, విద్యలున్నవా?

కార్యాచరణమునందలి యిక్కట్టలు, సందియములు మొదలగు నడ్డంకులు, యోజనలు ప్రభవిల్లుటకు మూలములు గాకున్న ను తరుణములు. ఏకప్రమునులేక మనకు నూపిరి యాడునట్లును, హృదయము గొట్టుకొనునట్లును, స్వచ్ఛందముగా నిత్యసారశ్యముగఁ గార్యములు నడుచునేని, యే యోజనకు నవకాశమును నావశ్యకతయు నుండవు. అట్లగుట నాలోచనలు పుట్టవు. పక్షి మృగముల జీవితముల యందు వ్యాపారములు మెండయ్యును జిక్కులు లేనివి. కొన్నిగతుల సంచారములచే నవి ప్రాణయాత్ర నీడేర్చికొనును. అట్లు మనుష్యజీవితము నుసాధముగాదు ; మనలనావరించియుండు స్థితిగతులు సంఖ్య యందు మిక్కిలియు సధికములు, సంశ్లిష్టములు ; ఎక్కువ చిక్కును దాల్చినయవి. కావున యోజనాశక్తి నేమాత్రమును బ్రయోగింపని యెడల మనకును మననంతతికిని బ్రదుకు దక్కదు. మనుష్యజీవితముత్కృష్టమును, శాశ్వతమునైనదశం జెందవలయునన్న, విజ్ఞానమఖండముగఁ బర్వవలయును. జ్ఞానయోగవాదులలోనుండు సత్యమింటియే కాఁబోలు ! అయిన నొక జాగ్రత్త : విజ్ఞానముండినమాత్రమున జన్మసాఫల్యము కలుగఁబోదు. ప్రకృతసిద్ధాంతమేమనఁగా, జన్మసాఫల్యమున కావశ్యకములగువానిలో జ్ఞానము నొక్కటియని. ఇంతకంటె నెక్కువ మాహాత్మ్యము నారోపించుట నిర్వేత్తకము.

యోజనాశక్తియొక్క ముఖ్యోద్దేశము కార్యసౌలభ్యము. కార్యములు దుర్బుటములుగనున్న, “ నేరీతి నలవరించుకొనవచ్చును దైవమా ! ” యని భక్తియోగజ్ఞానయోగములరెంటిని బ్రకటింతుము. కార్యములు సరసరమని నిర్నిరోధముగ జరుగుచుండనేని, యే యోజనలులేక నెమ్మదిగ నుండుము. చూడుడు ; శిశువునకుఁ బ్రాణములెట్లు నిలుచును ? పాలను గ్రోలుటచేత. ఈప్రాణాధారక్రియకుఁ గావలసిన జ్ఞానమెయ్యది ? స్తన్యము గుర్తెఱుఁగుట. శిశువులయం

దింతకంటె జ్ఞాన మాదియందుఁ గానఁబడదు. త్రోవ తెలిసినవాఁడు, నడచుచుండుటయైన గమనింపక, పరచింతఁ దాల్చినవాఁడై, కాళ్ళీడ్చి కొనిపోవఁ బోవుచుండును. తెలియనివాడు మాటిమాటికిని ద్రోవను గూర్చిన యోజనలకుఁ గడఁగుచుండును; నాలుగుదారులు గలసిన చోటికి వచ్చెనేని 'ఏదబ్బా, దిక్క!' అని తలబ్రద్దలగునట్లు వితర్కించును. ఏయుపాధులునులేక కార్యములు నడచునేని యోజనా శక్తికి 'రజా' యిచ్చినవారమై, శిరోభారపీడనములేని జీవనముఁ బడయఁజాలుదుము.

నాగరకత యెక్కువ యగుకొలది బ్రదుకుపాటుల స్థితిగతు లింకను జిక్కునుదాల్చును. తథుకులు, బెథుకులు, కోరికలు, కష్టములు, నుఖములు, సాధ్యములు అన్నియు పొచ్చును. అసాధ్యములని యెన్నఁ బడువాని సంఖ్యచూత్రము తగ్గును. పూర్వము దేవుఁడొనఁగిన రెండు కాళ్లతో నెల్లరును బ్రయాణములను మెల్లఁగఁ, దిన్నఁగ, జరపుకొను చుండిరి. ఇప్పటి యానోపాయములెన్నియని చెప్పవచ్చును? వ్యోమ యానము, భూయానము, భూగర్భయానము, సముద్రయానము, సముద్రగర్భయానము—ఓరామా! తలఁచుకొన్న నొడలు గడగడ వడఁకును! మనుష్యుఁడు సర్వసంచారప్రభావుఁడై యున్నాఁడు. ఈ సాకర్యములతోడఁ, దోడునీడలట్లు, కావలసినన్నియుపాధు లున్నవి. పూర్వము రమారమి జనసంఖ్య ప్రకారము జాతిప్రాబల్యము, దేశగాంభీర్యము నేర్పడుచుండెడివి. ఇప్పుడెన్ననో, ప్రకృతిశాస్త్రజ్ఞు లచేఁ గనుఁగొనఁబడియెడు ఫిరంగులు, తుపాకులు, బాంబులు మొదలగు వినాశనక్రియాసాధనయంత్రములచే, జనసంఖ్యల ప్రభావము దినదినక్షయంబు గాంచుచున్నయది. గొత్తలెన్నియున్న నేమి? ఒక్కపులిచాలదా వానిపనిదీర్చుటకు? యంత్రబలములేని వారెన్ని కోట్లైన నేమి? పురాణపురుషులుగా నున్నయెడలఁ, బ్రకృతిశాస్త్ర

ప్రయుక్తకళాకోవిదులైనవారి నోటిలోఁ బడక తప్పించుకొని పోఁ జాలరు. సారముపోయిన పిప్పివంటిది సంఖ్య; దానికంటె సత్త్వము ప్రధానము. బుద్ధిబలమును గార్యభారత్వమును ననుసరించి సత్త్వముండును. ఒక్క బుద్ధియున్నమాత్రమునఁ జాలదని యడుగడుగునకుఁ దెల్పవలయునా? మనదేశముయొక్క దౌర్భాగ్యమునకుఁ గారణము మంచియోజనలు లేమికాదు; యోజనతోఁ దీటగునడవడి లేమి. మాటలకు నాటలకు సంయోగములేని బ్రదుకు కడతేరుటెట్లు? తేర్చుటెట్లు? నాగరకత వృద్ధియగుకొలఁదిని మనుష్యజీవితమెక్కువ సంశ్లిష్టమగును; మన రక్షణముకొఱకు గమనింపవలసిన విషయముల సంఖ్య హెచ్చును. ప్రాతరీతి నొకటి రెండు త్రోవలలో, “గుడ్డెద్దు జొన్నచేనిలోఁ బడినట్లు” పోవుచుండినఁ జేటుతప్పదు; సంఘము మునుపటికంటె నెక్కుడు క్రియలసాధింపవలయు; కార్యభారమున్నిదిక్కులను ఘనతరమగును; నిమిష నిమిషమునకు నూతనమార్గముల నపలంబింపవలసివచ్చును; ఏ మార్గము మంచిది; యెయ్యది చెడ్డది; ఇది సరియా; యది సరియా; యని క్షణక్షణమునకును సంశయములుదయించును; చింతాపరంపరలు మిక్కుటములగును; ఈకష్టములకుఁ దగిన ఫలము లేకపోలేదు గాని, యూరక హాయిగాఁ గూర్చుండి కాలక్షేపముఁ జేయుటయే మోక్షమనువారికిలోక మావరప్రసాదము నేనాఁటికి నియ్యదు. అట్టివారికి పరలోకమో, పారతంత్ర్యమో, బహుళః రెండునో, గతి. వృద్ధిహెచ్చగుకొలఁది యోజనాశక్తియు నెక్కువ బలవంతమగును; కావలసివచ్చును. చూడుఁడు; ఒకటి రెండు విధముల యాగమముల ప్రకారము వర్తించు గ్రామీణులలో బుద్ధివికాసమునకు నావశ్యకతయు నవకాశమును గలదా? కావుననే వారి బుద్ధియు, నడతయు మందములై యుండును. పట్టణవానులలోఁ జిర్యావిధానములసంఖ్య హెచ్చియుండును గాన, నచ్చటివారు మాటల

యందును, మూలఁగూర్చుండి యోజించుటలందును, వలదన్నను బలాత్కారముగ నితరులకు బుద్ధిజెప్పటయందును గడుసమర్థులుగానుందురు.

జ్ఞానకర్తృబులరెంటియు ముఖ్యోద్దేశము ప్రాణరక్షణభ్యుదయంబులు. మోక్షమనుట యీనాఁటి మాటగాదు; ఏనాఁటిమాటయూ గాదని చెప్పినఁ బాపమా? మోక్షముఁగోరువారును నేదో శాశ్వతమైనస్థితి నాశించువారేకదా! ఈస్థితి జడస్థితియా? తాల్లఱప్పలవలె నుండవలయుననియా వారికోరిక? మఱి చైతన్యనమేతమా? అది యట్లుండె. అన్నిటికంటె మించిన మహత్తు ప్రాణము. ప్రాణము ద్వివిధము : తనయొక్కయు, తనజాతియొక్కయు నని. ఎల్లపృథక్పాత్రములయందలి ప్రాణములుఁబోయిన జాతియుండదు; ఇక జాతి దుర్బలమగుడుఁ బ్రతియొకనికిని ముప్పుదప్పదు. జాతియుఁ బ్రజయు నన్యోన్య శ్రయములు. జాత్యభివృద్ధికి విరుద్ధములైన ధర్మములును, నీతులును నాత్మహత్యతో సమానములు. ప్రాణముయొక్క ముఖ్యగుణము కర్తృము; జ్ఞానము భృత్యప్రాయము. జ్ఞానము పుట్టినది కర్తృగర్భము నుండి; కాని బిడ్డలు తల్లిదండ్రుల నాడించునట్లాకర్తృమును వశము చేసికొను ప్రభావముఁ గలయది. ఉత్పత్తి నెట్లుండినను నీనాఁటి ప్రచారములఁబట్టి చూచిన నవిరెండును బరస్పరకారణములు; ఇతరేత రోద్దీపకములు. కార్యము ననుసరించి యోజనలు సాగుటయు యోజనల ననుసరించి కార్యములు సాగుటయు, రెండును బ్రత్యక్షములు. అయిన నొక్కటి; యోజనలు కార్యములుగఁ బరిణమింపకున్న డేత్రమున నాటఁబడని బీజములట్లు నిష్ఫలములగును. గొడ్డువోయిన జ్ఞానమొక్కడ దట్టముగనుండునో యాదేశము మాననక్షయవ్యాధి బాధితమని దృఢముగఁ జెప్పవచ్చును.

జ్ఞానములోని జాతులు రెండు :—భూత (స్థితి) జ్ఞానము, భావ్య (స్థితవ్య) జ్ఞానము. భూతమనఁగా నునికికి వచ్చిన వస్తువో, తప్పక

సహజముగ వచ్చునదియో ; స్థితి దాల్చినదియును, సపశ్యము దాల్చునదియును. స్థితి త్రివిధము :- భూతభవిష్యద్వర్తమానములని. ఉదా :- మనుష్యులందఱు మర్త్యులు ; అనఁగా మరణాధీనులనుట. దీనికి నిర్వచనము—పూర్వులు చచ్చిరి ; ఇప్పటివారు చావనున్నారు ; ఇతముందటివారును దప్పకచత్తురు. శరీరియొక్క యనివార్యలక్షణములలో మృత్యువొకటి. శరీరికి మృత్యువునకు నుండు సంబంధము సర్వదా సిద్ధము. ఒక్క వేళ నితముండు మనుష్యులు పుట్టరనుకొందము. పుట్టకపోయినను సీన్యాయమునకు బాధ లేదు. శరీరులుండినను సరే, లేకున్నను సరే, వారికిని మృత్యువునకు నుండు దాంపత్యము నిత్యమనుట యీ న్యాయముయొక్క నిర్వచనము. ఈ దాంపత్యము సిద్ధము. ఇప్పటి కాలముంబట్టి చూచిన నెయ్యది భవిష్యత్తో దానినిగూడ సంగ్రహించినట్లు భూతమనుపదము వాడఁబడియున్నది. ఏలన, భవిష్యత్తుగూడ స్థితికిఁ జేరినదిగావున. మఱియుఁ గాలక్రమముగాఁ జూచిన నితముందుఁ బుట్టఁజోవువారు చచ్చుట యిప్పటివని గాకున్నను, ఏన్యాయముంబట్టి వారిమరణము మన మనుమానింపనగునో, యాన్యాయ మింతముందుఁ బుట్టఁజోవునది కాదు ; అదియెప్పుడో పుట్టినది ; శరీరితో నవతరించిన కవలబిడ్డ. ఇప్పుడు సత్యము ; రేపు సత్యము ; శ్రీరాములనాడును సత్యము. అనఁగా నియ్యది శాశ్వతము ; స్వభావలక్షణము. ప్రకృతి శాస్త్రన్యాయములన్నియు సీవర్గమునకుఁ జేరినయవి. ఉదా :- ఆధారములేని పదార్థము భూమ్యాకర్షణశక్తిచేఁ గ్రిందఁబడును ; అగ్నిలోఁ జేయివెట్టిన నొప్పియగును ; ఉష్ణముచే వస్తువుల యాకృతులు పెద్దవగుట బహుళము, ఇత్యాదులు. *

*నాచే రచింపఁబడిన యర్థశాస్త్రమునందలి “న్యాయశబ్దనిర్వచన” మను ప్రకరణమున త్రివిధన్యాయములయు లక్షణములు విపులముగఁ జర్చింపఁబడియున్నవి.

ఇత భావ్య (స్థాతవ్య) జ్ఞానమును విమర్శింతము. భావ్య మనగా, వచ్చినదికాదు ; తనంతట, తప్పక, స్వభావసిద్ధముగ రానున్నదికాదు ; మఱి యవశ్యము రాదగినది ; మనచే రప్పింపఁ బడవలసినది ; ఎయ్యదియుండిన బాగని మనము కోరుదుమో, యెయ్యది తప్పక రాదగినదని మనము నిర్ణయింతుమో, యయ్యది భావ్యము. నాకు తెక్కలు రావలయుననుట భావ్యముగాదు. ఏలన, నది యవశ్యము కాదగినవస్తువుగాదు. భావ్యజ్ఞానమున కుదాహరణము : అందఱు సత్యము చెప్పవలయును. దీనికి నిర్వచనమెట్లనఁగా, నందఱును సత్యము చెప్పట పూర్వము ప్రసిద్ధికివచ్చిన వృత్తాంతము గాదు ; ఇప్పుడు వచ్చియుండలేదు ; ఇతముందు వచ్చుటయు నంది గ్ధమే ; అయిన నొక్కటి ; వచ్చినను సరే, రాకున్నను సరే, లవ మాత్రమైనను సిద్ధింపకున్నను సరే, అందఱును సత్యమును జెప్ప వలయుననుట శాశ్వతన్యాయము. ధర్మములను నీతులను బోధించు న్యాయములన్నియు నిట్టివి. ఇవి బోధించునవి కృతంబులుగావు ; కర్తవ్యములు. ఈ న్యాయములకును రాజశాసనములకును గొన్ని విధముల సామ్యమును గొన్నివిధముల వైషమ్యమును గలదు. అయ్యది నాయర్థశాస్త్రమున విమర్శింపఁబడియో గాన, నిట ననావశ్యము. ఈ నీతి న్యాయములకును బ్రకృతిస్థితికిని నే నంబంధమును లేదా ? అనఁగా నవి నిష్ప్రయోజనములా ? ఏనాటికినిగావు. అందఱు సత్యము చెప్పకున్నను, జెప్పవలయుననుట సర్వత్రసత్యము. ఈ సత్య ముండుటంబట్టియే లోకమునందుఁ గొంతకుఁ గొంతయైన సత్యము ప్రవర్తిల్లుచున్నది. సత్యము ధర్మమగుటచేఁ దత్ప్రకారము వర్తింప మనము ప్రయత్నింతుము. ఈ యత్నమునకును, దన్తూలమున సిద్ధించు ఖండమో, పూర్ణమోయైన చరిత్రస్థితికిని, ఆ నీతియే బీజము. ఆ నీతియొక్క ప్రతిబింబమట్లు వర్తమానమును దీర్పజూతుము.

ఆ నీతి ప్రభావముచే వర్తమానము మన ప్రయత్నానుసారముగ
మాటును. అట్లుగుట, స్థితిని నిర్ణయించు శక్తులలో భావ్యములకును
స్థానమున్నది. స్థితిస్థాతవ్యములు రెండును సత్తులే. స్థాతవ్యములు
మిథ్యలుగావు. అవి, ప్రకృతిశక్తులట్లు మనుష్యప్రయత్నము లేకయ,
యమోఘముగ వర్తింపనేరవు. మన శక్తికొలది వాని విజృంభణ
ముండును. కార్యసాధనమునకు భూతభావ్యజ్ఞానములు రెండును
నావశ్యకములు. స్థితిజ్ఞానముచే మనయొక్కయు, బ్రకృతియొక్కయు
శక్తులు గోచరించును. స్థాతవ్యజ్ఞానముచే నేయేయర్థములకై మన
శక్తియుక్తుల, బ్రయోగింపవలయుననుట యేర్పడును. “నాలాభార్థ
మై నాచాతుర్యమును వినియోగింతునా? దేశశ్రేయమునకై పాటు
పడుదునా? నాకై కాక పరులకై నేనేల శ్రమింపవలయును? స్వార్థ
త్యాగ మేల విధియయ్యె? దేశము నశించిన నేను నాశములేక
యుండుట సాధ్యమా? మనుష్యమహానంధుములో నిమిడియుండు
నణువువంటివాడనా నేను?” ఇత్యాదితర్కములు స్థాతవ్యపరిశోధ
నలకుఁ జేరినయవి. పురుషార్థముల నిర్ణయించునది నీతి. ఆ యర్థ
సాధనకై వలయు నుపకరణముల వివరించునది ప్రకృతివిద్య. “ఉండు
వానిఁ గూర్చిన జ్ఞానము” వలన క్రియలయు, దత్ఫలములయుఁ
దెలింగును “ఉండఁదగినవానిఁ గూర్చినజ్ఞానము” వలన యుక్తాయుక్త
ములును, గర్తవ్యములును దేటపడును.

ఇతఁ గర్తమునంగతికిఁబోదము. ప్రకృత్యాది శాస్త్రంబులలోఁ
గనుఁగొనఁబడిన న్యాయంబులను, మనుష్యప్రయోజనార్థక కార్యంబులఁ
బ్రయోగించు మార్గంబుల నాదేశించి, మనలసార్థకశ్రములను జేయు
నది కళ. జ్ఞానమునకు యోజనాశక్తి యెండు చాలును. సత్కళా
సామ్రాజ్యమునకు వలయుగుణము లెవ్వియనఁగా:—(౧) యోజనా
శక్తికిం జేరిన ప్రకృతి శాస్త్రజ్ఞానము. (౨) ప్రకృతి న్యాయప్రయోగ

జ్ఞానము. (3) యుక్తాయుక్తజ్ఞానము. ఇది తెలియకున్న మనచాతుర్య మంతయుఁ జెడ్డకార్యముల కర్పింతుమేమో! వివేకములేనిది “ ఇది తగు నిదితగ ” దని యెట్లు నిరూపింపనగును? (౪) వివేకముండిననే చాలునా? మంచిచెడ్డల నరసియుఁ జెడ్డయేచేయు దుర్మార్గులెందఱు లేరు. కావున ధర్మనిరతియు నావశ్యకము. (5) ఇన్ని మనోభాగ్యము లుండినను శరీరపరిశ్రమము లేనిది యేకశయ సాగదు. ఆరోగ్యము, బాహుబలము, పట్టుదలయును భావ్యగుణములలోఁ బ్రధానవర్గములకుఁ జేరినయవి. ఆత్మకృషితప్ప నింకేకృషియు లేనియెడలఁ, గోతకాలము నందు బాల్లిమాటలుదప్పఁ దక్కినపంటలేవియు లభింపవు. మనః కృషి తోడ, నేత్రహస్తాదీంద్రియ కృషియు లేకున్న నేమిఫలము? దేహక్షయము, దేశక్షయముఁ బ్రాపించును. బుద్ధి నొక్కదానిని నవిస్తారముఁ జేసిన మాత్రమున నన్నివిధముల మేలులును దమంతట వచ్చినోటఁ బడునని కన్నులు మూసికొని, చేతులు కట్టుకొని, పరధ్యానముఁ జేయు వారికంటె మూఢులీలోకమున నుండరు. మనఃకృషియు, హస్తకృషి యుం గలియకయున్న నేర్పడునది “ కళ ” గాదు; “ కళంకము ”.

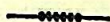
ఈ తత్త్వము దెలిసినవారికిఁ బ్రకృతము హిందూదేశములో నవతరించి యుండెడు సర్వకళాశాలలు పరిపూర్ణములుగావని తోచక మానదు. వానియందలి లోపములనేకములు. కళాకృషి మిక్కిలియు న్యూనము. ఆధునిక పాశ్చాత్యసర్వకళాశాలలు విద్యాబోధనశాస్త్ర ప్రకారనిర్మితములును, సర్వప్రజాభివృద్ధికరములును, హృదయానంద కరములునై యుండఁగా, మన కళాశాలలింకను ఔరాణికపంక నిర్మగ్నములై యుండుటఁ జూడఁ గోపతాపంబులు మనస్సును గలంచుచున్నయవి. వీనివలన మనకుపకారము లేకపోలేదు; కాని యది చాలదు. మఱియుఁ బూర్వమెప్పుడో మంచిచేసెనని యెల్ల కాలము కృతజ్ఞతాసూచకముగ పంధిమాగధస్తోత్రములు చేయుచునో,

చేతులుగట్టుకొని, నోరుమూసికొని భక్తిసమ్రతను జూపుచునో యుండుటకుఁ బౌరుషవంతుఁడెవ్వఁడును నమ్మతింపఁడు. చిన్నప్ప డక్కఱమైఁ బెంచి పెద్దవానినిగాఁ జేసిరిగదా యని జన్మమంతయు నవ్వలకు నాహుతిగా నియ్యఁబోలునా ? కృతజ్ఞత యెంతోమంచిగుణము ; అయినను భావికఁ బ్రతికూలముల విధించునెడల దాని ననుసరించుట యన్యాయము. పూర్వులయెడ మనము చూపవలసిన భక్తికంటె, నికముందు మనచే సృజింపఁబడు సంతతివారి పురోవృద్ధికై వలయు నన్నాహముల నొడఁగూర్పఁ బ్రయత్నించుట ప్రధానతరకృత్యము. రక్షించుటకు శక్తిలేనిచో సృష్టించుట మహాపాతకము. మన పూర్వులు మనల సీలోకమునకుఁ దెచ్చిరి ; శక్తికొలది భరించిరిగాఁబోలు ; అది వారి ధర్మము ; దానిని వారు చెల్లించుకొని పోయిరి ; వారు చేసిన మేలు మఱవఁగూడదు ; అట్లనుటచే మనమెవ్వారిమేలునకై యుత్తర వాదులమో యట్టి మన సంతతివారిజేమముల నారసి యాచరించు విధమునఁగాక, ప్రాచీనుల మతప్రకారము వర్తింపవలయునని యర్థము చేయుట మూఢభక్తి. సంతతివారి జేమార్థములైన ధర్మముల కంటె మిక్కిలిగా నుపాసింపఁదగిన ముఖ్యధర్మము లెవ్వియును లేవు. “ఉన్నవి ; నాయాత్మను నేను గాపాడుకొనుట ప్రధానధర్మము,” అనువారుండురయేని, అట్టివారు సంతానము వడయుట కనర్హులనియు హక్కులేనివారనియుఁ దోఁపకున్నె ? తనగతిమోక్షములకై సంతానముఁ బడయవలెనన్న, నాకుఁ జూడ నియ్యది పరోపకారధర్మమునకు విఘాతుకమైన తలంపుగఁ గన్పట్టెడిని. అది యట్లుండె ; వర్తమాన కాలముయొక్క ముఖ్యకర్తము, భూతకాలములో వేల్పఁబడుట కాదు ; భవిష్యత్తును భూతవర్తమానములకంటె నున్నతముఁ జేయఁ ద్రికరణశుద్ధిగఁ బరిశ్రమించుట.

కావునఁ గృతఘ్నత యనునిందకు భయపడక, సర్వకళాశాలా సంస్కారమున కుద్యోగింపవలయును. మొదటివ్రేటునకు దీనికి మించిన లక్ష్యములేదు. ఈవిషయమై “ఆంధ్రపత్రిక” యొక్క యీ సంవత్సరాది సంచికలో నాకుఁ దెలిసినంతమట్టుకు నిదర్శనములతో వ్రాసి యున్నాను. దానిం దిలకింప విద్యాసంస్కారోద్యోగులు ప్రార్థితులు. ఇక వేఱుగ నిట దీర్ఘవాదమునకుం బూనుట నాకు చర్చితచర్చణమే కాదు, మీకు శ్రేణబాధకమును. కావున నింతకాలము నోపికతో నా వ్యాసము సవధరించినందులకు వందనము లర్పించుచు, మీయనుజ్ఞమై నింతట విరమించెదను.

స్వయంవరములు రాక్షసవివాహము

తొనా? కావా?

మన పూర్వులైన యార్వులలో స్వయంవరములు వివాహపద్ధతులలో నొకటిగా నుండెననుట ప్రసిద్ధి. అనేకులు, స్వయంవరములు కన్యకయొక్క యిష్టప్రకార మాపెచ్చే వరింపఁబడిన వరునితోడి పెండ్లియని యనుకొనుచున్నారు. ఇందలి సత్యనిర్ధారణకుఁ దోడ్పడఁజూచుటయ యీ వ్యాసముయొక్క యుద్దేశము. సిద్ధాంతము నాకసాధ్యమైన పని. వివేకవంతులైన వండితు లాకార్యమునకుఁ బూనుకొందురుగాక!

ఆర్వులలో నేమాత్రము స్వయంవరములు ప్రబలియుండెననుట మొదటి యంశము. నాకుఁ దెలిసినమట్టునకు రాజులలోనేకాని యితరజాతులలో స్వయంవరములు నడపఁబడినట్లు కానము. క్షాత్రధర్మము నవలంబించినవారిలోమాత్ర మీపద్ధతి యుండుటవలనఁ బరాక్రమమున నపహరించి చేసికొను రాక్షసవివాహమునకును సీస్వయంవరములకును సాదృశ్య ముండెనని యనుమానింపవలసి యున్నది కదా!

మఱియు, నిజమైన స్వయంవరము గాంధర్వము; కన్నెయు వరుఁడును బరస్పరము మోహించి స్వతంత్రముగఁ జేసికొను సంబంధము గాంధర్వము. ఇట్టి స్వతంత్రవివాహములు గాంధర్వమనుపేరఁ బ్రత్యేక విభాగముగఁ బరిగణింపఁబడినపుడు, స్వయంవరములు పారతంత్ర్యవైవాహిక పద్ధతులలోఁ జేరినవిగ నుండునగదా!

దేవయాని యను బ్రాహ్మణకన్య యయాతిని బలాత్కారముగఁ బెండ్లాడినది. పరుని పక్షమునఁ జూచిన నెట్లున్నను, వధువు పరముగ

యోజించినయెడల నియ్యది స్వయంవరము. అయినను, దీనిని స్వయంవరములో నెవ్వరు జేర్చియుండలేదు. శకుంతల సమాగమము గాంధర్వ మనఁబడినదిగాని స్వయంవరముని పేర్కొనఁబడలేదు. కాబట్టి నిజమైన పరస్పర ప్రీతితోఁ బరస్పరవశులైన యువతీయువకుల యానంద లీలాదాంవత్యము మన పెద్దల యెన్నికల ప్రకారము స్వయంవరము కాదు గాఁబోలు.

ఇంక స్వయంవరములు రాక్షసములనుటకుఁ బ్రత్యక్షప్రమాణములు కొన్ని చూపఁబడిని.

స్వయంవరము చిత్తానుసారముగఁ బ్రవర్తింపఁబడు పెండ్లి కాదనుట దానిపరిస్థితులను బట్టియే నిరూపించ వచ్చును. మొదలు దినము, లగ్నము, నిర్ణయించుకొని యుత్సవమును సాటింతురు. ఆనాఁడు వచ్చినవారిలోఁ గన్యకయొక్క మనస్సునకు నచ్చినవాఁడు తప్పక వచ్చియుండుననుట యేమినిజము? మఱి వచ్చినవారెల్లరును దనకేల యనిష్టలుకారాదు? ఒక్కనినైన నొక్క పూలహారమును దనమెడలోన వేసికొని తాను శుద్ధాంతవాసమునకుఁ దిరిగిపోవచ్చునా? నాకుంజూడ నీ స్వయంవరమునందు మనోఽనుగతికంటెఁ లగ్నమే ప్రధానమని తోఁచెడిని. ఎవరినైన నొక్కనిని దప్పక వరించుటయే విధికాఁబోలును. లేకున్న సుత్సవపుఖర్చులన్నియు వ్యర్థమగును. వచ్చిన రాజులలో నొక్కరు దప్ప నందఱును గన్యకతండ్రిపై దండెత్తుదురు. స్వయంవరము స్వతంత్రించి కన్యక తన యిష్టప్రకారము చేసికొను వివాహము కాదనియు రాక్షసములోని యొక యువవర్ణమనియు నాయొక్క యనుమానము.

భారతములో “స్వయంవరవిజితయైన. కోమలి” యను ప్రయోగం బొకానొకచోటఁ గానంబడియెడు. “స్వయంవరములో

స్వయంవరములు రాక్షసవివాహము లానా? కావా? ౨౧౯

విజిత " యనఁగా బరాక్రమమున నపహరింపఁబడినది యను సర్థము గాక వేటొక యర్థము సాధ్యమా?

“ కాశ్మీరాజు కూతుల స్వయంవరోత్సవంబు విని ధనుర్ధరుండై భీష్ముఁడు ” పోయినాడట! స్వయంవరములకు పైస్వములతోను నాయుధములతోను బోవుట యాకాలమున ననివార్యములైన లక్ష్యములలో నొక్కటి. ఆ స్వయంవరమునకు మూఁగిన రాజులొకంబెల్ల వెఱచి చూచుచుండ భీష్ముడక్కన్యకలఁ దన రథంబెక్కించుకొని

“ నాయనుజునకు వివాహము

నేయఁగఁ గన్యాత్రయంబుఁజేకొని బలిమిం

బోయెద నడ్డంబగు వా

రాయతభుజశక్తి నడ్డమగుఁడా యాజ్ఞ.”

(మహాభారతము. ఆదిపర్వము. ౪ వ అశ్వా. ౧౯౨ ప.)

అని యనుచు వెడలెను.

ఈ స్వయంవరమునఁ దుదకు నరుఁడే యగుపడుటలేదు. విచిత్ర వీర్యుఁడింటినుండి బయలుదేరినట్లే కానము. ఇఁకఁ గన్యకలు వానిని సరించి రనుట రసాభాసమైనమాట. వానిపరముగ భీష్ముఁడు వీరల నపహరించికొని పోవుచున్నాఁడు. మఱియు నట్లుచేయుట సత్కృత్యమని నిరూపించుటకై “క్షత్రియులకు గాంధర్వరాక్షసంబులుత్తమంబులు” అని ధర్మశాస్త్రమును వెల్లడించెను. కాబట్టి చెఱవట్టుటయు స్వయంవరము. అట్లగుట రాక్షసమునకును దీనికిని భేదమేమి?

“స్వయంవరంబున జయించి వివాహంబగుట రాక్షసమున కంటె సత్కృత్యమంబు” అని వచియింపఁబడియున్నది. దీనికిఁ గారణము లేమిగానుండవచ్చును? రాక్షసమనఁగా నొక్క తండ్రినో యొక్క యన్నదమ్మునినో యొడించి కన్యను గొనిపోవుట. స్వయం

వరమున నానారాజులు యుద్ధనన్నద్ధులై వచ్చియుందురు ; వారినందఱి నోడించి కన్యను గొనిపోవుట తన యత్యుత్తమత్వంబును—అనఁగా బలవరాక్రమంబుల నగ్రగణ్యత్వంబును స్థాపించుటగాడె ! రాక్షసము చిల్లర బేరమువంటిది. స్వయంవరము ప్రబలమైన మొత్తపు బేరము.

దుర్యోధనుఁ డొకస్వయంవరమునకు వెళ్ళినాడట. కళింగ రాజగు చిత్రాంగదుఁడు శుభాంగియును నిజపుత్రికకు స్వయంవరము చాటించఁగా, శిశుపాలుఁడు, నీలుఁడు, జరాసంధుఁడు, లోనుగ రాజు లనేకులు “ సముచిత చతురంగబలనమేతులై ” వచ్చిరి ; ఆ నాటి స్వయంవరములలోఁ గత్తులు కటారులు దట్టముగా లేనిది వరము మనస్సునకు నింపుగాఁ గుదురదు గాఁబోలు. దుర్యోధనుఁడు వచ్చెను. శుభాంగి

“ సఖులు

దాదులు పేర్పేర ధరణీపతులఁజూపి

చెప్పంగఁజూచుచుఁ జేతఁబుష్ప

మాలికయొప్పఁ దన్నధ్య వీధికినల్ల

నడచుచోఁ గురువతిఁ గడచిపోయె

నతఁడల్లి యచ్చవలాక్షిఁ బోసీకాఁగి

పట్టి రథంబుపైఁ బెట్టఁబనిచి

యేగుచున్న, రాజులెల్ల సంక్షోభించి

కూడుకొని యుదగ్రఘోరభంగిఁ

దాఁకి రవ్వీభుండుఁ దలఁకక బలశౌర్య

ములు పొగడ్తకైక్కఁబోరె నధిప ! ”

(మహాభారతము. శాంతిపర్వము. ౧౪ ఆశ్వాసము. ౨౯వ పద్యము.)

ప్రతి స్వయంవరమును సమరవరముగా మాటుట యాయుగధర్మము లలో నొక్కటి.

స్వయంవరములు రాక్షసవివాహము లానా? కావా? ౨౨౧

కొట్లాట యేట్లాట లేని స్వయంవరములు చాల తక్కువ; దమయంతీ స్వయంవరము నిజమైన స్వయంవరమేమో; పరిశుద్ధ గాంధర్వముఁ గాదు, రాక్షసమును గాదు. బహుశః ఇంద్రాదిదేవతలు ప్రత్యక్షముగ వచ్చి కూర్చున్నందుచే శాంతి నిర్వహింపఁబడెనేమో! అచ్చట మూఁగినరాజు లొక్కరి నొక్కరు చంప నుద్యమింపక యూరకొన్నందుల కాదేవతల సన్నిధి తప్ప వేఱుకారణము మృగ్యము.

దమయంతీ స్వయంవరము యథార్థస్వయంవరము కాదని నాయభిప్రాయము. సలదమయంతులు, తత్పూర్వమే “మనఃప్రభవానల దహ్యమానులై” వేఁగుచుండిరి. ఆతాపమును దీర్చుటకునై భీమరాజుచే గల్పించఁబడిన యవకాశము కాని, యాస్వయంవర మది వరలో మనసిజ మమకారముఁ జెందనట్టి కన్యక కోరికొనుటకునై చాటించఁబడిన యుత్సవము కాదు. పరువు తఱుగకుండునట్లు దమయంతికి నలుని సమకూర్చుటకునై చేయఁబడిన నెపము; మిష. అందలి సత్యము గాంధర్వము. ఆగాంధర్వమును విరచించుటకునై పన్నఁబడిన కృత్రిమరంగ మాస్వయంవరము.

ఇంక ద్రాపది సీతా స్వయంవరములు స్వయంవరములు కావు. నిర్దిష్టకార్యముఁ జేసినవానికిఁ గన్యనిచ్చియే తీరవలయునను సమయము ప్రకార మూవివాహములు జరిగెను. కాన వానియందుఁ గన్యక స్వయముగ పరించి చేయునది గాని, చేసినది గాని యొక్కటియు లేదు. తుదకు జయశీలుడైనవాఁడు “నాయన్నదమ్ముల నందఱిని బెండ్లాడు” మని కోరఁగా నట్లును జేయుట ద్రాపదికిఁ దటస్థించినది. ద్రాపదియు సీతయుఁ బణములవంటి వస్తువులు; వైవాహిక స్వాతంత్ర్యము వారికిని లేదు. ఈనిర్దిష్ట కార్యములును బరాక్రమ సూచకములు గాన ఈ వివాహములును రాక్షసకృత్యములే!

రాక్షసము రాజులకు శ్రేష్ఠమైన పద్ధతిగ నిర్వచింపబడి యున్నది. మనుష్యులయొక్క పురోఽభివృద్ధి కనుకూలించిన హేతువులలో రాక్షస వివాహములు చేరినవనియు, నవి యొకానొక దశయందుఁ బ్రాకృతజనులలో సర్వత్రవ్యాపించి యుండెననియు సంఘశాస్త్రసిద్ధాంతములు. అండమాను దీవులలోని వనచరులైన మనుష్యులలో నరులను వేలాడి పుట్టెలను గానుకగాఁ దెచ్చినఁగాని యేకస్యయుఁ బురుషుని వరింపదు. పుట్టెలకునుగాఁ దెచ్చినకొలంది వరుని పౌరుషమును శ్రేష్ఠత్వమును గన్యకయొక్క తలకును హృదయమునకును నెక్కును. కన్యాపహరణము సాంఘికశాస్త్రప్రకార మన్ని జాతులయందు నొకానొకప్పుడు ప్రబలముగా నుండిన పద్ధతి. ఇది ఊత్రతత్త్వమునకుఁ జేరిన కృత్యము. కాలక్రమేణ పోలీసుబందోబస్తులు మెండగుకొలది అపహరణము తగ్గుచువచ్చినది. ఇప్పుడును మన యిండ్లలో జరుగు వివాహకార్యములలోఁ బూర్వకాలమునాటి కన్యాక్రమమును సూచించు చిహ్న సంస్కారములు కొన్ని నడవబడుచున్నవి. “కొడగు” జిల్లాలో వరుడు నవరివారముగ వచ్చి యరఁటిబొందెలను బదిపండ్లెం డింటిని గత్తితోనఱికి పిమ్మట వధువునింటఁ బ్రవేశించుచున్నాఁడు. ఈ యరఁటిబొందెలు స్వయంవరమునకు మూగిన వైరిరాజులు! రెడ్లలో వధూవరులు కూర్చుండు వీటముందట నొక స్తంభమునకు నొక యరఁటిబొందెను బిగించికట్టి దానిముందు మట్టిపాత్రలో దీపమును వెలిగించి యుంతురు. పాపము! ఈబొందియు స్వయంవరమునకు వచ్చిన వైరియే. జయశీలుడైన వరునికి దీపము మోయువాడాయెను. ఇవన్నియు రాక్షసవివాహపరిణామ ప్రకరణములకుంజేరిన యంశములు.

రాక్షసమనఁగా సర్వజనులయందు సర్వకాలముల యందును సర్వదశల యందును జెడ్డదియైన పద్ధతి యని యెంచుట గొప్పతప్పు; దానియందును గుణము, తేజస్సు లేకపోలేదు. కాబట్టి పూర్వరాజు

స్వయంవరములు రాక్షసవివాహము లానా? కావా? ౨౨౩

లలో నది శ్రేష్ఠమైన పద్ధతిగఁ బరిగణింపఁబడినది. స్వయంవరములు రాక్షసము లగుటచే గాఁబోలు నవి కాలక్రమేణ నశించి నామమాత్రావశిష్టము లైనవి. గాంధర్వములు స్త్రీపురుషుల యాద్యప్రకృతీకీః జేరిన దాంపత్యములు. అవి యమంత్రకము లని మనవా రనుకొని యెదరు. అనఁగా మంత్రములు వేదములు పుట్టకపూర్వమునుండియు మనుష్యులలో ననాదిగ వ్యాపించిన తంత్రము గాంధర్వము. స్త్రీపురుష పరిపూర్ణ స్నేహసూత్రమునకు నహజమును నిరంతరములైన యుదాహరణము. మనుష్యప్రకృతి యెంతకాల మనశ్శరమో యంత కాల మదియు నశింపదు.

హిందూమత పరిణామములో భజనకూటముల ప్రాముఖ్యము.

మన దేశములోఁ బ్రతిగ్రామమునందును భజనమందిరములున్నవి. వీనియొక్క చరిత్ర మేమి? వీనికిని హిందూమతములోని యితర సంప్రదాయములకును గల సంబంధ మేమి?

హిందూమతముయొక్క పరిణామములో ముఖ్యదశ లెన్ని? మనమతమునకు వైదిక క్రియ లాద్యములు. ఈ క్రియలు జనసామాన్యమున కెప్పుడును సాధ్యములైనట్లు కానము. యాగములు — యజ్ఞములు ధనాధ్యులకేగాని ప్రజాసామాన్యమున కనుకూలింప నేరవు: కావుననే యీ వైదిక కర్మలవిరచన రాజులచేతను, రాజసాహాయ్యముచే ఋషులచేతను జేయఁబడినట్లు మన గ్రంథములలోఁ జెప్పఁబడి యుండుట! మఱియు వీనియం దింకొక్క న్యూనత: యజమానుఁడైన యేవ్యక్తియొక్కయో కోరికల నీడేర్చుటకై చేయఁబడు తంత్రములేకాని, వైదిక క్రియలు సమస్తమైన ప్రజకు నైహికముగాఁ గాని, యాముష్మికముగాఁ గాని పనికివచ్చునవిగావు; పుత్రులఁ గోరినరాజులు పుత్రకామేష్టి నొనరించుట — ఇత్యాదులు దీనికి నిదర్శనములు. కొన్ని యాగములు రాజులయొక్క జయచిహ్నములు; సార్వభౌమత్వమును శ్వాత్రుబలముచే స్థాపించిన పిమ్మట నశ్వమేధమో రాజనూయమో ప్రకటించుట వైదిక కాలపు టాచారములలో నొకటి. వీనిచేతను బ్రజలకుఁ గలుగు లాభమేమియు లేదు — బహుశః కొన్నివిందులు వడయుటతప్ప; అనగా — బ్రాహ్మణులకై మిగిలినయెడల.

హిందూమత పరిణామములలో భజనకూటముల ప్రాముఖ్యము ౨౨౫

హిందువులలో జాతీయతాభావము పాశ్చాత్యులలోవలె లేదని యందఱు నెఱుంగుదురు. దీనికి మనమతమును హేతుఫలరూపంబుగ నున్నది; మనమతము జాతీయతాభావమును బెంపొందించునదిగాదు; స్వాభిమానము - కులాభిమానము - ఈరెండే మనముఖ్యమైన మానములు. ఈయల్పమైన దృష్టితో నేర్పఱువఁబడిన నానాచారప్రకృతులలో వైదికమతమును నొక్కటియై యున్నది.

వైదికక్రియలు శక్తులయొక్క వశీకరణమునకై చేయఁబడుఁ ప్రాకృతక్షుద్రతంత్రములలోఁ జేరినవా యనియు సంశయించుట కవకాశము లేకపోలేదు. యానుఁగు వేదములయొక్క ప్రామాణికత్వమును నిరాకరించినవారిలోఁ బ్రథమగణ్యుఁడు; తన న్యాయశాస్త్రమునందు గౌతముఁడును వేదమును ఖండించెను. ఉపనిషత్తుల కాలమునకే వైదికక్రియలార్యాత్మికముగాఁ బ్రశస్తములుగావని యేర్పడి పోయినట్లున్నది. హిందవ ప్రధానముగాఁ గలవియగుటచేత జాధులును, జైనులును వానిని నిరసించిరి.

ఈనానాసంస్కార ప్రభావములచేత వైదికక్రియలయొక్క స్వరూపము చాలవఱకు మాటి, యవి సాత్వికక్రియలుగఁ గాలక్రమేణ పరిణమించినవి. క్రియాస్వరూపమెట్లు మాటినను వాని యుద్దేశములు మాటలేదు : ఉద్దేశమేమి? ఎవ్వఁడేని యొక వ్యక్తికో, వానికులమునకో యభివృద్ధిని నమకూర్చుట; రాగభోగాదులయందలి కోర్కులను సిద్ధికివచ్చునట్లు చేయుట. ఇంతేకాని, సంఘసామాన్యము యొక్క శీలము, పురోవృద్ధి - మొదలగు జాతీయతా ప్రయోజనములు వానియొక్క పరమార్థములు గావు.

వేదములయొక్క పరిణామము రెండుమార్గముల ననుసరించెను: లింగదొక్కటి పూర్వమిమామాంసాపదధతి; ఇందుఁ గర్తృలనఁబడు యజ్ఞహోమాదిక్రియలు ప్రధానములు. ఈక్రియలకుఁ దమంతనే యితర

సాహాయ్యము లేకయ శక్తులున్నవని వాదించువారు వేదము లపౌరుషేయము లనియుఁ దుదకు దేవుఁడు నయితము లేఁడనియు, నొక వేళ నుండినను నతఁడు సాక్షియే కాని, కర్తగాఁడనియు వాదించిరి. దేవుఁడు కర్తయైనచోఁ గ్రియలమూలముననే సిద్ధులఁ దప్పక సంపాదించ వలను పడునని సిద్ధాంతీకరించుట యసాధ్యమగును; ఇక నితరమార్గము లున్నయెడలఁ గర్తయొక్క ప్రాధాన్యము వికల్పమగును. కాబట్టి తీవ్రకర్తకాండవాదు లీకాలమునాటి ప్రకృతిశాస్త్రవేత్తలట్లు నిరీశ్వర వాదులైరి.

అన్ని మతములకును వచ్చిన, విడఁదీయరాని చిక్కులలో నిది యొకటి. దేవుఁ డుండినయెడల సడవడి మొదలగు న్యాయమార్గము లలో సంపూర్ణమైన సత్త్వ మెట్లుండును? మన మీక్రియచేసినయెడల నీఫల మీయవలసినదని దేవునికి విధియున్నదా? విధియుండినచో నతఁడు స్వతంత్రుఁ డెట్లుగును? మఱి స్వతంత్రుఁడైనచో మనము ధర్మ మార్గము నవలంబించుటచే నిత్యముగ మేలు కలుగునని యేమినిజము? మఱి, క్రియలఁజేసి సర్వశక్తి నమేతునియెదుట, వానికి స్వాతంత్ర్యము లేనియట్లు హక్కులను స్థాపింపఁజూచుటకంటె, వానిని భజించి, యారాధించి, కాళ్లుపట్టుకొని భక్తిమార్గమున నతని యవ్యాజకరుణను సంపాదించఁ జూచుట మేలుకదా? ఇదియ భక్తిమార్గముయొక్క యాధారతత్వము.

కర్తకాండకుఁ దదనంతరము హిందూమతములోఁ బ్రాబల్యము నకు వచ్చినది జ్ఞానకాండము. అనఁగా—ఉత్తరమీమాంస. కర్తకాండమునందలి లోపములను స్ఫురించుకొని, దేవుఁడన నెవఁడు? ప్రకృతి యననేమి? జీవునిలక్షణ మెట్టిది? వీనికింగల సంబంధము లెవ్వి? అని చేసిన, యిత్యాది విచారములు జ్ఞానకాండకుఁ జేరినవి. వీనియందుండు లోపమేమనఁగా—ఇవి యాత్మత్వస్థిని సంపూర్ణముగాఁ జేకూర్పఁ

జాలవు. మనుష్యుడు వాంఛాపరుడు; ఈవాంఛల నెఱవేర్చుకొనఁ జూచుట వానియొక్క స్వభావము. తత్త్వశాస్త్రముచేత వాంఛలెట్లు నమకూడును? కావుననే భగవద్గీతాది గ్రంథములలో బౌద్ధులతత్త్వము ననుసరించి వాంఛలేమాత్రము లేకుండనుండుటయొ మోక్షమని సిద్ధాంతము చేయఁబడి యుండుట. వాంఛలేమాత్రమును లేకుండిన యెడల ధర్మము—కర్మము, చేయబడు టెట్లు? ఈప్రశ్నకు సమాధాన మేమనఁగా—వాంఛలు లేకయ చేయవలసినదని. లోకయాత్ర జరుగుట కొఱకును, మోక్షమబ్బుటకొఱకును ఫలాపేక్షలేక పనులఁ జేయవలయునట! ఈ “కొఱకులు” మాత్రమపేక్షలలోఁ జేరినవి కావా? ఇది చప్పిడి సిద్ధాంతము—ముసలివాండ్రకుఁ బనికివచ్చును. తదితరుల జిహ్వా కేమాత్రము గిట్టదు.

ఁగిషామ న్యవహార తత్త్వమునకు మూలపురుషులు జ్ఞానవాదులు. కర్మయోగ భక్తియోగములందు దీనికి స్థానము లేదు.

కాఁబట్టి, మతములుగా ననుష్ఠానమునకు వచ్చిన మార్గములు రెండే. నిరీశ్వరమార్గమైన కర్మమార్గము—భక్తిమార్గమును.

ఈమార్గములలో రెండుపద్ధతులున్నవి : వ్యక్తిపద్ధతి, సాంఘికపద్ధతి. అనఁగా—కర్మలను, బూజలను నెవఁడైన నొక్కఁడు తన మేలును మాత్రమాసించి న్యయముగనో, పురోహితునిగుండనో చేయుట. ఇదియ హిందువులలో ననాతనమైన పద్ధతి. పాశ్చాత్యులలోను, మహమ్మదీయులలోను నీపద్ధతి యున్నది గాని,—(ఇది యే మతమునందును లేకపోఁజాలదు)—దీనితోఁగూడ దీనిని మించినదగు సాంఘికపద్ధతియుఁ గలదు. మనము దేవాలయములలో జరుపు పూజను, క్రైస్తవులు, మహమ్మదీయులు వారియొక్క గుళ్లలోను, మసీదులలోను జేయు పూజలను, దారతమ్యద్వష్టితోఁ బరిశీలించిన నీభేదము మభోధ మగును. మనము దేవాలయమునకుఁ బోయి యర్చనయో

యభిషేకమో చేయించునప్పు డూరివారి నందఱి నాహ్వనించుట మర్యాద. అయినను బూజానమయములలో యజమానుని కులగోత్ర నామములను మాత్రము, వాని “కాయురారోగ్య పుత్రపౌత్రాభి వృద్ధి రస్తు” గా దేవునికి నివేదింతురు. తక్కినవారలమాట దేవునిచెవిలోఁ బూజారి వేయఁడు. మఱి, పెంకాయ, పువ్వులు మొదలగు పూజా ద్రవ్యములను యజమానుఁడు మాత్రము సమర్పించును. తక్కినవారర్పింపవలసిన విధిలేదు. ఇత నందఱును గలిసి యేకనమూహముగాఁ జేయు భగవత్సంక్రీర్తన మనలే లేదు. యజమానుని పరముగా, వైదిక క్రియలలో ఋత్విజాఁడట్లు, మన గుళ్లలోఁ బూజారి కంతపాతముగా స్తోత్రములను వల్లించును. ఇది హిందువులయొక్క పూజావిధానము — దేవునితోఁ బూజారిద్వారా చేయఁబడు వ్యక్తి బేరము.

కైస్తవులలోను, మహమ్మదీయులలోను విధానము వేరు. అందఱును గుళ్లయందు సమావేశము కావలసిన కాలనియతి ప్రకార మచ్చటఁ గలిసి సమష్టిగా దైవారాధనము చేయుదురు. పూజారి యొక స్తోత్రమును జెప్పిన వెంటనే, యారాధకు లందఱు పల్లవిస్తోత్రము నేకకంతముగ ఘోష యొనర్పఁ, బ్రతివాఁడును బరోక్షపూజనేకాక, ప్రత్యక్షపూజను సలుపును. అట్లు సలుపుటయ యందఱును గలిసి చేయువని. వ్యక్తియు, సమష్టియు నీరీతి నభేదభావమును బ్రతి దినమును దాల్చుచుండుటచేత వారలలో సంఘముయొక్క దృఢత్వమును, బలమును నెక్కువయై యున్నవి. మనయందివి మిక్కిలియుఁ దక్కువ. మహమ్మదీయు లేదేని యాందోళనము జరుపవలయునన్న, మనీదులే యాకార్యమునకు సులభమైన స్థలములు. మనయం దిట్టి సమావేశరంగములు లేవు. మొత్తముమీఁదఁ దాను, దనకులము— వీనికంటె మించిన ప్రకృతులు లేవని యుండువారము మనము. జాతి ప్రధానమనియు, గులము దానికుపకరణప్రాయ మనియు భావించి

హిందూమత పరిణామములలో భజనకూటముల ప్రాముఖ్యము ౨౨౯

ప్రవర్తించువారు పాశ్చాత్యులు. ఈస్వభావభేదము మనయొక్కయు వారియొక్కయు మతాచారములందెట్లు ప్రతిబింబితమై యున్నదో గమనింపుడు !

హిందువులలోని యీగొప్పదోషమును గనిపెట్టి దానిని వారింపఁ జూచిన వారిలోఁ బ్రథమగణ్యుఁడు శ్రీకృల మతస్థాపకుఁడైన నానక్ మహాగురువు. నానకు పంజాబుదేశస్థుఁడు. మహమ్మదీయులచేత హిందువులు ప్రతివోటను బ్రతియేటను బరాజయమునొంది యసహ్యములు నవాచ్యములునైన యవమతులకుఁ బాల్పడవలసినవారై, తమకుల స్త్రీల మానముసైతము కాపాడలేనియట్టి దుర్బలులై యుండుట, కన్నులు, మనస్సు పగులునట్లు చూచినవాఁడు. హిందువులయొక్క దుస్థితికి సంఘీభావము లేకయుండుట మూలకారణము; ఇది తెలిసిన వాడై తాను స్థాపించిన మతమునందు భజనలకుఁ బ్రధానస్థానమిచ్చి, తద్వారా మహమ్మదీయుల నోడింపఁజేయునంతటి శక్తిని శిక్కులకుఁ గలుగఁ జేసెను. నేను 1924 సంవత్సరమున గాంధీగారిచే నొకానొక రాజకార్యార్థమై పంజాబునకుఁ బంపఁబడినప్పుడు హిందువులలో లేని యొకమత్యము మనసోదరులైన శిక్కులలో నెట్లు కలిగెనోయని, దీర్ఘముగ విచారింపఁబూనితిని. అకాలీశిష్యులనాయకులు నాకు మిత్రులగుటచేత వారిద్వారా అనేకసంగతుల గ్రహించితిని. అందులో ముఖ్యము వారి పూజావిధానము—

శిక్కులయొక్క గుళ్లు చాలఁ జిన్నవి. గర్భగృహము, మూల గృహము—ఇత్యాది గృహభేదము లందు లేవు. తఱచుచుగా నవి యొక్కటే గదిగ నిర్మింపఁబడి యుండును. ఈనభ (Hall) నుమారు నూఱు, నూటయేఁబదిమంది కూర్చుండుటకుఁ జాలినదిగా నుండును. కాని, యట్టే విస్తీర్ణము కలది కాదు. ఇందుఁ బ్రతిదినము నుదయమున 5½-6 గంటలకును, సాయంకాలము 7-8 గంటలకును నూడిలోనుండు

శిక్కులందఱును, స్త్రీలు నయితము, సమావేశము కావలయుననుట వారియొక్క ముఖ్యవిధి; కొంతనేపాదిగ్రంథమునుండి పూజారి పారాయణముచేయును; అందుఁ బల్లవివంటి స్తోత్రముల నందఱు కలిసి ఘోషింతురు. పిమ్మట నందఱు కలిసి యొక్కతంబుర, యొక్కమద్దెల సహాయముగ భజననేతురు. ఈభజనకు వారలలోఁ దఱచు వాడఁ బడు పేరు “ సంకీర్తనము. ” అనఁగా— భగవన్నామసంకీర్తనము. ఇట్లుగంటచేసి వారివారి కార్యములకై వెడలిపోదురు. ఇదియ శిక్కులయొక్క యమోఘమైన సాంఘికశక్తికి మూలబీజము.

మహమ్మదీయులనుండి యీసూక్ష్మమును నానకుమహాగురువు గ్రహించి, మనదేశమందుఁ దన మతము ద్వారా వ్యాప్తికిఁ దెచ్చుటకుఁ బ్రయత్నించెను. తదనంతరము కొంతవఱకు హిందూమతమీ పద్ధతి నవలంబించెనుగాని, శిక్కులందుఁబలె మనయందది ప్రధాన సంస్కారముగఁ బరిణమించలేదు. అట్లు పరిణమించి యుండినచో హిందువులు తమ దుస్థితి నెప్పుడో తరించియుందురు.

హిందువుల భజనలలోని విశేషాంశములెవ్వి? ఒక్కటి:— ఇందారాధింపఁబడు దేవతలు ప్రజాసామాన్యముయొక్క హృదయము నాకర్షించిన రాముఁడును, గృష్ణుఁడును. వీనిలోను రామమందిరములే యొక్కువ. ఈదేవతలు మనుష్యులవంటివారు; మనయొక్క సుఖదుఃఖముల ననుభవించి యెఱిగినవారు; జన్మమునందును అగ్రులుగారు: ఒకఁడు క్షత్రియుఁడు, ఇంకొకఁడు శూద్రుఁడు గాఁబోలు! రెండు:— పూజావిధానము జనులందఱు కలిసిచేయు సంకీర్తనము. అర్చనలు, అభిషేకములు లేవు; క్రియలు, కర్తవులేవు; వైదికనంప్రదాయము లేమాత్రమును లేవు; వేదములయొక్క వాసన యిందు ముక్కునెంత నలివినను దొరకదు; పూజారులులేరు. ఇది సామాన్యప్రజల కనుకూలించినపూజ! మఱియు, నమష్టిగా సంఘముచేఁ జేయఁబడు

హిందూమత పరిణామములలో భజనకూటముల ప్రాముఖ్యము ౨౩౧

పూజ. భక్తిమార్గప్రధానము. జనుల కమృతమునంటిది; అనగా—
త్రాగవలయునను బుద్ధియు, రక్తియు వారియందుండిన యెడల.

భక్తికిఁ బూజారి యనుచితుఁడు. యాగాదికర్తలకును వానిని
జోలిన యితరపూజావిధానములకును వాఁడు ప్రధాని. భక్తియన్ననో
కలపడములేని మానసికధోరణి. ఈయోగమునందు మంత్రములు—
స్వరముతోడి యుచ్చారణ—పవిత్రధారణము—ఇత్యాదిక్రియ లనుష్ఠే
యములుగావు. ఈయోగముయొక్క సాంఘికపద్ధతి భజనకూటము;
కర్తలను సాంఘికముగా నడుపుట దుస్తరము.

భజనమందిరములలో మూలస్థానము, మాలస్థానము—అని
స్థలాంతరములు లేవు. అందఱును సమానముగఁ గూర్చుందురు.

మఱియు, దేవుఁడిచటఁ బలివ్రతవలె సంకరానివాఁడు కాడు.
మఱి, సామాన్యుఁడు; అందఱును సులభముగఁజేరి చెందఁదగినవాఁడు.
అందఱును దేవునిపటమును సమీపించి పూలహారముల స్వహస్తము
లతోవేయవచ్చును. ధూపదీపాదులు సమర్పింపవచ్చును.

ఈ ధూపదీపనైవేద్యాదులు గుళ్లలోని కృత్యముల యనుకరణ
మాలు. నిజముగ భజనలకు సంబంధించినవికావు. భజనలకుఁ బ్రాణ
మందఱు కలిసిచేయు సంకీర్తనమ! అన్యము లనావశ్యకములు.

గుళ్లలోఁ గర్తకాండవాసన ప్రబలియున్నది. గుళ్లకుఁగేవల
మనుబంధప్రాయమైనదికాదు భజనకూటము. వానికిఁ గొంతవఱకు
విలుగుడువంటిది.

హిందూమత పరిణామదశలలోఁ జనరవచ్చినవి భజనలు. హిం
దూమతదశలలో భజనలు త్తమోత్తమములు, పరిపక్వఫలములు.

అయిన, మనజాతియొక్క దురదృష్టము మనల నిందును విడిచి
నదికాదు. మనదేశములో నేపైగుపెట్టినను జీడపట్టకమాన దేమో!
అనేక గ్రామములలో భజనపూజకని బ్రాహ్మణపూజారులఁ బెట్టి

యుండుట భజనల మూలతత్త్వమునకు విచ్ఛేదకరము. నేను జిన్న వాడనుగా నున్నప్పుడు మాతండ్రి కట్టమంచిలో స్థాపించిన భజనకు బ్రాహ్మణులు వచ్చుటయేలేదు. సాధారణముగ వారు భజనలకు రారు. ఏకారణముచేతనో కాలక్రమేణ కొన్ని గ్రామములలో నూరివారే ప్రతిసాయంకాలము భజనచేయుట మానుకొనినారు; అట్లు మానుకొనిన గ్రామములలో నేవిధముగానైనా బూజు నిలిచిపోక యుండవలయుగదా యను భ్రమచేతఁ బూజారులు నియమింపఁ బడినట్లు తోఁచుచున్నది. ఇది బుద్ధిలేనిపని. భజనలలో జరగవలసిన క్రియ యొక్క టియ—సమష్టిగాఁ జేయు సంకీర్తనము; అదిలేనిచో నదిభజనకాదు. మఱి, పూజారులర్చనల కారంభించిరేని గుళ్లలో గుడిగా మాఱిపోవును. భజనమందిరముఁ గట్టియు దానివల్లఁ జెందవలసిన ఫలమును మనము చెందకపోవుటయేగాక, యింకొక గుడిని నెత్తిని వేసికొన్న వార మగుదుము.

భజనకూటమును గుడిగా మార్పుట దేవునికి దేశమునకుఁ దక్కువతనము. గుడిని భజనకూటముగా మార్చినయెడల దేవుని యొక్కయుఁ బ్రజలయొక్కయు ఘనతను బెంపొందించినట్లు.

సంపూర్ణము.

SRI JAGADGURU VISHWARADHYA
JNANA SIMHASANA JNANAMANDIR
LIBRARY

Jangamawadi Math, Varanasi
CC-0. Jangamawadi Math Collection. Digitized by eGangotri
Acc. No. 7506

महाराष्ट्र शासन
महाराष्ट्र विधानमंडल
महाराष्ट्र विधानसभा
महाराष्ट्र विधानसभा
महाराष्ट्र विधानसभा

Andhra University Publications

ECONOMICS AND POLITICS

No. 1. THE BEGINNINGS OF LOCAL TAXATION IN THE MADRAS PRESIDENCY—A STUDY IN INDIAN FINANCIAL POLICY—1868-71—by M. Venkatarangaiya, M.A., Reader, History, Economics and Politics Department, Andhra University. (Rs. 2-4-0)

No. 4. THE WORLD ECONOMIC DEPRESSION—A PLEA FOR CO-OPERATION—by Sir J. C. Coyajee, B.A., LL.B, formerly Professor and Head of the Department of History, Economics and Politics, Andhra University. (Rs. 0-12-0)

No. 5. INDIA AND THE LEAGUE OF NATIONS—by Sir J. C. Coyajee. (Rs. 2-4-0)

No. 12. FEDERALISM IN GOVERNMENT—by M. Venkatarangaiya, M.A. (Rs. 2)

No. 17. INDIAN POLITICS SINCE THE MUTINY—by Dr. C. Y. Chintamani, Editor, 'Leader', Allahabad. (Rs. 2)

No. 19. MODERN CHINESE HISTORY (POLITICAL, ECONOMIC AND SOCIAL)—by Prof. Tan Yun Shan (Chief Organizer, Sino Indian Cultural Society, Nanking). (Rs. 0-8-0)

HISTORY

No. 3. BUDDHIST REMAINS IN ANDHRA AND THE HISTORY OF ANDHRA BETWEEN 225 AND 610 A.D.—by Dr. K. R. Subrahmanian, M.A., Ph.D., Lecturer in History, Maharajah's College, Vizianagaram. (Rs. 2)

PHILOSOPHY

No. 9. ANDHRA MIMAMSA NIYAYA MUKTAVALI—A TREATISE ON PURVA MIMAMSA DARSANA—by K. Gopalakrishnamma, M.A., L.T., Lecturer in Oriental Languages, Govt. Arts College, Rajahmundry (in Telugu) (Rs. 1-8-0)

No. 16. MAN—by Dr. Rabindranath Tagore. (Rs. 1)

SCIENCE

No. 14. VISWARUPAMU (IN TELUGU)—by K. Kondayya, M.Sc., Department of Chemistry, Hindu University, Benares. (Rs. 2)

No. 20. TELUGU EQUIVALENTS OF TECHNICAL TERMS IN PHYSICS—by A. Balakrishna Rao, B. Sc. (Hons.), Department of Physics, J. V. D. College of Science and Technology, Waltair. (Rs. 0-12-0) (Inclusive of Postage)

SANSKRIT

No. 6. CHITRAPRABHA—A COMMENTARY ON HARIDIKSHITA'S LAGHUSABDARATNA—by B. Hari Sastri—Edited with notes by Mahamahopadhyaya Tata Subbaraya Sastri, Maharajah's Sanskrit College, Vizianagaram. (Rs. 3)

No. 7. SANGAMESWARAKRODUM—ON JAGADISA'S SIDDHANTALAKSHANAM—by G. Sangameswari Sastri. (Rs. 0-12-0)

Nos. 10 & 13. HISTORY OF SANSKRIT LITERATURE—PART I AND II—(IN TELUGU) by M. Suryanarayana Sastri, Pandit, University College of Arts, Waltair. (Each Part Rs. 2-4-0)

TELUGU

No. 2. THE UNIVERSITY LECTURES ON VEMANA—by R. Anantakrishna Sarma, Lecturer, Maharajah's College, Mysore. (Rs. 0-12-0)

No. 8. KAVITHWATHATHWAVICHARAMU—by C. Ramalinga Reddy, M. A. (Cantab), Hon. D. Litt. (Andhra), M. L. C., Vice-Chancellor, Andhra University. (Rs. 0-12-0)

No. 11. A DESCRIPTIVE CATALOGUE OF THE TELUGU MANUSCRIPTS IN THE TANJORE PALACE LIBRARY—Edited by P. P. S. Sastri, M.A., M. R. A. S., (Cantab) Govt. Oriental Manuscripts Library, Madras. (Rs. 1-8-0)

No. 15. VAIYAKARANA PARIJATAMU—by V. Ch. Sitaramaswami Sastri, Pandit, University College of Arts, Waltair. (Rs. 3)

No. 18. HISTORY OF TELUGU LANGUAGE—2 Vols.—by Dr. C. Narayana Rao, M.A., Ph.D., L.T., Lecturer, C. D. College, Anantapur. (Rs. 12)

No. 21. VYASAMANJARI—by Dr. C. R. Reddy, M.A. (Cantab), Hon. D. Litt. (Andhra), M.L.C., Vice-Chancellor, Andhra University. (Rs. 1-8-0)

Note—Copies of the above publications can be had either from the Registrar or from any leading book-sellers.